SIDNEY SHELDON

CONSPIRAȚIA

Sidney Sheldon

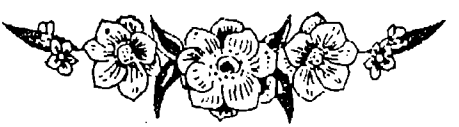

Conspirația

Coperta de Vasile SOCOLIUC

The Doomsday Conspiracy
by Sidney Sheldon

© copyright 1991 by Sheldon Literary Trust

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Conspirația

Traducere de Marinela Cojocaru

Editura MIRON

București - 1993

ISBN 973-95056-2-9

Această carte i se dedică
lui Jerry Davis.

Mulţumiri

Vreau să-mi exprim recunoştinţa faţă
de James J. Hurtak, Ph.D., şi soţia lui
Desirée, pentru că mi-au pus la
dispoziţie nepreţuitele lor
cunoştinţe tehnice.

Motto

Să-ţi fie dat să trăieşti
în timpuri interesante.

- un vechi blestem chinezesc

Prolog

Uetendorf, Elveţia

Duminică, 14 octombrie, orele 15:00

Martorii stînd la marginea cîmpului priveau cu ochi măriţi de groază, în tăcere, prea uluiţi pentru a vorbi. Scena din faţa lor era grotescă, un coşmar primordial prinzînd viaţă din adîncurile întunecate ale subconştientului omului primitiv. Fiecare martor reacţionă diferit. Unul leşină. Un al doilea vomită. O femeie tremura fără să se poată controla. Un altul se gîndi: *Voi face un infarct.* Bătrînul preot strîngea în mînă mătăniile şi îşi făcea cruce. *Ajută-mă, Tată Ceresc. Ajută-ne pe toţi. Apără-ne de încarnarea răului. Am văzut faţa Satanei. E Sfîrşitul Lumii. A venit ziua Judecăţii de Apoi.*

Armageddon e aici... Armageddon... Armageddon.

CARTEA ÎNTÎI

Vînătorul

Duminică, 14 octombrie, orele 21:00

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA către directorul COMSEC
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
Mesaj: Declanşaţi
Anunţaţi Norad, Cirvis, Gepan, Dis, Ghc, Vsaf, Ins
Sfîrşitul mesajului

Duminică, 14 octombrie, orele 21:15

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA către directorul
Serviciului de informaţii al Marinei 17 th district
Subiect: Comandantul Robert Bellamy
Aranjaţi transferul temporar la această agenţie.
În vigoare imediat.
Se presupune acordul dumneavoastră în această problemă.
Sfîrşitul mesajului

Capitolul Unu

Ziua întîi

Luni, 15 octombrie

Era din nou în salonul aglomerat al spitalului de la baza Cu Chi din Vietnam, iar Susan se apleca peste el, atît de drăguţă în uniforma ei albă, apretată, de asistentă, şoptindu-i: „Trezeşte-te, marinar. Nu vrei să mori".

Şi cînd auzi sunetul magic al vocii ei, aproape îşi uită durerea. Ea îi murmura şi altceva în ureche, dar un clopot bătea puternic şi nu o putea auzi clar. Întinse mîinile să o tragă lîngă el şi nu reuşi să apuce decît aerul.

Telefonul a fost cel care îl trezi pe de-a-ntregul pe comandantul Robert Bellamy. Deschise ochii fără nici

un chef pentru că nu voia ca visul să dispară. Telefonul de lîngă pat era foarte insistent. Se uită la ceas. 4:00 a.m. Înhăţă aparatul, furios că-i întrerupsese visul.

– Nu ştii cît naiba-i ceasul?

– Comandant Bellamy? O voce gravă, bărbătească.

– Da.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră. Aveţi ordin să vă prezentaţi la generalul Hilliard, la cartierul general al *Agenţiei de Securitate Naţională* din Fort Meade, la ora 6:00 în această dimineaţă. Aţi înţeles mesajul, comandant Bellamy?

– Da. *Şi nu. Mai ales nu.*

Comandantul Robert Bellamy puse încet receptorul înapoi şi rămase nedumerit. Ce dracu vroiau de la el cei de la NSA[1]? El lucra pentru ONI[2]?, Serviciul de Informaţii al Marinei.

Şi ce putea fi atît de urgent pentru a fi convocat la ora şase dimineaţa? Se întinse din nou şi închise ochii, încercînd să-şi reamintească visul. Păruse atît de real. Ştia, bineînţeles, ce anume îl provocase. Susan îi telefonase cu o seară înainte.

– Robert...

Vocea ei stîrnea în el şi acum aceleaşi senzaţii dintotdeauna. Trase aer în piept.

– Bună, Susan.

– Te simţi bine, Robert?

– Sigur. Fantastic. Ce mai face Moneybags[3]?

1. NSA – National Security Agency
2. ONI – Office of Naval Intelligence
3. Moneybags – saci de bani (aprox.)

– Te rog, nu începe.

– În regulă. Ce mai face Monte Banks?

Nu-i venea să spună „soţul tău". *El* era soţul ei.

– E bine. Vroiam doar să-ţi spun că vom pleca pentru un timp. Şi să nu-ţi faci probleme.

Asta îi semăna atît de mult, era atît de Susan. Se luptă ca ea să nu-i audă emoţia din voce.

– Unde mergeţi de data asta?

– Luăm avionul spre Brazilia.

Avionul particular 727 al lui Moneybags.

– Monte are nişte afaceri de rezolvat.

– Zău? Credeam că toată ţara îi aparţine.

– Încetează, Robert. Te rog.

– Îmi pare rău.

Urmă o pauză.

– Aş vrea ca vocea ta să sune mai fericită.

– Ar suna, dacă ai fi aici.

– Aş vrea să-ţi găseşti pe cineva şi să fii fericit.

– Am găsit pe cineva, o persoană minunată, Susan. Afurisitul de nod care i se pusese în gît îl făcea să vorbească cu dificultate. Şi ştii ce s-a întîmplat? Am pierdut-o.

– Dacă te porţi aşa nu te voi mai suna niciodată.

El intră în panică.

– Nu spune aşa ceva. Te rog. Ea era viaţa lui. Nu suporta gîndul că nu-i va mai vorbi niciodată. Încercă să se stăpînească şi să vorbească cît mai vesel. Voi ieşi în oraş şi-mi voi găsi o blondă delicioasă şi voi face dragoste cu ea pînă vom crăpa amîndoi.

– Vreau să-ţi găseşti pe cineva.

– Promit.

– Mă îngrijorezi, dragul meu.

– Nu e nevoie. Mă simt foarte bine. Mai că se înecă spunînd această minciună. Dacă Susan ar şti adevărul. Dar era ceva ce nu putea discuta cu absolut nimeni. Mai ales nu cu ea. N-ar suporta gîndul că ei să-i fie milă de el.

– Te voi suna din Brazilia, spuse Susan.

Urmă o lungă tăcere. Nu se puteau despărţi pentru că erau încă prea multe de spus, prea multe lucruri care era mai bine să nu fie spuse, care trebuiau să nu fie spuse.

– Trebuie să plec, Robert.

– Susan?

– Da?

– Te iubesc, draga mea. Te voi iubi întotdeauna.

– Ştiu. Şi eu te iubesc, Robert.

Şi asta era marea ironie a soartei. Se iubeau încă foarte mult.

Voi doi aveţi o căsătorie perfectă, obişnuiau să spună toţi prietenii lor. Unde greşiseră?

Comandantul Robert Bellamy se sculă din pat şi trecu în picioarele goale prin sufrageria liniştită. În cameră absenţa lui Susan era dureros de evidentă. Zeci de fotografii ale lui Susan şi ale lui erau împrăştiate prin jur, clipe încremenite în timp. Ei doi pescuind în munţii Scoţiei, stînd în faţa unui Budha lîngă un *klong* tailandez, plimbîndu-se în ploaie într-o caleaşcă prin grădinile Borghese din Roma. Şi în fiecare fotografie zîmbeau şi se îmbrăţişau, doi

oameni îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt.

Intră în bucătărie şi îşi pregăti cafeaua. Ceasul din bucătărie arăta 4:15 a.m. Ezită un moment, apoi formă un număr la telefon. Acesta sună de şase ori şi în sfîrşit auzi vocea amiralului Whittaker la celălalt capăt al firului.

– Alo?

– Amirale...

– Da?

– Robert la telefon. Îmi cer scuze că vă trezesc atît de devreme. Tocmai am primit un telefon destul de ciudat de la *Agenţia de Securitate Naţională.*

– De la NSA? Ce vroiau?

– Nu ştiu. Am primit ordinul de a mă prezenta la generalul Hilliard la ora 6:00.

Urmă o pauză, timp în care amiralul analiză situaţia.

– Poate că te vor transfera acolo.

– Nu se poate. Nu are nici un sens. De ce ar...?

– E evident că e vorba de ceva foarte urgent, Robert. Ce-ar fi să mă suni după?

– În regulă. Mulţumesc.

Convorbirea se întrerupse. *N-ar fi trebuit să-l deranjez pe bătrîn,* îşi zise Robert. Amiralul se retrăsese acum doi ani de la conducerea *Serviciului de Informaţii al Marinei.* Mai bine zis, *obligat* să se retragă. Se zvonea că drept compensaţie, Marina îi oferise un mic birou pe undeva, să numere găurile făcute de molii, sau ceva la fel de stupid. Amiralul nu avea de unde să cunoască acţiunile din ultimul timp ale serviciilor de informaţii. Însă el era mentorul lui Robert. Îi era cel mai apropiat om, bineînţeles cu excepţia lui Susan. Iar Robert simţea nevoia să vor-

beasca cu cineva. Fără Susan simţea că trăieşte într-un vîrtej al timpului. Îşi imagina că undeva, într-o altă dimensiune a timpului şi a spaţiului, el şi Susan mai erau căsătoriţi, trăind liber, fericiţi, iubindu-se şi rîzînd împreună. *Sau poate nu*, se gîndi Robert dezgustat. *Poate eu sînt cel care nu ştie să accepte realitatea.*

Cafeaua era gata. Avea un gust amar. Se întrebă dacă boabele proveneau din Brazilia.

Îşi luă cafeaua cu el în baie şi îşi studie chipul în oglindă. Privea la un bărbat trecut de patruzeci de ani, înalt, suplu, excelent dezvoltat fizic, trăsături bine definite, o bărbie puternică, păr negru şi ochi căprui, inteligenţi şi pătrunzători. Pe piept avea o cicatrice lungă şi adîncă, o amintire lăsată de prăbuşirea avionului. Dar asta a fost ieri. Asta însemna Susan. Astăzi totul era diferit. Fără Susan. Se bărbieri, făcu un duş, apoi îşi cercetă costumele din dulap. *Cum să mă îmbrac*, se întrebă el, *în uniforma Marinei sau în haine civile? Şi, la urma urmei, cui îi pasă?* Luă un costum gri închis, cămaşă albă şi o cravată gri de mătase. Ştia destul de puţine despre *Agenţia de Securitate Naţională*, doar că Palatul Miracolelor, cum era poreclită, le depăşea pe toate celelalte servicii de informaţii americane şi era şi cea mai misterioasă dintre ele. *Oare ce vor de la mine? Voi afla în curînd.*

Capitolul Doi

Agenţia de Securitate Naţională era ascunsă discret pe o suprafaţă întortocheată de optzeci şi doi de acri, în Fort Meade, Maryland, în două clădiri care împreună depăşeau de două ori în mărime complexul CIA din Langley, Virginia. Agenţia, creată pentru a sprijini din punct de vedere tehnic sistemul de comunicaţii al Statelor Unite şi pentru a dobîndi informaţii din lumea întreagă, avea mii de angajaţi, iar activităţile ei generau atît de multe date încît zilnic patruzeci de tone de documente erau făcute bucăţi şi aruncate.

Era încă întuneric cînd comandantul Robert Bellamy ajunse la prima poartă. Se opri în faţa unui gard de

doi metri şi jumătate, prevăzut deasupra cu sîrmă ghimpată. Lîngă intrare, o cabină cu două santinele înarmate. Una dintre ele rămase înăuntru urmărind cum colegul lui se apropie de maşină.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Comandant Bellamy. Am ordin să mă prezint la generalul Hilliard.

– Vă rog să-mi arătaţi legitimaţia, comandante Bellamy.

Robert Bellamy îşi scoase portofelul şi-i prezentă santinelei legitimaţia sa de ofiţer al *Serviciului de Informaţii al Marinei.* Paznicul o studie foarte atent apoi i-o dădu înapoi.

– Mulţumesc, comandante.

Înclină din cap spre paznicul din cabină, şi poarta se deschise. Cel dinăuntru ridică telefonul.

– Comandantul Bellamy se află pe drum.

Peste un minut, Robert Bellamy se opri în faţa unei porţi închise electric.

Un paznic înarmat se apropie de maşină.

– Comandantul Bellamy?

– Da.

– Vă rog să-mi prezentaţi legitimaţia.

Robert începu să protesteze, apoi se răzgîndi. *Ce dracu'! E a lor grădina asta zoologică.* Îşi scoase din nou portofelul şi-şi prezentă legitimaţia.

– Mulţumesc, comandante. Paznicul făcu un semn nevăzut şi poarta se deschise.

Continuîndu-şi drumul Robert Bellamy văzu un al treilea gard. *Dumnezeule*, îşi zise el, *am ajuns în Ţara lui Oz.*

Un alt paznic în uniformă se apropie de maşină.

Pe cînd Robert Bellamy băga mîna în buzunar să-şi scoată portofelul, paznicul privi numărul maşinii şi spuse:

– Vă rog să mergeţi drept înainte spre clădirea administrativă. Cineva vă va întîmpina acolo.

– Mulţumesc.

Poarta se deschise, iar Robert îşi continuă drumul care ducea spre o imensă clădire albă. Un bărbat în civil aştepta afară, tremurînd în aerul răcoros de octombrie.

Puteţi să vă lăsaţi aici maşina, comandante, strigă el. Ne vom ocupa noi de ea.

Robert Bellamy lăsă cheile în maşină şi ieşi afară. Bărbatul care îl aştepta părea să aibă în jur de treizeci de ani, era înalt, slab şi galben la faţă. Arăta de parcă n-ar fi văzut de mulţi ani lumina soarelui.

– Mă numesc Harrison Keller. Vă voi însoţi la biroul generalului Hilliard.

Au intrat într-un hol mare cu tavanul foarte înalt. Un bărbat în haine civile era aşezat în spatele unei mese.

– Comandante Bellamy...

Robert Bellamy se întoarse brusc. Auzi ţăcănitul unui aparat de fotografiat.

– Mulţumesc, domnule.

Robert Bellamy îl privi pe Keller.

– Ce se întîmplă?

– Nu va dura decît un minut, îl asigură Harrison Keller.

Peste şaizeci de secunde lui Robert Bellamy i se întinse o legitimaţie în albastru şi alb pe care era lipită fotografia lui.

– Vă rog să o purtaţi ori de cîte ori vă veţi afla în clădire.

– În regulă.

Au pornit pe un coridor lung, cu pereţii albi. Robert Bellamy observă aparatele de filmat montate din şase în şase metri de ambele părţi ale coridorului.

– Cît de mare e această clădire?

– Are peste şase sute de kilometri pătraţi.

– *Poftim?*

– Da. Acesta este cel mai lung coridor din lume – are aproape trei sute de metri lungime. Sîntem complet independenţi aici. Avem o zonă comercială, un restaurant cu autoservire, opt snack-baruri, un spital, dotat şi cu o sală de intervenţii chirurgicale, un cabinet dentar, o sucursală a băncii *Laurel*, o curăţătorie, un magazin de încălţăminte, o frizerie şi multe alte mărunţişuri.

E un cămin departe de casă, îşi zise Robert. Şi ideea în sine i se păru ciudat de deprimantă.

Au trecut printr-o sală imensă plină de o mare de computere. Robert se opri uluit.

– Impresionant, nu-i aşa? Şi aceasta e doar una din sălile de computere. Complexul este dotat cu aparatură şi computere de decodificat în valoare de trei miliarde de dolari.

– Cît de mulţi oameni lucrează aici?

– Cam şaisprezece mii.

Şi atunci ce dracu' mai vor de la mine? se întrebă Robert Bellamy.

Fu condus într-un ascensor special pe care Keller îl puse în funcţie cu ajutorul unei chei. Au urcat la etajul întîi şi au pornit într-o nouă călătorie de-a lungul

coridorului pînă au ajuns la mai multe birouri care erau chiar în capătul lui.

Pe aici, comandante.

Au intrat într-un birou de primire în care se aflau patru secretare la patru mese. Două sosiseră deja la lucru. Harrison Keller înclină din cap spre una din ele, şi ea apăsă pe un buton, şi se deschise o uşă ce ducea la un alt birou.

Intraţi, domnilor. Generalul vă aşteaptă.

Pe aici, spuse Harrison Keller.

Robert Bellamy îl urmă în sanctuarul dinăuntru. Se trezi într-un birou spaţios, cu tavanul şi pereţii izolaţi sonic, mobilat confortabil, plin de fotografii şi lucruri personale. Era evident că omul care lucra aici îşi petrecea mult timp în acest birou.

Generalul Mark Hilliard, director al NSA, era un bărbat trecut de cincizeci de ani, foarte înalt, cu o faţă parcă sculptată în cremene, o privire rece ca oţelul şi o ţinută rigidă. Generalul era îmbrăcat într-un costum gri, cămaşă albă şi cravată gri. *Am nimerit-o bine*, îşi zise Robert.

Harrison Keller spuse:

Generale Hilliard, acesta este comandantul Bellamy.

- Vă mulţumesc că aţi trecut pe aici, comandante.

De parcă aş fi fost invitat la ceai.

Cei doi bărbaţi şi-au strîns mîinile.

– Luaţi loc. Sînt sigur că nu veţi refuza o ceaşcă de cafea.

Omul ăsta îmi citeşte gîndurile.

– Mulţumesc, sir.

– Harrison?

– Nu, mulţumesc. Se aşează pe scaunul dintr-un colţ al biroului.

Se apăsă pe un buton, uşa se deschise şi în cameră intră un oriental într-o tunică albă, purtînd pe braţe o tavă cu cafea şi prăjituri *Danish*. Robert observă că nu purta legitimaţie. *Ruşine.* Se turnă cafeaua. Mirosea extraordinar.

– Cum o beţi? întrebă generalul Hilliard.

– Amară. Cafeaua avea un gust excelent.

Cei doi bărbaţi erau aşezaţi faţă în faţă în scaune moi de piele.

– Directorul mi-a cerut să mă întîlnesc cu dumneavoastră.

Directorul. Edward Sanderson. O legendă în lumea spionajului. Un strălucit şi nemilos maestru al jocului cu marionete, căruia i se atribuia organizarea a zeci de lovituri de stat îndrăzneţe în mai toate colţurile lumii. Un om foarte rar văzut în public şi despre care se şopteau multe în spatele uşilor închise.

– De cît timp faceţi parte din *Grupul 17* al *Serviciului de Informaţii al Marinei?* întrebă generalul Hilliard.

Robert jucă corect.

– Cincisprezece ani. Şi-ar fi pus la bătaie salariul pe o lună că generalul ştia şi ora la care se înrolase în ONI.

– Înainte, dacă nu mă înşel, aţi comandat o escadrilă a Aviaţiei Marine în războiul din Vietnam.

– Da, sir.

– Aţi fost doborît. Nimeni nu se aştepta să scăpaţi.

Doctorul spunea: *„Nu vă faceţi speranţe. N-are nici o şansă".* Îşi dorise să moară. Durerea era

insuportabilă. Apoi Susan se aplecase deasupra lui. *„Deschide ochii, marinar, nu vrei să mori."* Se silise să-şi deschidă ochii şi prin ceaţa durerii se trezi privind cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea un chip cu un oval plăcut, păr des negru, ochi întunecaţi şi strălucitori, şi un zîmbet ca o binecuvîntare. Încercase să vorbească, dar efortul era mult prea mare.

Generalul Hilliard îi spunea ceva.

Robert Bellamy îşi întoarse gîndurile spre prezent.

– Poftim?

– Avem o problemă, comandante. Şi credem că ne puteţi ajuta.

– Da, sir?

Generalul se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

– Ceea ce urmează să vă spun este extrem de important. Este mai mult decît strict secret.

– Da, sir.

– Ieri, în Alpii elveţieni s-a prăbuşit un balon meteorologic aparţinînd forţelor NATO. La bord se afla aparatură militară experimentală păstrată în mare secret.

Robert se trezi întrebîndu-se oare unde dorea să ajungă generalul.

– Guvernul elveţian a îndepărtat acea aparatură din balon, dar, din nefericire, se pare că au existat nişte martori oculari. Este de o importanţă vitală ca nici unul din ei să nu vorbească despre ceea ce a văzut. Ar putea furniza informaţii valoroase unor anumite ţări. Pînă aici e clar?

– Aşa cred, sir. Doriţi ca eu să vorbesc cu martorii

şi să-i previn să nu discute cu nimeni despre ceea ce au văzut.

– Nu chiar, comandante.

– Atunci nu înţe...

– Nu vreau decît să mi-i găsiţi pe acei martori. Alţii vor vorbi cu ei despre necesitatea de a păstra tăcerea.

– Înţeleg. Martorii sînt toţi în Elveţia?

Generalul Hilliard se opri în faţa lui Robert.

– Asta e problema noastră, comandante. Vedeţi, habar n-avem unde sînt. Sau cine sînt.

Robert crezu că nu înţelege bine.

– Poftim?

– Singura informaţie pe care o deţinem este că martorii erau într-un tur cu autobuzul. Tocmai treceau pe acolo cînd balonul s-a prăbuşit lîngă un mic sat numit... Se întoarse spre Harrison Keller.

– Uetendorf.

Generalul se întoarse din nou spre Robert.

– Pasagerii au ieşit pentru cîteva minute din autobuz pentru a privi prăbuşirea balonului apoi şi-au continuat drumul. Cînd turul s-a sfîrşit, s-au împrăştiat.

Robert spuse încet:

– Generale Hilliard, vreţi să spuneţi că nu există *nimic* referitor la cine sînt aceşti oameni şi unde au plecat?

– Exact.

– Şi vreţi ca eu să plec acolo şi să-i găsesc?

– Exact. Aţi fost recomandat ca fiind cel mai bun. Mi s-a spus că vorbiţi fluent cam şase limbi şi aveţi o excelentă reputaţie de om care se descurcă în orice situaţie. Directorul a aranjat să fiţi transferat temporar

agenţiei noastre.

Grozav.

– Presupun că voi colabora cu guvernul elveţian în această problemă.

– Nu, veţi lucra singur.

– Singur? Dar...

– Nu trebuie să implicăm pe nimeni în această misiune. Accentuez din nou importanţa aparaturii din acel balon. Timpul este o problemă esenţială. Vreau să-mi daţi zilnic raportul asupra acţiunilor dumneavoastră. Generalul scrise un număr de telefon pe o hîrtie şi i-o întinse lui Robert. Pot fi găsit la acest număr ziua sau noaptea. Un avion este deja pregătit pentru a vă duce în Zürich. Veţi fi însoţit pînă la apartamentul dumneavoastră pentru a vă face bagajele, apoi veţi merge direct la aeroport.

Ca să vezi ce-nseamnă „Mulţumesc că aţi trecut pe aici." Robert se simţea tentat să întrebe: „Va avea cineva grijă de peştişorul meu de aur cît timp voi fi plecat?" Însă era sigur că răspunsul ar fi fost: „Nu aveţi un peştişor de aur".

– Comandante, în cadrul activităţii dumneavoastră de la ONI, presupun că aţi avut mai multe contracte cu serviciile de informaţii din alte ţări?

– Da, sir. Am cîţiva buni prieteni care ar putea să ne fie de ajutor.

– Vi se cere să nu luaţi legătura cu ei. Nu aveţi permisiunea să vă folosiţi de nici una din fostele legături. Martorii pe care îi căutaţi sînt fără îndoială de naţionalităţi diferite. Generalul se întoarse spre Keller. Harrison...

Keller se îndreptă spre un fişet din colţul biroului şi

îl descuie. Scoase afară un plic mare şi i-l întinse lui Robert.

– Aici sînt cincizeci de mii de dolari în diferite monezi naţionale europene şi încă douăzeci de mii de dolari americani. Veţi găsi de asemenea mai multe seturi de legitimaţii false care s-ar putea să vă fie de folos.

Generalul Hilliard îi arătă un mic carton gros de plastic negru strălucitor cu o linie albă deasupra.

– Poftim o carte de credit care...

– Mă îndoiesc că voi avea nevoie de ea, generale. Cred că banii sînt suficienţi şi am şi cartea de credit eliberată de ONI.

– Ia-o.

– Bine. Robert examină cartea de credit. Era eliberată de o bancă de care nu auzise niciodată. În partea de jos era un număr de telefon. Nu există nici un nume pe ea, spuse Robert.

– Este echivalentul unui cec în alb. Nu e nevoie de nici un fel de legitimaţie. Cînd vreţi să cumpăraţi ceva rugaţi vînzătorul să sune la acest număr de telefon. Este foarte important să o aveţi tot timpul la dumneavoastră.

– În regulă.

– Şi încă ceva, comandante.

– Sir?

– Trebuie să-i găsiţi pe martori. Pe toţi. Îl voi informa pe director că v-aţi început misiunea.

Întrevederea luase sfîrşit.

Harrison Keller îl conduse pe Robert pînă la biroul

de afară. Un ofiţer în uniformă era aşezat pe un scaun. Se ridică atunci cînd cei doi intrară în cameră.

– Acesta e căpitanul Dougherty. El vă va conduce la aeroport. Mult noroc.

– Mulţumesc.

Cei doi bărbaţi şi-au strîns mîinile. Keller făcu strînga-mprejur şi se întoarse în biroul generalului Hilliard.

– Sînteţi gata, comandante? întrebă căpitanul Dougherty.

– Da. *Gata pentru ce?* În trecut, rezolvase destule misiuni dificile ale *Serviciului de Informaţii,* dar niciodată ceva atît de trăsnit. Se aşteptau de la el să găsească un număr necunoscut de martori necunoscuţi din ţări necunoscute. *Oare care sînt şansele de reuşită?* se întrebă Robert. *Mă simt ca Regina Albă din „Prin Oglinda Fermecată". „Păi cîteodată cred că sînt şase lucruri importante chiar înainte de micul dejun." Ei bine, misiunea asta era toate şase la un loc.*

– Am primit ordin să vă duc direct la apartamentul dumneavoastră şi apoi la baza aeriană *Andrews,* spuse căpitanul Dougherty. Vă aşteaptă un avion ca...

Robert clătină din cap.

– Va trebui să trec mai întîi pe la biroul meu.

Dougherty ezită.

– În regulă. Voi merge cu dumneavoastră şi vă voi aştepta.

De parcă nu îndrăzneau să-l scape de sub ochi. Pentru că aflase că un balon meteo se prăbuşise? Nu avea nici un sens. Îşi predă legitimaţia la ieşire şi păşi afară din clădire în aerul rece, pătrunzător al dimineţii.

Maşina lui dispăruse. În locul ei se afla o limuzină.

– Cineva se va ocupa de maşina dumneavoastră, îl informă Dougherty. Vom pleca cu limuzina.

Toată treaba era rezolvată cu un fel de autoritate arogantă care îl cam deranja pe Robert.

– Bine, spuse el.

Şi au pornit spre birourile *Serviciului de Informaţii al Marinei*. Un soare palid dispărea după nişte nori de ploaie. *Va fi o zi mizerabilă. Şi nu numai din cauza vremii,* se gîndi Robert.

Capitolul Trei

Ottawa, Canada

Orele 24:00

În codul secret numele lui era Janus. Se adresa unui număr de doisprezece oameni dintr-o încăpere bine păzită a unei baze militare.

– După cum aţi fost toţi informaţi s-a declanşat *Operaţiunea Judecata de Apoi.* Există un număr de martori care trebuie găsiţi cît mai repede şi cît mai în linişte posibil. Nu ne putem permite să-i găsim prin metodele obişnuite ale serviciilor de informaţii din cauza pericolului unei scurgeri.

– Pe cine folosim?

Rusul. Uriaş. Arţăgos.

– Numele lui este comandant Robert Bellamy.

– Cum a fost ales?

Germanul. Aristocratic. Nemilos.

– Comandantul a fost propus pentru această misiune după o cercetare completă a dosarelor CIA, FBI şi a şase alte agenţii de informaţii.

– Vă rog, aş putea afla care sînt aptitudinile lui?

Japonezul. Politicos. Şiret.

– Comandantul Bellamy este un ofiţer de teren foarte experimentat care vorbeşte fluent şase limbi şi a avut o comportare exemplară. De nenumărate ori s-a dovedit foarte inventiv. Nu are rude în viaţă.

– Este conştient de urgenţa acestei misiuni?

Englezul. Snob. Periculos.

– Da. Sîntem convinşi că va fi capabil să-i găsească pe toţi martorii într-un timp foarte scurt.

– Cunoaşte ţelul acestei misiuni?

Francezul. Certăreţ. Încăpăţînat.

– Nu.

– Şi după ce îi va găsi pe martori?

Chinezul. Inteligent. Răbdător.

– Va fi recompensat într-un mod corespunzător.

Capitolul Patru

Cartierul general al *Serviciului de Informaţii al Marinei* ocupă între etajul cinci al imensului Pentagon, o enclavă în mijlocul celei mai mari clădiri de birouri din lume, care are douăzeci şi şapte de kilometri de coridoare şi douăzeci şi nouă de mii de angajaţi militari şi civili.

Interiorul acestui birou de informaţii reflectă tradiţiile sale maritime. Mesele şi fişierele sînt fie de un verde măsliniu din epoca celui de-al doilea război mondial, fie gri ca vasele de luptă, din timpul războiului din Vietnam. Pereţii şi tavanurile sînt zugrăvite într-un galben închis sau crem. La început

Robert fusese decepţionat de acest decor spartan, dar de atunci ajunsese să se obişnuiască cu el.

Acum, în timp ce intra în clădire şi se apropia de biroul de recepţie, paznicul cunoscut îi spuse:

– Bună dimineaţa, comandante. Pot să vă văd permisul?

Robert lucra aici de şapte ani, dar ritualul nu se schimbase niciodată. Îşi făcu datoria şi îşi prezentă permisul.

– Mulţumesc, comandante.

În drum spre propriul birou Robert se gîndi la căpitanul Dougherty care îl aştepta în parcarea de lîngă rîu. Îl aştepta pentru a-l însoţi la avionul care îl va duce în Elveţia pentru a-şi începe imposibila misiune.

Cînd ajunse la birou, secretara lui, Barbara, îl aştepta deja.

– Bună dimineaţa, comandante Bellamy. Directorul vă aşteaptă în biroul lui.

– Să aştepte. Te rog, fă-mi legătura cu amiralul Whittaker.

– Da, domnule.

Peste un minut Robert vorbea la telefon cu amiralul.

– Presupun că întrevederea s-a încheiat, Robert.

– Acum cîteva minute.

– Cum a fost?

– A fost... interesant. Nu am putea lua micul dejun împreună? Se străduia ca vocea lui să sune cît mai normal.

La celălalt capăt al firului, amiralul nu ezită nici o secundă.

– Ba da. Ne întîlnim acolo?

– E bine aşa. Voi lăsa un permis de vizitator la poartă.

– În regulă. Ne vedem peste o oră.

Robert puse jos telefonul şi îşi zise în gînd: *e o ironie a soartei ca eu să las un permis de vizitator pentru amiral. Acum cîţiva ani el era marele şef aici, răspunzînd de întregul* Serviciu de Informaţii. *Oare cum se va simţi?*

Robert apăsă pe butonul interfonului.

– Da, comandante? spuse secretara lui.

– Îl aştept pe amiralul Whittaker. Aranjează un permis pentru el.

– Imediat.

Venise vremea să se prezinte directorului agenţiei. Dustin Thorton, lua-l-ar dracu'.

Capitolul Cinci

Dustin „Dusty" Thorton, director al *Serviciului de Informaţii al Marinei*, îşi cîştigase faima de a fi cel mai grozav atlet care ioşiso do pe băncile şcolii din Annapolis. Thorton îşi datora prezenta situaţie unui meci de fotbal. Mai exact unui meci de fotbal între Armată şi Marina. Thorton, un zdrahon de bărbat, juca ca fundaş în echipa din Annapolis în cel mai important meci al Marinei. La începutul celei de-a patra reprize cînd Armata conducea cu 13-0, avea două tuşe şi urma o transformare, destinul interveni şi schimbă viaţa lui Dustin Thorton. Thorton interceptă o pasă a Armatei, pivotă şi porni la atac trecînd prin

aripa armatei pentru a realiza o tuşă. Marina nu reuşi să transforme punctul, dar în curînd marcă un punct de teren. După următoarea grămadă, Armata scăpă balonul şi fu obligată să joace pe terenul Marinei. Scorul era 13-9 pentru Armată şi minutele se scurgeau rapid.

Cînd se reluă jocul, mingea îi fu pasată lui Thorton şi se trezi aruncat la pămînt sub o grămadă de jucători ai Armatei. Îi trebui destul de mult timp pentru a se ridica în picioare. Un doctor veni alergînd pînă la marginea terenului. Furios, Thorton îi făcu semn să plece.

Rămaseră doar cîteva secunde din joc, şi se făcură mişcările pentru o pasă laterală. Thorton o prinse în propria sa linie şi îşi luă zborul. Nimeni nu-l putu opri. Trecu printre adversari ca un tanc, aruncîndu-i la pămînt pe toţi cei care au avut ghinionul să-i apară în drum. Doar cu două secunde înainte de terminarea meciului, Thorton trecu linia de gol, marcînd o tuşă cîştigătoare, iar Marina obţinu prima victorie asupra Armatei după patru ani. Însă doar această victorie nu ar fi putut influenţa viaţa lui Thorton. Ceea ce a făcut ca evenimentul să fie semnificativ au fost cele două persoane aşezate în locurile rezervate oficialităţilor, Willard Stone şi fiica lui Eleanor. Cînd mulţimea se ridică în picioare sărbătorindu-l frenetic pe eroul Marinei, Eleanor se întoarse spre tatăl ei şi îi spuse încet:

– Vreau să-l cunosc.

Eleanor Stone era o femeie cu apetituri excesive. Urîtă, avea un corp voluptuos şi un libido nesăţios. Urmărindu-l pe Dustin Thorton cum îşi ară cu cruzime

primitivă drumul prin terenul de fotbal, îşi imagină cam de ce-ar fi capabil în pat. Dacă şi bărbăţia lui era la fel de mare ca restul corpului... Nu fu dezamăgită.

Şase luni mai tîrziu Eleanor şi Dustin Thorton erau deja căsătoriţi. Acesta a fost începutul. Dustin Thorton se angajă să lucreze pentru socrul său şi fu atras într-o lume fascinantă despre care nici nu visase că există.

Willard Stone, socrul lui Thorton, era un om al misterelor. Un miliardar cu puternice legături politice şi un trecut învăluit în ceaţă, era o figură care din umbră trăgea sforile în capitalele din întreaga lume. Bărbat trecut de şaizeci de ani, era organizat şi metodic în tot ce făcea. Avea trăsături ascuţite şi ochi ascunşi în orbite care nu dezvăluiau absolut nimic. Willard Stone nu-şi pierdea vremea cu vorbe sau emoţii şi era nemilos atunci cînd dorea să obţină ceva.

Zvonurile referitoare la el erau fascinante. Se spunea că ucisese un concurent în Malaezia şi că avusese o aventură înflăcărată cu soţia preferată a unui emir. Se spunea că sprijinise în Nicaragua o revoluţie încununată de succes. Guvernul îi adusese mai multe acuzaţii dar toate fuseseră retrase într-un mod misterios. Se vorbea despre mită, senatori corupţi, secrete industriale furate şi martori care dispăreau. Stone era un sfătuitor al preşedinţilor şi regilor. Însemna forţă şi putere. Printre nenumăratele sale proprietăţi se număra şi o reşedinţă imensă, izolată în munţii din Colorado, unde în fiecare an oameni de ştiinţă, industriaşi şi conducători din lumea întreagă se adunau pentru a dezbate diferite

probleme. Paznici înarmaţi îi protejau de vizitatorii nedoriţi.

Willard Stone nu numai că aprobase căsătoria fiicei lui, dar o şi încurajase. Ginerele lui ea inteligent, ambiţios şi, mai ales, maleabil.

La doisprezece ani după căsătorie, Stone aranjase ca Dustin să fie numit ambasador în Coreea de Sud. Cîţiva ani mai tîrziu, Preşedintele îl numise ambasador la Naţiunile Unite. Cînd amiralul Whittaker a fost pe neaşteptate eliberat din funcţia sa de director al ONI, Thorton îi luă locul.

În acea zi Willard Stone trimise după ginerele său.

– Acesta este doar începutul, promise Stone. Am mari planuri pentru tine, Dustin. Foarte mari planuri. Şi continuă prin a i le schiţa.

Cu doi ani în urmă Robert se întîlnise pentru prima oară cu noul director al ONI.

– la loc comandante. Vocea lui Thorton nu era deloc prietenoasă. Din dosarul tău îmi dau seama că eşti un nonconformist.

Oare la ce dracu' se referă? se întrebă Robert. Se hotărî că e mai bine să-şi ţină gura.

Thorton îşi ridică privirile.

– Nu ştiu cum şi-a condus amiralul Whittaker acest *Serviciu de Informaţii* cît timp a răspuns de el, dar de acum încolo vom respecta toate regulile. Am pretenţia ca ordinele mele să fie respectate întocmai. Este destul de clar ceea ce spun?

Isuse, îşi zise Robert, *ce naiba o fi vrînd de la noi?*

– M-ai înţeles, comandante?

– Da. Aveţi pretenţia ca ordinele dumneavoastră să fie respectate întocmai. Se întrebă dacă trebuia să şi salute.

– Asta e tot.

Dar nu a fost aşa.

Peste o lună Robert a fost trimis în Germania de Est pentru a aduce un om de ştiinţă care ceruse azil politic. O misiune periculoasă pentru că STASI, poliţia secretă a Germaniei de Est, aflase despre intenţia cercetătorului şi îl urmărea zi şi noapte. Cu toate astea Robert reuşi să-l treacă peste graniţă şi să-l ducă într-o casă sigură. Se pregătea să-l ia cu el la Washington cînd primi un telefon de la Dustin Thorton care îl anunţa că situaţia s-a schimbat şi cercetătorul nu mai prezenta nici un interes.

– Dar nu putem să-l lăsăm aici, protestase Robert. Îl vor ucide.

– Asta e problema lui, replicase Thorton. Misiunea ta s-a încheiat, te întorci acasă.

Să te ia dracu', îşi zise Robert. *N-am de gînd să-l abandonez.* Îşi sunase un prieten de la MI6, Serviciul de spionaj englez, şi îi explicase situaţia.

– Dacă îl întorc înapoi în Germania de Est, îl vor face bucăţele. Nu vrei să-l iei tu?

– Să văd ce pot face, bătrîne. Adu-l încoace.

Iar cercetătorul primi azil politic în Anglia.

Dustin Thorton nu l-a iertat niciodată pe Robert pentru că nu i-a respectat ordinul. De atunci, nu s-au mai ferit să-şi arate antipatia pe care o simţeau unul pentru celălalt. Thorton discutase acest incident cu

socrul său.

– Rebeli ca Bellamy sînt foarte periculoşi, îl avertiză Willard Stone. Sînt un risc al securităţii. Astfel de oameni pot fi doar folosiţi. Să nu uiţi asta.

Iar Thorton nu uitase.

Acum, trecînd prin coridorul care ducea la biroul lui Dustin Thorton, Robert nu putu să nu se gîndească la diferenţa dintre Thorton şi Whittaker. Într-o astfel de meserie încrederea era o condiţie sine qua non. Iar el nu avea încredere în Dustin Thorton.

Thorton era aşezat în spatele biroului său cînd Robert intră în încăpere.

– Aţi dorit să mă vedeţi?

– Da. la loc, comandante. Relaţia dintre ei nu ajunsese niciodată la faza de „Robert".

– Mi s-a spus că vei fi transferat temporar la *Agenţia de Securitate Naţională.* Cînd te vei întoarce, aş vrea...

– Nu mă întorc. Este ultima mea misiune.

– Poftim?

– Îmi dau demisia.

Gîndindu-se mai tîrziu Robert nu-şi dădu seama la ce fel de reacţie se aşteptase. La o scenă. Dustin Thorton ar fi putut să arate surprins, sau nemulţumit, sau furios, sau uşurat. Însă, în loc de asta, se mulţumise doar să-l privească pe Robert şi să spună:

– Deci asta e!

După ce se reîntoarse în biroul său, Robert îşi

informă secretara.

– Voi lipsi un timp. Plec peste o oră.

– Există un loc unde aţi putea fi găsit?

Robert îşi aminti de ordinele generalului Hilliard.

– Nu.

– Aveţi nişte întîlniri programate...

– Anulează-le. Îşi privi ceasul. Era timpul să-l întîmpine pe amiralul Whittaker.

Au luat micul dejun în curtea interioară a Pentagonului, la cafeneaua *Nivelul Zero*, numită aşa pentru că se presupusese cîndva că aici va cădea prima bombă nucleară care va declanşa atacul asupra Statelor Unite. Robert aranjase să primească o masă într-un colţ, unde puteau discuta nestingheriţi. Amiralul Whittaker sosi punctual şi, urmărindu-l apropiindu-se, lui Robert i se păru că arată mai bătrîn şi mai scund, de parcă această semipensionare îl făcuse să intre la apă. Era încă un bărbat arătos, cu trăsături puternice, un nas roman, pomeţi proeminenţi, şi o coamă de păr argintiu. Robert servise sub comanda amiralului în Vietnam şi mai tîrziu în cadrul *Serviciului de Informaţii* şi îl respecta foarte mult. Era mai mult decît respect, recunoscu Robert în sinea sa. Amiralul Whittaker îi ţinea loc de tată.

Amiralul se aşeză.

– Bună dimineaţa, Robert. Ei, te-au transferat la NSA?

Robert dădu din cap.

– Temporar.

Sosi chelneriţa şi cei doi studiară meniul.

– Am uitat cît de proastă e mîncarea aici, spuse amiralul zîmbind. Privi în jurul său, cu o expresie nostalgică întipărită pe chip.

Ar vrea să fie din nou aici, se gîndi Robert. *Amin.*

Au comandat. Cînd chelneriţa fu destul de departe pentru a nu-i putea auzi, Robert spuse:

– Amirale, generalul Hilliard mă trimite într-o misiune urgentă la o distanţă de peste trei mii de kilometri pentru a găsi nişte martori care au asistat la prăbuşirea unui balon meteo. Mi se pare ciudat. Şi mai există ceva şi mai ciudat. „Timpul este o problemă esenţială", ca să-l citez pe general, dar mi s-a poruncit să nu mă folosesc de relaţiile mele din cadrul serviciilor de informaţii din străinătate.

Amiralul Whittaker se arătă surprins.

– Presupun că îşi au motivele lor.

– Nu-mi pot imagina care pot fi aceste motive, spuse Robert.

Amiralul îl studie pe Robert. Comandantul Bellamy servise sub ordinele sale în Vietnam şi fusese cel mai bun pilot al escadrilei. Fiul amiralului, Edward, fusese bombardierul lui Robert, şi în acea zi cumplită cînd avionul lor fusese lovit, Edward murise. Robert abia dacă reuşise să supravieţuiască. Amiralul îl vizitase la spital.

– Nu prea are şanse, îi spusese doctorul.

Robert, întins pe pat, chinuit de dureri cumplite, şoptise:

– Îmi pare rău pentru Edward... Îmi pare atît de rău.

Amiralul Whittaker i-a strîns uşor mîna.

– Ştiu că ai făcut tot ce ai putut. Acum trebuie să te faci bine. Totul va fi în regulă. Îşi dorea cu disperare ca Robert să trăiască. În mintea amiralului, Robert era fiul lui, fiul care îi va lua locul lui Edward.

Iar Robert reuşise să rămînă în viaţă.

– Robert...

– Da, amirale?

– Sper ca misiunea ta în Elveţia să fie încununată de succes.

– Şi eu. E ultima mea misiune.

– Deci eşti hotărît să-ţi dai demisia?

Amiralul era singurul în care Robert avea încredere.

– M-am săturat.

– Thorton?

– Nu doar el. E vorba şi de mine. M-am plictisit să-mi tot bag nasul în vieţile altora. *M-am săturat de minciuni şi înşelăciuni, de promisiuni nerespectate. M-am săturat să manipulez oamenii şi să fiu manipulat. Sînt sătul de jocuri, pericol şi trădări. M-a costat tot ce am avut mai important în viaţă.*

– Te-ai gîndit ce vei face?

– Voi încerca să fac ceva folositor cu viaţa mea, ceva valoros.

– Ce se întîmplă dacă nu-ţi dau voie să pleci?

– Nu au de ales, nu-i aşa?

Capitolul Şase

Limuzina îl aştepta în parcarea de lîngă rîu.

– Sînteţi pregătit, comandante? întrebă căpitanul Dougherty.

La fel de pregătit ca-ntotdeauna, îşi zise Robert.

– Da.

Căpitanul Dougherty îl însoţi pe Robert la apartamentul lui pentru ca acesta să-şi facă bagajele. Robert habar n-avea cîte zile va lipsi. *Oare cît timp îţi ia o misiune imposibilă?* Îşi împachetă destule haine pentru o săptămînă şi în ultimul minut se hotărî să ia cu el şi o fotografie înrămată a lui Susan. Se uită mult timp la ea şi se întrebă dacă se distrează bine în

Brazilia. Se gîndi: *Sper că nu. Sper că se simte mizerabil.* Şi se ruşină imediat.

Cînd limuzina ajunse la baza aeriană *Andrews,* avionul era gata de decolare. Era un C20a, un avion cu reacţie al *Forţelor Aeriene.*

Căpitanul Dougherty îi întinse mîna.

– Mult noroc, comandante.

– Mulţumesc. *Voi avea nevoie de noroc.* Robert urcă scările pînă în cabină. Echipajul era înăuntru terminînd pregătirile de dinaintea plecării. Era format dintr-un pilot, un copilot, un navigator şi un steward, toţi în uniforme ale Forţelor Aeriene. Lui Robert îi era cunoscut avionul. Era încărcat cu echipament electronic. Afară, lîngă coada avionului era o antenă pentru înaltă frecvenţă care arăta ca o imensă undiţă. În cabină erau douăsprezece telefoane roşii agăţate pe pereţi şi unul alb necodificat. Transmisiunile radio se făceau prin cod, iar radarul avionului era pe o frecvenţă militară. Culoarea din interior era albastrul *Forţelor Aeriene*, iar cabina era mobilată cu scaune confortabile.

Robert descoperi că era singurul pasager. La urcare îl întîmpină pilotul.

– Bine aţi venit la bord, comandante. Dacă vă puneţi centura de siguranţă, avem permisiunea să decolăm imediat.

Robert îşi fixă centura şi se lăsă pe spate în timp ce avionul rula pe pistă. Peste un minut simţi cunoscuta smucitură a gravităţii cînd avionul se desprinse de la sol şi ţîşni spre înălţimi. Nu mai pilotase nici un avion de cînd se prăbuşise cu al său în Vietnam, şi cînd i se spusese că nu va mai putea

pilota niciodată. *Să zbor din nou, la dracu'*; îşi zise Robert, *au spus că nu voi trăi. A fost un miracol. Nu, a fost Susan...*

Vietnam. Fusese trimis cu rangul de comandant locotenent, ca ofiţer strateg, cu baza pe portavionul *Ranger*, responsabil cu antrenarea piloţilor de luptă şi planificarea strategiei de atac. Conducea o escadrilă de bombardiere A-6A, iar presiunea războiului îi lăsa prea puţin timp liber. Într-una din puţinele permisii pe care le primise plecase în Bangkok pentru o săptămînă şi în tot acel timp nu-şi bătuse capul cu dormitul. Oraşul era un Disneyland, proiectat pentru plăcerile unui animal mascul. În primul tur al oraşului cunoscuse o splendidă tailandeză, care rămăsese cu el tot timpul permisiei şi îl învăţase cîteva fraze în tailandeză. Lui Robert limba i se păru plăcută şi melodioasă.

Bună dimineaţa. *Arun sawasdi.*

De unde eşti? *Khun na chak nai?*

Unde pleci acum? *Khun kamrat chain pai?*

Tînăra îl învăţă şi alte fraze, dar nu vru să-i spună ce înseamnă, şi cînd el le pronunţa, ea începea să chicotească.

După ce Robert se întoarse pe *Ranger,* Bangkok-ul i se păru un vis îndepărtat. Războiul era realitatea, şi

era oribil. Cineva îi arătă una din hîrtiile pe care puşcaşii marini le aruncau deasupra Vietnamului de Nord. Se putea citi:

Dragi cetăţeni,

Forţele armate ale Statelor Unite luptă alături de aramata sud-vietnameză la Duc Pho pentru a oferi poporului vietnamez şansa de a duce o viaţă liberă, fericită, fără teama de foamete şi suferinţă. Însă mulţi vietnamezi au plătit cu vieţile lor, iar casele le-au fost distruse pentru că i-au ajutat pe cei din Vietcong.

Satele din Hai Mon, Hai Tan, Sa Binh, Ta Binh şi multe altele au fost distruse din acest motiv. Nu vom ezita să distrugem orice sat care îi ajută pe cei din Vietcong, care sînt neputincioşi în faţa puterii GNV şi a aliaţilor săi. Vă rămîne să alegeţi. Dacă refuzaţi să le permiteţi celor din Vietcong să vă folosească satele şi cătunele drept cîmp de bătălie, vieţile voastre vor fi cruţate.

Le cruţăm vieţile pe naiba, se gîndi Robert înverşunat. *Nu facem decît să le distrugem ţara.*

Portavionul *Ranger* era echipat cu toată tehnologia de ultimă oră care putea fi înghesuită pe el. Nava era bază pentru 16 avioane, 40 ofiţeri şi 350 voluntari. Programele de zbor se înmînau cu trei sau patru ore înainte de primul atac al zilei.

În sectorul din cadrul centrului de informaţii al navei care se ocupa cu planificarea misiunilor de zbor, ultimele informaţii şi fotografii de recunoaştere

erau înmînate bombardierilor care apoi stabileau cursul zborului.

– Isuse, ne-au pasat o minunăţie în dimineaţa asta, spuse Edward Whittaker despre bombardierul lui Robert.

Edward Whittaker arăta ca o versiune mai tînără a tatălui său, dar avea o cu totul altă personalitate. În timp ce amiralul era un tip formidabil, demn şi auster, fiul lui era plin de viaţă, prietenos. Ceilalţi îi iertaseră faptul că era fiul comandantului lor. Era cel mai bun bombardier al escadrilei, şi el cu Robert au devenit imediat prieteni foarte buni.

– Unde mergem astăzi? întrebă Robert.

– Pentru păcatele noastre am fost răsplătiţi cu *Zona Şase.*

Era cea mai dificilă misiune dintre toate cele la care participaseră. Însemna să zboare spre nord pînă la Hannoi, Haiphong, şi în sus spre delta Rîului Roşu, unde artileria antiaeriană era foarte puternică. Era un catch – 22: Nu li se permitea să bombardeze puncte strategice dacă erau şi civili în jurul lor, iar nord-vietnamezii, nefiind proşti, plasau imediat o grămadă de civili lîngă bazele lor militare. Se auzeau multe proteste din partea forţelor aliate, însă preşedintele Lyndon Johnson, stînd în siguranţă la Washington, era cel care dădea ordinele.

Cei doisprezece ani cît trupele din Statele Unite luptaseră în Vietnam era cea mai lungă perioadă de război din istoria acestei ţări. Robert Bellamy venise în Vietnam la sfîrşitul anului 1972, cînd Marina avea probleme serioase. Escadrilele lor F-4 erau mereu distruse. În ciuda faptului că avioanele lor erau

superioare MIG-urilor ruseşti, Marina pierdea două F-4 pentru fiecare MIG doborît. Era o proporţie de neacceptat.

Robert a fost chemat la cartierul general al amiralului Whiltaker.

– M-aţi chemat, amirale?

– Ai reputaţia unui pilot dibaci, comandante. Am nevoie de ajutorul tău.

– Da, sir?

– Ne ucide afurisitul de inamic. Am făcut o analiză completă Nu există nici o problemă cu avioanele noastre – e vorba de antrenamentul oamenilor care le pilotează. Înţelegi? Vreau să-ţi alegi un grup de piloţi şi să-i antrenezi în manevre de zbor şi folosirea armelor de la bord...

Noul grup a primit numele de *Top Gun* şi, chiar înainte de a-şi termina complet noua pregătire, proporţia se schimbase de la doi la unu, la doisprezece la unu. Pentru fiecare F-4 pierdut, douăzeci şi patru de MIG erau doborîte. Misiunea ceruse opt săptămîni de antrenamente intensive, apoi comandantul Robert Bellamy se întoarse în sfîrşit la nava lui. Îl întîmpină amiralul Whittaker.

– Ai făcut o treabă afurisit de bună, comandante.

– Mulţumesc, amirale.

– Acum, să ne întoarcem la misiunea noastră.

– Sînt gata, sir.

Robert luase parte la treizeci şi patru de misiuni de

zbor, fără nici un incident.

Cea de-a treizeci şi cincea a fost *Zona Şase.*

Trecuseră de Hannoi şi se îndreptau spre nord-vest, spre Phu Tho şi Yen Bai. Artileria aeriană era din ce în ce mai puternică. Edward Whittaker era aşezat în dreapta lui Robert, privind fix cadranul radarului, ascultînd anunţurile rău prevestitoare ale radarelor inamice care cercetau cerul. În faţa lor cerul arăta ca la o sărbătoare de *4 Iulie*, împînzit cu dungi albe de la tunurile uşoare de la sol, explozii de un gri închis de la obuzele de cincizeci şi cinci de milimetri, nori negri de la obuzele de o sută de milimetri şi trasoarele colorate ale focurilor de artilerie.

– Ne apropiem de ţintă, spuse Edward. În căşti vocea lui suna înfiorător de îndepărtată.

– În regulă!

Avionul A6A zbura cu 450 de noduri şi, la acea viteză, cu toată frîna şi greutatea încărcăturii de bombe, putea fi manevrat cu foarte mare uşurinţă, zburînd prea repede pentru a fi detectat de inamic.

Robert întinse mîna şi învîrti butonul principal care deschidea trapa pentru aruncarea încărcăturii. Cele peste 200 kilograme de bombe erau gata pregătite. Se îndreptau direct spre ţintă.

Auzi o voce la radio.

– Romeo, ai o sperietoare în spate.

Robert se întoarse să privească. Un MIG se repezea spre el venind din direcţia soarelui. Robert

viră şi răsuci avionul într-o cădere abruptă. MIG era pe urmele lui. Trimise o rachetă. Robert îşi verifică aparatura de la bord. Racheta se apropia cu repeziciune. Trei sute de metri... o sută de metri... cincizeci de metri...

– Sfinte Sisoe! urlă Edward. Ce mai aşteptăm?

Robert aşteptă pînă în ultima secundă, apoi dădu drumul unor resturi metalice, urcă brusc, lăsînd racheta să urmeze resturile şi să se prăbuşească la sol.

– Doamne, îţi mulţumesc, spuse Edward. Şi ţie, prietene.

Robert continuă să urce şi se roti în spatele MIG. Pilotul încerca să scape dar era prea tîrziu. Robert trimise o rachetă Sidewinder şi privi cum se loveşte de coada MIG-ului şi explodează. O clipă mai tîrziu cerul era stropit cu bucăţi de metal.

Se auzi o vece la interfon.

– Bună treabă, Romeo.

Avionul era deasupra ţintei.

– Am ajuns, spuse Edward. Apăsă butonul roşu care dădea drumul bombelor urmărind cum se rostogoleau spre ţintă. Misiune îndeplinită. Robert îndreptă avionul spre nava bază.

În acel moment au simţit o trosnitură puternică. Bombardierul rapid şi plin de graţie deveni pe neaşteptate foarte încet.

– Ne-au lovit! strigă Edward.

Amîndouă luminile de foc de la bord erau aprinse. Avionul se mişca dezordonat, scăpat de sub control.

La radio se auzi o voce.

– Romeo, aici Tigrul. Vrei să te acoperim?

Robert hotărî într-o fracţiune de secundă.

– Nu, continuaţi spre ţintele voastre. Voi încerca să ajung la bază.

Avionul încetinise şi era din ce în ce mai greu de mînuit.

– Mai repede, spuse Edward nervos, întîrziem la dejun.

Robert privi altimetrul. Acul cobora vertiginos. Apăsă pe microfonul din radio.

– Romeo către bază. Am fost loviţi.

– Baza către Romeo. Cît de grav?

– Nu sînt sigur. Voi încerca să ajung acasă.

– Rămîi la aparat. După un moment vocea spuse: Semnalul vostru este *„Charlie soseşte"*.

Asta însemna că puteau să aterizeze imediat pe portavion.

– Am înţeles.

– Noroc.

Avionul începu să se rostogolească. Robert se lupta să-l ţină pe direcţie, încercînd să cîştige altitudine.

– Haide, fetiţo, nu te lăsa. Faţa lui Robert era încordată. Pierdeau prea multă altitudine. Cît mai avem?

Edward îşi privi radarul.

– Şapte minute.

– Nu vei întîrzia la dejun.

Robert pilota avionul cu toată priceperea lui, folosind regulatorul şi cîrma pentru a-l păstra pe direcţie. Altitudinea cobora într-un mod alarmant. În sfîrşit, în faţa lui, Robert văzu apele de un albastru strălucitor din Golful Tonkin.

– Sîntem acasă, bătrîne, spuse Robert. Doar încă cîţiva kilometri.

– Excelent. Nu m-am îndoit...

De nicăieri două MIG-uri s-au repezit asupra avionului cu un vuiet înfiorător. Gloanţele au început să pocnească lovindu-se de fuselaj.

– Eddie! Sari! Se întoarse să privească. Edward era ghemuit peste centura de siguranţă, partea dreaptă o rană deschisă, sîngele lui împroşcînd cabina.

– Nu! Un urlet sfîşietor.

Peste o secundă, Robert simţi o lovitură neaşteptată, dureroasă, în piept. Costumul lui de zbor se umplu imediat de sînge. Avionul cobora în spirală. Îşi dădu seama că-şi pierde cunoştinţa. Cu ultima fărîmă de putere îşi desfăcu centura de siguranţă. Întoarse faţa pentru a-i arunca o ultimă privire lui Edward. „Îmi pare rău", şopti el. Îşi pierdu cunoştinţa şi mai tîrziu nu-şi mai aminti cum reuşise să sară afară şi să aterizeze cu paraşuta în apa de sub el. Fusese trimis un semnal de ajutor şi un elicopter Sikorsky SH-3A de pe portavionul *Yorktown* zbura în cerc pentru a-l putea ridica sus. La distanţă echipajul putea vedea joncile chinezeşti apropiindu-se rapid dar era prea tîrziu.

Cînd l-au urcat pe Robert în elicopter, un infirmier aruncă o privire la rana care îi brăzda pieptul şi spuse:

– Maică Precistă, n-o să ajungă viu la spital.

I-au făcut o injecţie cu morfină, l-au bandajat şi l-au trimis la spitalul 12 de la baza Cu Chi.

Spitalul 12 care deservea bazele Cu Chi, Tay Ninh

şi Dau Tieng, avea patru sute de paturi în douăsprezece saloane, nişte colibe acoperite, aranjate în formă de U în jurul unei zone centrale şi legate între ele prin culoare. Spitalul avea două unităţi de tratament intensiv, una pentru operaţii chirurgicale şi cealaltă pentru arsuri, şi fiecare era extrem de aglomerată. Cînd Robert fu adus înăuntru, lăsă în urma lui o dîră de sînge pe podeaua spitalului.

Un doctor chinuit de necazuri îi tăie bandajele de pe piept, aruncă o privire şi spuse obosit:

– N-are nici o şansă. Duceţi-l înapoi în salon.

Apoi se îndreptă spre un alt rănit.

Robert, care îşi pierdea şi îşi recîştiga cunoştinţa, auzi de la mare depărtare cuvintele doctorului. *Deci, asta e*, îşi zise el. *Ce mod stupid de a muri.*

– Nu vrei să mori, nu-i aşa, marinar? Deschide ochii. Hai, nu te lăsa.

Deschise ochii şi văzu ca prin ceaţă o uniformă albă şi faţa unei femei. Îi spunea şi altceva, dar nu reuşea să o înţeleagă. Salonul era prea zgomotos, plin de o cacofonie de urlete şi gemete ale pacienţilor, doctori ţipînd instrucţiuni şi surori alergînd agitate, îngrijindu-se de trupurile distruse sălbatic care zăceau pe paturi.

Robert îşi amintea de următoarele patruzeci şi opt de ore printr-o pîclă de durere şi delir. Doar mai tîrziu află că sora, Susan Ward, convinsese un doctor să-l opereze şi îi dăruise propriul sînge pentru transfuzie. Luptîndu-se să-l ţină în viaţă au pus patru perfuzii în corpul mutilat al lui Robert prin care se pompa sînge simultan.

Cînd operaţia se termină, chirurgul de serviciu

suspină:

– Ne-am pierdut vremea. Nu are decît zece la sută şanse să reuşească.

Însă doctorul nu-l cunoştea pe Robert Bellamy. Şi nu o cunoştea pe Susan Ward. Lui Robert i se păru că ori de cîte ori deschide ochii, Susan e lîngă el, ţinîndu-l de mînă, mîngîindu-i fruntea, îngrijindu-l, forţîndu-l să trăiască. Era inconştient cea mai mare parte a timpului. Susan stătea liniştită lîngă el, în salonul întunecat, de-a lungul nopţilor singuratice, ascultîndu-l cum delirează.

– ... DOD este greşit, nu poţi să te îndrepţi perpendicular spre ţintă pentru că vei ajunge în rîu... Spune-le să regleze unghiul de plonjare cu cîteva grade peste ţintă... Spune-le..., mormăi el.

Susan îl linişti.

– Le voi spune.

Corpul lui Robert era acoperit de transpiraţie. Susan îl ştergea cu buretele.

– ... Trebuie să scoţi toate cele cinci siguranţe ale centurii, altfel nu vei fi aruncat afară... Controlează-le.

– În regulă. Acum încearcă să dormi.

– ... Piedicile de la trapă nu funcţionează... Numai Dumnezeu ştie unde au căzut bombele...

Susan nu înţelegea mai nimic din ce bolborosea pacientul ei.

Susan Ward era şefa surorilor din salonul de operaţii. Venea dintr-un orăşel din Idaho şi crescuse

împreună cu băiatul din vecini, fiul primarului. Întregul oraş presupunea că într-o zi se vor căsători.

Susan avea un frate mai tînăr, Michael, pe care îl adora. Cînd împlini optsprezece ani, se înrolă în armată şi fu trimis în Vietnam, iar Susan îi scria în fiecare zi. Trei luni mai tîrziu familia lui Susan primi o telegramă, iar ea ştiu ce se află în ea chiar înainte de a o deschide.

Cînd Frank Prescott, băiatul primarului, auzi vestea, veni imediat la ea acasă.

– Îmi pare foarte rău, Susan. Îmi era foarte drag fratele tău. Şi apoi făcu greşeala de a spune: Hai să ne căsătorim cît mai repede.

Iar Susan îl privi şi luă o hotărîre.

– Nu. Trebuie să fac ceva mai important cu viaţa mea.

– Pentru Dumnezeu! Ce poate fi mai important decît să te căsătoreşti cu mine?

Răspunsul a fost: Vietnam.

Susan Ward intră la şcoala de surori.

Era deja de unsprezece luni în Vietnam, muncind fără întrerupere, cînd comandantul Robert Bellamy a fost adus pe targă şi condamnat la moarte. Triajul răniţilor era o practică obişnuită în acel spital. Doctorii obişnuiau să examineze doi sau trei pacienţi şi hotărau pe care din ei să încerce să-l salveze. Din motive care nici ei nu-i erau prea clare, Susan aruncase doar o privire trupului sfîşiat al lui Robert Bellamy şi ştiuse că nu-l va putea lăsa să moară. Încerca oare să-l salveze pe fratele ei? Sau era cu totul altceva? Era extenuată, muncea prea mult, însă în loc să-şi ia liber, îşi petrecea fiecare clipă

disponibilă la căpătîiul lui, îngrijindu-l.

Susan studiase şi trecutul pacientului. Un as al zborului, instructor al piloţilor de luptă, Robert primise Crucea Marinei. Se născuse la Harvey, Illinois, un mic oraş industrial la sud de Chicago. Se înrolase în marină după terminarea colegiului şi se antrenase la Pensacola. Nu era căsătorit.

Cu fiecare zi care trecea Robert Bellamy se simţea tot mai bine, păşind dincolo de linia subţire care despărţea moartea de viaţă, iar Susan îi şoptea mereu:

– Haide, marinar. Te aştept.

Într-o noapte, la şase zile după ce fusese adus în spital, Robert continua să bată cîmpii, cînd dintr-odată se ridică în capul oaselor, o privi pe Susan şi spuse foarte clar:

– Nu e un vis. Tu exişti în realitate.

Susan simţi cum îi zvîcneşte inima.

– Da, spuse ea încet. Exist în realitate.

– Credeam că visez. Mă gîndeam că am ajuns în rai şi Dumnezeu te-a trimis să te ocupi de mine.

Ea îl privi drept în ochi şi spuse foarte serioasă:

– Te-aş fi ucis dacă ai fi murit.

Ochii lui priviră în jur.

– Unde... unde sînt?

– La spitalul 12 de la baza Cu Chi.

– De cît timp sînt aici?

– De şase zile.

– Eddie... el...

– Îmi pare rău.

– Trebuie să-i spun amiralului.

Susan îi luă mîna şi îi spuse cu blîndeţe:

– Ştie. A fost aici să te vadă.

Ochii lui Robert se umplură de lacrimi.

– Urăsc afurisitul ăsta de război. Nu-ţi pot spune cît de mult îl urăsc.

Începînd cu acel moment revenirea lui Robert îi uimi pe toţi doctorii. Toate funcţiile vitale erau salvate.

– În curînd îl vom trimite acasă, i-au spus lui Susan, iar ea simţi o durere ascuţită.

Robert nu-şi dădu seama cînd anume se îndrăgostise de Susan Ward. Poate atunci cînd îi schimba pansamentele şi în apropiere se auzeau căzînd bombele iar ea murmura:

– Se aude cîntecul nostru.

Sau poate atunci cînd i-au spus lui Robert că poate fi transferat la spitalul *Walter Reed* din Washington pentru a-şi termina convalescenţa, iar Susan spuse:

– Crezi că am de gînd să rămîn aici şi să las pe alta să se ocupe de corpul ăsta grozav? Oh, nu. Voi trage toate sforile ca să pot pleca cu tine.

S-au căsătorit două săptămîni mai tîrziu. Lui Robert i-a trebuit un an întreg pentru a se vindeca complet şi Susan se ocupase de nevoile lui zi şi noapte. El nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca Susan, nici nu-şi imaginase că poate iubi pe cineva

atît de mult. Îi iubea înţelegerea şi sensibilitatea, pasiunea şi pofta de viaţă. Îi iubea frumuseţea şi simţul umorului.

La aniversarea primului an de la căsătorie, Robert îi declară:

– Eşti cea mai frumoasă, cea mai minunată, cea mai înţelegătoare fiinţă din întreaga lume. Nu mai există nimeni pe acest pămînt care să aibă căldura, spiritul şi inteligenţa ta.

Iar Susan îl strînse tare şi îi şopti cu o voce răguşită de emoţie:

– Şi tu eşti la fel, sînt convinsă.

Nu îi lega doar iubirea. Erau şi buni prieteni şi se respectau reciproc. Toţi prietenii lor îi invidiau, şi pe bună dreptate. Ori de cîte ori discutau despre o căsătorie perfectă, Susan şi Robert erau exemplul la care se gîndeau. Se potriveau în toate, două suflete gemene. Susan era cea mai senzuală femeie pe care Robert o cunoscuse vreodată, şi pasiunea era stîrnită de la o atingere, un cuvînt. Într-o seară, pe cînd se pregăteau să ia parte la un dineu oficial, Robert era în întîrziere. Făcea duş, iar Susan intră în baie, machiată şi îmbrăcată elegant într-o rochie de seară fără umeri.

– Doamne, ce sexy arăţi! spuse Robert. Ce păcat că nu prea avem timp.

– Oh, nu-ţi face probleme, murmură Susan. Şi imediat îşi dezbrăcă rochia şi intră şi ea sub duş.

N-au mai ajuns la dineu.

Susan simţea dorinţele lui Robert înainte chiar ca el să fie conştient de ele, şi avea grijă să i le îndeplinească. Iar Robert era la fel de atent cu ea. Susan descoperea bileţele de amor pe măsuţa din faţa oglinzii sau în pantofi, cînd se pregătea să plece undeva. Primea flori şi mici cadouri cu cele mai trăsnite ocazii.

Şi hohotele de rîs, din motive ştiute doar de ei doi. Acele minunate clipe de fericire...

Vocea pilotului străbătu prin interfon.

– Peste zece minute aterizăm la Zürich, comandante.

Gîndurile lui Robert Bellamy se întoarseră la prezent şi la misiunea lui. În cei cincisprezece ani de cînd lucra la *Serviciul de Informaţii al Marinei*, fusese implicat în zeci de misiuni complicate, dar cea de acum promitea să fie cea mai bizară dintre toate. Era în drum spre Elveţia pentru a-i găsi pe pasagerii anonimi dintr-un autobuz, care se făcuseră nevăzuţi. *Şi se mai vorbeşte despre a găsi acul în carul cu fîn. Eu nici măcar nu ştiu unde e carul cu fîn. Unde eşti tu, Sherlock Holmes?*

– Vreţi să vă legaţi centura, vă rog?

Turboreactorul C20A zbura deasupra unor păduri întunecate, şi peste o clipă plutea deja deasupra

pistei luminate de la *Aeroportul Internaţional* din Zürich. Avionul ateriză în partea de est a aeroportului şi porni spre o mică clădire, departe de centrul aeroportului. Pe pistă erau încă bălţoace cu apă de la ploaie, dar cerul nopţii era senin.

– Ce vreme aiurită, comentă pilotul. Duminică a fost soare, azi a plouat toată ziua şi acum se văd stelele. Aici n-ai nevoie de ceas. Aici îţi trebuie un barometru. Să vă aduc o maşină, comandante?

– Nu, mulţumesc. Din această clipă depindea doar de el însuşi. Robert aşteptă ca avionul să-şi oprească motoarele, apoi se urcă într-un microbuz care îl duse pînă la hotelul aeroportului, unde se prăbuşi într-un somn fără vise.

Capitolul Şapte

Ziua a doua

Orele 08:00

În dimineaţa următoare Robert se apropie de un funcţionar din spatele unui birou Eurocar.

– *Guten Tag.*

Asta îi aminti că se afla în acea partea a Elveţiei în care se vorbea germana.

– *Guten Tag.* Aveţi o maşină liberă?

– Da, domnule, avem. Cît timp veţi avea nevoie de ea?

O întrebare bună. O oră? O lună? Poate un an sau doi?

– Nu sînt sigur.

– Plănuiţi să predaţi maşina aici la aeroport?

– Posibil.

Funcţionarul îl privi ciudat.

– În regulă. Vă rog să completaţi aceste formulare.

Robert plăti maşina cu cartea de credit neagră pe care o primise de la generalul Hilliard. Funcţionarul o examină buimăcit, apoi spuse:

– Scuzaţi-mă o clipă. Dispăru în biroul din spatele său şi, cînd se întoarse, Robert îl întrebă:

– Totul e în regulă?

– Da, domnule, bineînţeles.

Maşina era un Opel Omega gri. Robert o porni pe autostrada de lîngă aeroport îndreptîndu-se spre centrul oraşului. Îi plăcea Elveţia. Era una dinte cele mai frumoase ţări din lume. Cu cîţiva ani în urmă schiase aici. În ultimii ani îndeplinise misiuni aici, ţinînd legătura cu *Espionage Abteilung, Agenţia de Informaţii* a Elveţiei. În timpul celui de-al doilea război mondial, agenţia fusese organizată în trei departamente: D, P şi I, care se ocupau de Germania, Franţa şi respectiv Italia. Acum principalul ei ţel era descoperirea operaţiunilor de spionaj ascunse sub diferitele organizaţii ale O.N.U. care îşi aveau sediul la Geneva. Robert avea prieteni la *Espionage Abteilung,* dar îşi aminti cuvintele generalului Hilliard: „Nu aveţi permisiunea să vă folosiţi de fostele legături".

Drumul pînă în oraş îi luă douăzeci de minute. Ajunse la pasajul Dubendorf şi se îndreptă spre *Dolder Grand Hotel.* Era la fel cum şi-l amintea: un castel elveţian imens, cu turnuri grandioase şi impozante, înconjurat de verdeaţă şi dînd spre lacul Zürich. Parcă maşina şi intră în hol. Recepţia era la stînga.

– *Guten Tag.*

– *Guten Tag. Haben Sie ein Zimmer für eine*

Nacht?

– Ja. Wie mochte Sie bezahlen?

– Mit Kreditkarte. Cartea de credit cu negru şi alb pe care generalul Hilliard i-o dăruise. Robert ceru o hartă a Elveţiei şi fu condus într-o cameră spaţioasă din noua aripă a castelului. Avea un mic balcon de unde se vedea lacul. Robert rămase acolo, respirînd aerul proaspăt, răcoros al toamnei gîndindu-se la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Nu avea nici un punct de plecare. Nici un afurisit de fir. Toţi factorii ecuaţiei acestei misiuni erau complet necunoscuţi. Numele agenţiei de turism. Numărul pasagerilor. Numele şi domiciliul lor. *Toţi martorii sînt în Elveţia?* „Asta e problema noastră. Nu ştim unde sînt, sau cine sînt". Şi nu era suficient să-i găsească doar pe cîţiva dintre ei. *Trebuiau găsiţi toţi.* Singura informaţie pe care o avea era locul şi data: Uetendorf, duminică, 14 octombrie.

Avea nevoie de un fir, ceva de care să se poată agăţa.

Dacă îşi amintea bine, toate autobuzele care făceau tururi de o zi plecau din două mari oraşe: Zürich şi Geneva. Robert deschise un sertar şi scoase afară voluminoasa *Telefonbuch. Ar trebui să mă uit la M pentru miracol,* se gîndi el. Erau peste o jumătate de duzină de agenţii care făceau tururi cu autobuzul: *Sunshine Tours, Swisstour, Tour Service, Touralpino, Tourisma Reisen...* Va trebui să le verifice pe toate. Îşi notă adresele lor şi porni spre cele mai apropiate de pe lista lui.

În spatele ghişeului doi funcţionari discutau cu turiştii. Cînd unul din ei fu liber, Robert spuse:

– Scuzaţi-mă. Soţia mea a fost în unul din tururile dumneavoastră, duminica trecută, şi şi-a uitat poşeta în autobuz. Cred că a rămas cam surprinsă de prăbuşirea balonului meteo lîngă Uetendorf.

Funcţionarul se încruntă.

– *Es tut mir fiel leid.* Cred că greşiţi. Tururile noastre nu trec pe lîngă Uetendorf.

– Ah. Păcat. *Prima tragere.*

Următoarea oprire păru mai promiţătoare.

– Tururile dumneavoastră trec pe lîngă Uetendorf?

– *Oh, ja.* Funcţionaul zîmbi. Tururile noastre trec prin toată Elveţia. Sînt cele mai pitoreşti. Avem un tur la Zermatt – Tell Exclusiv. Apoi Glacier Express şi Palm Express. Marele Tur pleacă peste cincisprezece...

– Aveţi un tur care duminică s-a oprit să privească prăbuşirea unui balon meteo? Soţia mea a ajuns destul de tîrziu la hotel...

Funcţionarul din spatele ghişeului spuse indignat:

– Sîntem foarte mîndri de faptul că tururile noastre nu întîrzie niciodată. Nu facem opriri neprogramate.

– Deci nici unul din autobuzele dumneavoastră nu s-a oprit ca pasagerii să privească prăbuşirea balonului?

– Categoric nu.

– Mulţumesc. *A doua tragere.*

A treia agenţie vizitată de Robert era situată pe Bahnhofplatz, iar semnul de afară arăta că e vorba de

Sunshine Tours. Robert se apropie de tejghea.

– Bună ziua. Aş vrea să mă interesez de unul din tururile dumneavoastră. Am auzit că un balon meteo s-a prăbuşit lîngă Uetendorf şi că şoferul de pe autobuz s-a oprit pentru o jumătate de oră pentru ca pasagerii să poată privi...

– Nu, nu. S-a oprit doar cincisprezece minute. Avem un progam foarte strict.

Am nimerit!

– De ce anume vă interesează?

Robert prezentă una din falsele legitimaţii.

– Sînt reporter, spuse Robert foarte serios şi fac un reportaj pentru *Travel and Leisure,* despre cît de eficiente sînt autobuzele din Elveţia, comparate cu cele din alte ţări. Aş putea să-i iau un interviu şoferului?

– Ar fi un articol foarte interesant într-adevăr. Noi elveţienii sîntem foarte mîndri de operativitatea noastră.

– Şi aveţi de ce să fiţi mîndri, îl asigură Robert.

– Va fi menţionat şi numele agenţiei?

– Va fi scos în evidenţă.

Funcţionarul zîmbi.

– Ei bine, atunci totul e în regulă.

– Aş putea să vorbesc acum cu el?

– Este ziua lui liberă. Scrise un nume pe o foaie de hîrtie.

Robert citi de sus în jos. *Hans Beckerman.*

Funcţionarul adăugă şi adresa.

– Locuieşte în Kappel. E un mic sat la patruzeci de kilometri de Zürich. Acum ar trebui să-l găsiţi acasă.

Robert Bellamy luă hîrtia.

– Vă mulţumesc foarte mult. Apropo, spuse Robert, pentru ca să am toate datele necesare reportajului, nu ştiţi cumva cîte bilete aţi vîndut pentru acel tur?

– Ba da, cum să nu. Păstrăm toate datele referitoare la tururile noastre. Aşteptaţi un moment. Scoase o condică de sub tejghea şi întoarse o pagină. Aha, am găsit. Duminică. Hans Beckerman. A avut şapte pasageri. A condus un autobuz Iveco în acea zi, unul mai mic.

Şapte pasageri necunoscuţi şi şoferul. Robert încercă marea cu degetul.

– Nu aveţi cumva şi numele acelor pasageri?

– Domnule, oamenii intră în agenţie, îşi cumpără un bilet şi se urcă în autobuz. Nu le cerem nici o legitimaţie.

Minunat.

– Mulţumesc încă o dată. Robert porni spre uşă.

Funcţionarul strigă în urma lui:

– Sper că ne veţi trimite un exemplar cu articolul dumneavoastră.

– Bineînţeles, spuse Robert.

Prima parte a enigmei era acest tur cu autobuzul şi Robert plecă cu maşina pînă la Talstrasse, de unde plecau autobuzele, sperînd să descopere vreun indiciu. Autobuzul Iveco era maron şi argintiu, destul de mic pentru a trece pe drumurile abrupte din Alpi, şi avea locuri pentru paisprezece pasageri. *Cine sînt cei*

şapte şi unde au dispărut? Robert se urcă din nou în maşină. Studie harta şi îşi marcă drumul. O luă spre Lavessneralle pentru a ieşi din oraş, apoi spre Alpis, care era chiar la poalele Alpilor, şi apoi spre satul Kappel. O porni spre sud, trecînd pe lîngă dealurile care înconjurau oraşul Zürich şi porni urcuşul spre magnificul lanţ muntos al Alpilor. Trecu prin Adliswil, Langnau şi Haisen şi multe alte cătune fără nume cu mici vile şi privelişti de ilustrate. Cam peste o oră ajunse în Kappel. Micul sat avea un restaurant, un oficiu poştal, o biserică şi cam vreo douăsprezece case împrăştiate pe dealuri. Robert parcă maşina şi intră în restaurant. O chelneriţă ştergea o masă lîngă uşă.

– *Entschuldigen Sie, bitte, Fräulein. Welche Richtung ist das Haus von Herr Beckerman?*

– *Ja.* Tînăra arătă cu mîna spre şosea. *An der Kirche rechts.*

– *Danke.*

Robert o luă la dreapta după biserică şi opri maşina în faţa unei case modeste din piatră cu un acoperiş din ţigle de ceramică. Coborî din maşină şi se îndreptă spre uşă. Nu văzu nici o sonerie şi bătu în uşă.

O femeie corpolentă cu o urmă de mustaţă îi deschise uşa.

– *Ja?*

– Îmi cer scuze că vă deranjez. Domnul Beckerman este acasă?

Ea îl privi bănuitoare.

– Ce vreţi cu el?

Robert îi aruncă un zîmbet cuceritor.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Beckerman. Îşi scoase din buzunar legitimaţia de reporter. Scriu pentru o revistă un articol despre şoferii de autobuz din Elveţia şi soţul dumneavoastră mi-a fost recomandat ca fiind unul dintre cei mai punctuali din ţară.

Chipul femeii se lumină şi spuse mîndră:

– Hans al meu este un şofer excelent.

– Aşa mi s-a spus, doamnă Beckerman. Aş vrea să-i iau un interviu.

– Un interviu lui Hans al meu pentru o revistă? Arăta încîntată. Foarte interesant. Poftim, intraţi înăuntru.

Îl conduse pe Robert într-o sufragerie mică, extrem de ordonată.

– Aşteptaţi aici, *bitte*. Îl chem pe Hans.

Casa avea un tavan jos, acoperit cu grinzi, podele de lemn negre şi o mobilă obişnuită. În cameră mai era un cămin din piatră, iar la ferestre erau perdele de dantelă.

Robert privi în jur gîndindu-se. Nu era doar cea mai bună urmă a lui, era singura lui urmă. „Oamenii intră în agenţie, îşi cumpără biletul şi se urcă în autobuz. Nu le cerem nici un fel de legitimaţii... *De aici nu mai ai unde să mergi Robert*, îşi zise el nemulţumit. Dacă nu-mi reuşeşte nimic pot oricînd să dau un anunţ la ziar: Îi rog pe cei şapte pasageri care au asistat la prăbuşirea balonului meteo de duminică să se adune în camera mea de la hotel mîine la ora douăsprezece. Se va servi micul dejun.

În cameră intră un bărbat chel şi slab. Avea tenul palid şi purta o mustaţă neagră, deasă, surprinzător

de bine întreţinută în comparaţie cu restul înfăţişării sale.

– Bună ziua, *Herr...?*

– Smith. Bună ziua. Tonul lui Robert era plin de entuziasm. Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule Beckerman.

– Soţia mi-a spus că scrieţi un articol despre şoferii de autobuz. Vorbea cu un puternic accent german.

Robert zîmbi afabil.

– Exact. Revista este interesată de extraordinara dumneavoastră punctualitate...

– *Scheissdreck!* exclamă grosolan Beckerman. Vă interesează chestia aia care s-a prăbuşit ieri după-amiază, nu-i aşa?

Robert reuşi să arate jenat.

– De fapt, da, aş dori să discutăm şi despre asta.

– De ce nu spuneţi aşa atunci? Luaţi loc.

– Mulţumesc. Robert se aşeză pe canapea.

Beckerman spuse:

– Îmi cer scuze că nu pot să vă ofer nimic de băut, dar nu mai ţinem în casă aşa ceva. Se lovi uşor peste stomac. Ulcer. Doctorii nu-mi pot da nici un fel de medicamente pentru durere. Sînt alergic la toate. Se aşeză lîngă Robert. Dar nu aţi venit aici ca să discutăm despre sănătatea mea, aşa-i? Ce doriţi să aflaţi?

– Aş dori să vorbim despre pasagerii care se aflau în autobuz duminică cînd v-aţi oprit să priviţi prăbuşirea balonului meteo.

Hans Beckerman se holbă la el.

– Balon meteo? Despre ce vorbiţi?

– Balonul care...

– Vreţi să spuneţi nava spaţială.

Veni rîndul lui Robert să facă ochii mari.

– *Navă spaţială?*

– *Ja*, farfuria zburătoare.

Îi trebui un moment pentru a înţelege. Robert simţi cum îl apucă frigurile.

– Vreţi să spuneţi că aţi văzut o farfurie zburătoare?

– *Ja*. Cu cadavre înăuntru.

Ieri în Alpii elveţieni, un balon meteo aparţinînd de NATO s-a prăbuşit. La bord se afla aparatură militară experimentală păstrată în mare secret.

Robert se strădui să vorbească cît mai calm.

– Domnule Beckerman, sînteţi sigur că aţi văzut o farfurie zburătoare?

– Bineînţeles. Ceea ce se numeşte un UFO.

– Şi erau oameni morţi înăuntru?

– Nu oameni, nu. *Creaturi.* E greu să le descriu. Se cutremură. Erau foarte mici cu ochi mari, ciudaţi. Erau îmbrăcaţi în costume de un argintiu metalic. A fost groaznic.

Robert îl ascultă, tulburat, nemaiştiind ce să creadă.

– Pasagerii au văzut şi ei?

– Oh, *ja*. Toţi am văzut. Am oprit cam cincisprezece minute. Au vrut să stăm mai mult dar agenţia e foarte strictă în privinţa respectării programului.

Robert ştiu că întrebarea e fără rost chiar înainte să o pună.

– Domnule Beckerman, nu cunoaşteţi cumva

numele pasagerilor?

– Ştiţi ceva, eu conduc un autobuz. Pasagerii cumpără biletul în Zürich şi noi facem un tur spre sud-est prin Interlaken şi unul în nord-vest prin Berna. Se pot da jos în Berna şi apoi să se întoarcă la Zürich. Nimeni nu e obligat să-şi spună numele.

Robert făcu o încercare disperată.

– Nu vă amintiţi nimic despre ei?

Şoferul se gîndi o clipă.

– Păi, pot să vă spun că nu au fost copii printre pasageri. Doar bărbaţi.

– Doar bărbaţi?

Beckerman rămase pe gînduri.

– Nu. Am greşit. A fost şi o femeie.

Formidabil. Aşa îmi va fi într-adevăr mult mai uşor să-i găsesc, îşi zise Robert. Întrebarea următoare: *De ce dracu' am acceptat această misiune?*

– Domnule Beckerman, vreţi să spuneţi că un grup de turişti s-a urcat în autobuz în Zürich şi apoi cînd turul s-a terminat, s-au împrăştiat pur şi simplu?

– Exact, domnule Smith.

Deci nu există nici măcar carul cu fîn.

– Nu vă amintiţi absolut nimic în legătură cu pasagerii? Ceva ce au făcut sau au spus?

Beckerman clătină din cap.

– Domnule, ca şofer ajungi să nu le mai dai importanţă. Doar dacă nu-ţi creează probleme. Ca neamţul.

Robert încetă să mai respire. Întrebă încet:

– Care neamţ?

– *Affenarsch!* Toţi pasagerii erau curioşi să vadă acel UFO, şi creaturile moarte dinăuntru, dar acest

bătrînel se tot plîngea că trebuie să ajungă cît mai repede în Berna pentru că avea de pregătit un curs pentru universitate.

Un început.

– Nu vă mai amintiţi nimic altceva despre el?

– Nu.

– Absolut nimic?

– Purta un pardesiu negru.

Grozav.

– Domnule Beckerman, aş vrea să vă cer o favoare. Aţi vrea să veniţi cu mine pînă la Uetendorf?

– Este ziua mea liberă. Sînt ocupat....

– Sînt gata să vă plătesc.

– *Ja?*

– Două sute de mărci.

– Nu cred că...

– Să zicem patru sute.

Beckerman se gîndi o clipă.

– De ce nu? E o zi frumoasă ca să mergem cu maşina, *nicht?*

Au pornit spre sud, trecînd de Lucerna şi de satele pitoreşti din Immensee şi Meggen. Peisajul era de o frumuseţe de basm, însă Robert era preocupat de cu totul altceva.

Au trecut prin Engelberg, pe lîngă vechea mănăstire benedictină, şi Bruning, prin trecătoarea care ducea în Interlaken. Au trecut în viteză prin Leissingen şi Faulensee, pe lîngă frumosul lac albastru presărat cu bărci albe.

– Mai avem mult de mers? întrebă Robert.

– Ajungem imediat, promise Hans Beckerman.

Călătoreau deja de aproape o oră cînd au ajuns la

Spiez. Hans Beckerman spuse:

– Nu mai avem mult. E chiar după Thun.

Robert simţi cum inima începe să-i bată tot mai repede. Urma să fie martor la ceea ce întrecea imaginaţia, vizitatori străini veniţi din stele. Au trecut prin micul sat Thun şi, peste cîteva minunte, se apropiau de o pădurice situată de cealaltă parte a autostrăzii. Hans Beckerman întinse mîna şi spuse:

– Acolo!

Robert frînă şi trase maşina la marginea şoselei.

– Dincolo de autostradă. În spatele acelor copaci.

Robert se trezi cuprins de curiozitate şi entuziasm.

– În regulă. Să aruncăm o privire.

Un camion trecu în viteză pe lîngă ei. După ce îi depăşi, Robert şi Hans Beckerman au traversat autostrada. Robert îl urmă pe şofer pînă la o mică pantă care cobora spre pădurice.

Autostrada nu se mai vedea. Intrînd în pădurice, Beckerman îl anunţă:

– E chiar aici.

Pe pămînt în faţa lor se aflau rămăşiţele zdrenţuite ale unui balon meteo.

Capitolul Opt

Am ajuns prea bătrîn pentru astfel de chestii, îşi spuse Robert cam supărat pe sine însuşi. *Mai că am crezut povestea asta cu farfuria zburătoare.*

Hans Beckerman se holba la obiectul de jos, cu o expresie derutată.

– *Verfalschen!* Nu e ăsta.

Robert oftă.

– Nici mie nu-mi vine să cred.

Beckerman clătină din cap.

– Ieri era aici.

– Omuleţii verzi probabil că şi-au luat zborul.

Beckerman era un tip încăpăţînat.

– Nu, nu. Amîndoi erau *tot* – morţi.

Tot – morţi. Asta îmi va uşura foarte mult misiunea. Singura mea urmă e un bătrînel ţicnit care vede nave spaţiale.

Robert se apropie de balon ca să-l examineze mai bine. Era o imensă prelată de aluminiu cu marginile striate acolo unde se rupseseră cînd se prăbuşise la pămînt. Toate instrumentele fuseseră îndepărtate, aşa cum i-a spus generalul Hilliard. „Accentuez importanţa aparaturii care se afla în acel balon."

Robert înconjură balonul dezumflat, pantofii intrîndu-i adînc în iarba umedă, căutînd ceva care să-i ofere o posibilă explicaţie. Nimic. Balonul era identic cu multe altele pe care le văzuse de-a lungul anilor.

Bătrînelul nu vroia să se dea bătut, plin de o încăpăţînare tipic germană.

– Tipii aceia stranii... Ei au făcut să arate aşa. Să ştiţi, sînt capabili de orice.

Nu mai am ce face aici, se hotărî Robert. Ciorapii i se udaseră de la mersul prin iarba înaltă. Se pregătea să se întoarcă, dar ezită pentru că îi veni o idee. Se apropie din nou de balon.

– Vreţi să ridicaţi un colţ?

Beckerman îl privi surprins.

– Vreţi să-l ridic?

– *Bitte.*

Beckerman înălţă din umeri. Apucă de un colţ al materialului uşor şi îl ridică în timp ce Robert ridica un alt colţ. Robert ţinu bucata de aluminiu deasupra capului său şi păşi dedesubt, mergînd spre centru. Picioarele i se adînciră în iarbă.

– E umed aici, strigă el.

– Bineînţeles. Cuvîntul *Dummkopf* rămase nerostit. Ieri a plouat toată ziua. Pămîntul e ud.

Robert se tîrî sub balon.

– Ar trebui să fie uscat. „Ce vreme aiurită, comentase pilotul. Duminică a fost soare." Ziua în care balonul se prăbuşise. „Azi a plouat toată ziua şi acum e din nou senin. Aici n-ai nevoie de ceas. Aici îţi trebuie un barometru."

– Poftim?

– Cum a fost vremea atunci cînd aţi văzut acel UFO?

Beckerman se gîndi o clipă.

– O după-amiază frumoasă.

– Însorită?

– *Ja.* Însorită.

– Şi ieri a plouat toată ziua?

Beckerman îl privi nedumerit.

– Ei şi?

– Şi dacă balonul a fost aici toată noaptea, pămîntul de sub el ar trebui să fie uscat – sau cel mult puţin umed. Dar e plin de apă, ca întreaga zonă.

Beckerman se holbă la el.

– Nu înţeleg. Ce înseamnă asta?

– Ar putea însemna, spuse Robert cu mare grijă, că cineva a pus aici acest balon ieri după ce a început să plouă şi a luat ceea ce aţi văzut. Sau exista şi o altă explicaţie, mai logică, la care el nu se gîndise?

– Cine ar face un lucru atît de stupid?

Nu chiar atît de stupid, se gîndi Robert. Guvernul elveţian ar fi putut pune această prelată pentru a-i păcăli pe vizitatorii curioşi. *Primul truc al unei acţiuni*

secrete este dezinfomarea. Robert se plimbă prin iarba umedă, cercetînd cu atenţie pămîntul, blestemîndu-se în gînd pentru că era un idiot naiv.

Hans Beckerman îl urmărea neîncrezător.

– Domnule, pentru ce revistă scrieţi?

– *Travel and Leisure.*

Chipul lui Hans Beckerman se lumină.

– Oh. Atunci presupun că-mi veţi face o fotografie, ca şi celălalt.

– Poftim?

– Ca fotograful care ne-a făcut fotografii.

Robert îngheţă.

– Despre ce vorbiţi?

– Despre tipul acela, fotograful. Cel care ne-a fotografiat lîngă nava avariată. A spus că ne va trimite fiecăruia cîte una. Cîţiva dintre pasageri aveau şi ei aparate de fotografiat.

Robert spuse rar:

– Staţi puţin. Vreţi să spuneţi că cineva a fotografiat pasagerii din autobuz în faţa acelui UFO?

– Exact asta vreau să spun.

– Şi a promis să trimită fiecăruia cîte o fotografie?

– Exact.

– Atunci probabil că şi-a notat numele şi adresele lor.

– Păi, bineînţeles. Altfel de unde să ştie unde să le trimită?

Robert rămase nemişcat, simţind cum îl cuprinde un sentiment de euforie.

Ah, zînă a spionilor! Robert, eşti un ticălos norocos. O misiune imposibilă se transformase într-un ce părea floare la ureche. Nu mai avea de căutat

şapte pasageri necunoscuţi. Nu trebuia decît să-l găsească pe fotograf.

– De ce nu mi-aţi pomenit de el, domnule Beckerman?

– M-aţi întrebat despre pasageri.

– El nu era pasager?

Hans Beckerman clătină din cap.

– *Nein.* Arătă cu degetul. Maşina lui era parcată la marginea autostrăzii. Un camion tocmai o tracta cînd s-a auzit un zgomot asurzitor, şi el a traversat şoseaua pentru a vedea ce se întîmplă. Cînd a văzut despre ce e vorba, s-a întors la maşina lui, şi-a luat aparatele de fotografiat şi a venit înapoi. Apoi le-a cerut tuturor să pozeze în faţa acelei chestii ca o farfurie.

– Nu şi-a spus numele?

– Nu.

– Nu vă amintiţi nimic în legătură cu el?

Hans Beckerman se concentră.

– Păi, cred că era străin. American sau englez.

– Aţi spus că un camion se pregătea să-i remorcheze maşina.

– Exact.

– Nu vă amintiţi în ce direcţie a luat-o camionul?

– Spre nord. Mă gîndeam că va duce maşina pînă în Berna. Thun e mai aproape, dar duminica garajele din Thun sînt toate închise.

Robert zîmbi satisfăcut.

– Mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor.

– Nu veţi uita să-mi trimiteţi articolul, nu-i aşa?

– Nu. Şi poftim banii şi încă o sută de mărci în plus, pentru ajutorul oferit. Vă conduc acasă.

Au pornit spre maşină. Beckerman deschise uşa, se opri şi se întoarse spre Robert.

– Sînteţi foarte generos. Scoasę din buzunar o mică bucată de metal dreptunghiulară, de mărimea unei brichete, conţinînd un minuscul cristal alb.

– Ce e asta?

– Am găsit-o jos duminică înainte de a ne întoarce la autobuz.

Robert examină obiectul ciudat. Era uşor ca o foaie de hîrtie şi de culoarea nisipului. Un colţ rupt arăta că poate era parte dintr-o altă bucată. *Un segment din aparatura din balon? Sau din UFO?*

– Poate vă va aduce noroc, spuse Beckerman, în timp ce-şi băga în buzunar bancnotele primite de la Robert. Mie mi-a adus. Zîmbi cu gura pînă la urechi şi urcă în maşină.

Venise vremea să-şi pună o întrebare dificilă: credea într-adevăr în UFO? Citise prin ziare multe articole ciudate despre oameni care afirmau că au fost purtaţi de raze de lumină spre nave spaţiale, şi au trecut prin tot felul de experienţe stranii, dar întotdeauna atribuise acele poveşti unor oameni care căutau publicitate sau ar fi trebuit să fie îngrijiţi de psihiatri. Însă în ultimii ani au apărut date care erau mult mai dificil de ignorat. Rapoarte despre UFO văzute de astronauţi, piloţi ai *Forţelor Aeriene,* poliţişti, oameni de încredere care evitau publicitatea. În plus exista raportul tulburător privind prăbuşirea unui UFO

la Roswell, New Mexico, în care se afirma că au fost descoperite corpuri ale unor extratereştri. Se presupunea că guvernul trecuse totul sub tăcere şi făcuse să dispară orice urmă. În al doilea război mondial, piloţii au trimis rapoarte în care descriau imagini ciudate, a ceea ce ei numeau luptătorii Foo, obiecte neidentificate care se învîrteau în jurul lor, apoi dispăreau. Au existat poveşti despre oraşe vizitate de obiecte inexplicabile care se mişcau pe cer cu o viteză ameţitoare. Şi dacă există într-adevăr extratereştri şi UFO-uri dintr-o altă galaxie? se întrebă Robert. *Cum ar influenţa ei lumea noastră? Ar însemna pace? Război? Sfîrşitul civilizaţiei aşa cum o cunoaştem noi?* Se trezi sperînd într-un fel că Hans Beckerman nu era decît un nebun care vorbea aiurea, şi că obiectul care se prăbuşise era doar un balon meteo. Va trebui să găsească un alt martor care să confirme povestea lui Beckerman sau să o dezmintă. În aparenţă totul părea incredibil, şi totuşi, ceva îl deranja pe Robert. *Dacă era vorba doar de prăbuşirea unui balon meteo, chiar dacă avea o aparatură specială la bord, de ce am fost convocat la ora şase dimineaţa la* Agenţia de Securitate Naţională *şi de ce mi s-a spus că este o problemă urgentă ca martorii să fie găsiţi cît mai repede? Este oare o acţiune secretă? Şi dacă da... de ce ?*

Capitolul Nouă

În aceeaşi zi, puţin mai tîrziu, la Geneva avea loc o conferinţă de presă ţinută în biroul auster al *Ministerului Afacerilor Externe.* Erau prezenţi peste cincizeci de reporteri, şi mulţi alţii se înghesuiau pe coridor. Erau reprezentanţi ai televiziunii, radioului, presei din peste zece ţări, mulţi dintre ei cu microfoane şi aparate de filmat. Toţi vorbeau în acelaşi timp.

– Am primit informaţia că ar fi un balon meteo...

– Este adevărat că e vorba de o farfurie zburătoare?

– Se zvoneşte că ar fi existat extratereştri la bord...

– Unul dintre extratereştri e încă viu?

– Încearcă guvernul să ascundă adevărul?

Purtătorul de cuvînt ridică vocea pentru a se face auzit.

– Doamnelor şi domnilor, este vorba despre o neînţelegere. Tot timpul primim astfel de anunţuri. Oamenii văd sateliţi, stele care se îndreaptă spre noi... Nu vi se pare ciudat că anunţurile privind obiectele neidentificate se fac întotdeauna anonim? Poate că acela care a sunat de data asta a crezut într-adevăr că vede un UFO, dar în realitate nu a fost decît un balon meteo care s-a prăbuşit la pămînt. Am pregătit mijloacele de transport pentru a vă duce la faţa locului. Vă rog să mă urmaţi...

Cincisprezece minute mai tîrziu, două autobuze pline de reporteri şi operatori de televiziune se îndreptau spre Uetendorf pentru a vedea rămăşiţele balonului meteo. Cînd au ajuns, au rămas în iarba udă cercetînd prelata metalică ruptă. Purtătorul de cuvînt spuse:

– Aceasta este misterioasa farfurie zburătoare. A fost înălţată de la baza meteorologică din Vevey. Doamnelor şi domnilor, din datele pe care le deţinem sîntem siguri că nu există obiecte neindentificate pe care guvernul nostru să nu le poată explica într-un mod satisfăcător, şi nici nu ne vizitează extratereştrii. Politica guvernului nostru este foarte fermă în această privinţă, şi dacă vreodată vom avea dovezile necesare, le vom face imediat cunoscute publicului. Dacă nu mai sînt şi alte întrebări...

Capitolul Zece

Hangarul 17 al bazei *Forţelor Aeriene* din Langley, în Virginia, era complet închis şi bine păzit. Afară, patru puşcaşi marini păzeau perimetrul clădirii, iar înăuntru, trei ofiţeri superiori ai Armatei păzeau în schimburi de opt ore o încăpere sigilată din centrul hangarului. Nici unul dintre ofiţeri nu ştia ce anume se afla în acea cameră. Pe lîngă oamenii de ştiinţă şi doctorii care lucrau înăuntru, au existat doar trei vizitatori cărora li s-a permis accesul în camera sigilată.

Al patrulea tocmai sosea. A fost întîmpinat de generalul de brigadă Paxton, ofiţerul răspunzător de

securitatea clădirii.

– Bine aţi venit în menajeria noastră.

– Am aşteptat cu nerăbdare această clipă.

– Nu veţi fi dezamăgit. Pe aici, vă rog.

Lîngă uşa încăperii sigilate exista un suport cu patru costume albe, sterile, care acopereau fiecare parte a corpului.

– V-aş ruga să îmbrăcaţi unul, spuse generalul.

– Bineînţeles. Janus trase pe el un costum. I se vedea doar faţa prin masca de sticlă. Peste pantofi încălţă nişte cizme mari, albe, iar generalul îl conduse spre intrarea în camera sigilată. Puşcaşul marin făcu un pas lateral, iar generalul deschise uşa.

– Pe aici.

Janus intră şi privi în jur. În mijlocul încăperii era nava spaţială. Pe mesele albe de autopsie situate pe margine erau corpurile celor doi extratereştri. Un patolog tocmai îi făcea autopsia unuia dintre ei.

Generalul Paxton îi arătă vizitatorului nava spaţială.

– Este ceea ce am putea numi o navă de cercetare, îi explică generalul Paxton. Sîntem siguri că are un mod de a comunica direct cu nava-mamă.

Cei doi s-au apropiat pentru a examina nava cosmică. Avea un diametru de aproximativ zece metri. Interiorul avea forma unei perle, cu un tavan expansibil, şi conţinea trei cuşete care semănau cu scaunele rabatabile. Pereţii erau acoperiţi cu panouri conţinînd discuri vibratoare de metal.

– Sînt multe lucruri aici pe care încă n-am reuşit să le înţelegem, recunoscu generalul Paxton. Dar ceea ce am descoperit pînă acum este fascinant. Arătă

spre mulţimea de aparate din micile panouri. Există un sistem optic integrat, ce pare a fi o sondă vizuală, un sistem de comunicaţii capabil să sintetizeze voci, şi un sistem de navigare, care sincer vorbind, ne zăpăceşte complet. Presupunem că funcţionează pe baza unui puls electromagnetic.

– Arme aţi găsit? întrebă Janus.

Generalul Paxton desfăcu larg braţele într-un gest de neputinţă.

– Nu sîntem siguri. Există foarte mult echipament care nu ştim încă la ce foloseşte.

– Care le e sursa de energie?

– Bănuim că e vorba de hidrogen monoatomic, iar deşeul rezultat, adică apa, este reciclată în hidrogen. Cu această formă de energie perpetuă, poate străbate la infinit spaţiul interplanetar. S-ar putea să treacă ani pînă să descoperim toate secretele de aici. Dar mai există încă ceva enigmatic. Corpurile celor doi extratereştri erau fixate cu centuri în cele două cuşete. Iar urmele găsite în cea de-a treia cuşetă arată că şi ea a fost ocupată.

– Vreţi să spuneţi, întrebă încet Janus, că unul lipseşte?

– Aşa se pare.

Janus se încruntă.

– Hai să le aruncăm o privire acestor ciudăţenii extraterestre.

Cei doi bărbaţi s-au apropiat de mesele pe care zăceau întinse cele două corpuri. Janus rămase nemişcat, privind cu ochi mari siluetele ciudate. Era incredibil că nişte corpuri atît de străine umanităţii puteau exista ca fiinţe conştiente. Frunţile lor erau

mult mai mari decît se aşteptase. Nu aveau păr pe cap, nici gene sau sprîncene. Ochii semănau cu nişte mingi de ping-pong.

Doctorul care se ocupa cu autopsia ridică privirea cînd cei doi se apropiară.

– Este fascinant, spuse el. Mîna unuia dintre ei a fost retezată. Nu se vede nici o urmă de sînge, dar există ceva ce seamănă cu venele şi care conţin un lichid verde. Scurs aproape în întregime.

– Un lichid verde? întrebă Janus.

– Da. Doctorul ezită. Credem că aceste creaturi sînt o formă de viaţă vegetală.

– O plantă gînditoare? Nu se poate!

– Priviţi.

Doctorul ridică o stropitoare şi aruncă puţină apă pe braţul extraterestrului care îşi pierduse mîna. Un moment nu se întîmplă nimic. Apoi, dintr-odată, la capătul braţului o materie verde ţîşni afară şi încet începu să ia forma unei mîni.

Cei doi bărbaţi se holbau şocaţi.

– Isuse! Creaturile asta sînt moarte sau vii?

– Este o întrebare interesantă. Cei doi nu sînt vii în sensul uman al cuvîntului, dar nici nu se potrivesc cu definiţia pe care noi o dăm morţii. Aş zice că sînt într-o formă de stagnare.

Janus continuă să privească ţintă mîna nou formată.

– Multe plante arată forme de inteligenţă.

– Inteligenţă?

– Oh, da. Există plante care se deghizează, se protejează. În acest moment facem nişte experimente uluitore privind viaţa plantelor.

– Aş vrea să văd aceste experimente, spuse Janus.

– Bineînţeles. Voi aranja imediat.

Imensa seră-laborator era situată într-un complex de clădiri aparţinînd guvernului, la cincizeci de kilometri de Washington D.C. Pe perete se afla următoarea inscripţie:

Arţarii şi ferigile nu sînt încă corupte,
Deşi, fără-ndoială, cînd îşi vor cîştiga conştiinţa,
La fel vor înjura şi blestema.
Ralph Waldo Emerson
Natura, *1836*

Profesorul Rachman, care conducea complexul, era un om mic de statură, grav, plin de entuziasm pentru meseria lui.

– Charles Darwin a fost primul care a observat capacitatea plantelor de a gîndi. L-a urmat Luther Burbank care a ajuns să comunice cu ele.

– Crezi într-adevăr că aşa ceva este posibil?

– Ştim. George Washington Carver a purtat conversaţii cu plantele şi ele i-au oferit sute de noi soiuri. Carver spunea: *„Cînd ating o floare, ating Infinitul. Florile au existat pe acest pămînt cu mult timp înaintea fiinţelor omeneşti şi vor continua să existe încă milioane de ani după aceea. Prin intermediul*

unei flori, îi vorbesc Infinitului..."

Janus privi în jurul său, la imensa seră în care se afla. Era plină de plante şi flori exotice care formau curcubee de culori. Amestecul de parfumuri era ameţitor.

– Tot ce vedeţi în această încăpere este în viaţă, spuse profesorul Rachman. Aceste plante pot simţi iubire, durere, entuziasm... exact ca şi animalele. Sir Jagadis Chandra Bose a dovedit că reacţionează la o anumită tonalitate a vocii.

– Cum se poate dovedi aşa ceva? întrebă Janus.

– Vă demonstrez cu plăcere. Rachman se îndreptă spre o masă acoperită cu plante. Lîngă masă era un aparat grafic. Rachman ridică unul dintre electrozi şi îl ataşă de o plantă. Acul indicatorului nu arăta nimic. Priviţi, spuse el.

Se aplecă spre plantă şi şopti:

– Cred că eşti foarte frumoasă. Eşti mai frumoasă decît toate plantele de aici.

Janus urmări cum acul se mişcă puţin.

Brusc, profesorul Rachman începu să ţipe spre plantă:

– Eşti urîtă! Vei muri! Mă auzi? Vei muri!

Acum începu să oscileze, apoi săltă în sus.

– Dumnezeule, spuse Janus. Nu-mi vine să cred.

– Ceea ce vedeţi, spuse Rachman, este echivalentul unui ţipăt uman. Mai multe reviste de specialitate au publicat articole referitoare la aceste experimente. Unul dintre cele mai interesante a fost făcut de şase studenţi. Unul dintre ei, neştiut de ceilalţi, a fost ales pentru a intra într-o cameră în care se aflau două plante, una legată la un aparat de

măsură. Studentul a distrus complet cealaltă plantă. Mai tîrziu, studenţii au fost trimişi în cameră pentru a trece prin faţa plantelor. Cînd au trecut cei inocenţi, aparatul de măsură nu a înregistrat nimic. Dar în clipa cînd a apărut cel vinovat acul indicatorului a urcat brusc.

– Incredibil.

– Însă adevărat. Am descoperit de asemenea că florile reacţionează la diferite genuri de muzică.

– *Diferite genuri?*

– Da. S-a făcut un experiment la *Colegiul Temple Buell* din Denver, unde flori sănătoase au fost puse în trei casete de sticlă separate. Într-una s-a transmis muzică rock, în a doua muzică indiană, iar în a treia nu s-a transmis nici un fel de muzică. O echipă de televiziune a înregistrat experimentul folosind tehnica filmării lente. După două săptămîni, florile expuse muzicii rock erau moarte, cele fără muzică se dezvoltau normal, iar cele care au ascultat muzică indiană au înflorit, cu petalele şi tulpinile îndreptate spre locul de unde se auzea muzica. Walter Cronkite a prezentat acest film la televiziune. Dacă doriţi să verificaţi, a fost la 26 octombrie 1970.

– Vreţi să spuneţi că plantele au inteligenţă?

– Respiră, mănîncă şi se reproduc. Pot să simtă durere, şi se pot apăra de duşmani. Spre exemplu, unele plante folosesc o anumită substanţă pentru a otrăvi solul din jurul lor şi pentru a descuraja plantele rivale. Altele elimină alcaloizi pentru a nu le mînca insectele. S-a dovedit că plantele comunică între ele prin pheromoni.

– Da. Am auzit despre aşa ceva, spuse Janus.

– Unele plante sînt carnivore. Spre exemplu dionea. Anumite specii de orhidee arată şi miros ca albinele pentru a ademeni masculii. Altele se aseamănă cu viespile-femele pentru a atrage masculii să le viziteze şi să le ia polenul. O altă specie de orhidee are mirosul cărnii putrede pentru a păcăli muştele din jur să se aşeze pe ele.

Janus asculta atent fiecare cuvînt.

– O altă specie are o petală care atîrnă şi care se închide cînd pe ea se aşează o albină şi o prinde în capcană. Singura scăpare este printr-un pasaj îngust de la capătul inflorescenţei, şi în timp ce albina se luptă să se elibereze, adună polen pe aripi. Există cinci mii de specii de flori care cresc în nord-est, şi fiecare îşi are propriile caracteristici. Nu putem refuza adevărul. S-a dovedit de nenumărate ori că plantele vii sînt dotate cu inteligenţă.

Janus rămase pe gînduri. *Iar un extraterestru se plimbă cine ştie pe unde.*

Capitolul Unsprezece

Ziua a treia

Berna, Elveţia

Miercuri, 17 octombrie

Berna era unul din oraşele preferate ale lui Robert. Elegant, plin de monumente frumoase şi clădiri vechi de piatră datînd din secolul al optsprezecelea. Era capitala Elveţiei şi unul dintre cele mai prospere oraşe, şi Robert se întrebă dacă faptul că tramvaiele erau verzi avea vreo legătură cu culoarea banilor. Descoperise că locuitorii Bernei erau mai prietenoşi decît cetăţenii din celelalte părţi ale Elveţiei. Se mişcau mai siguri de ei, vorbeau mai încet şi erau în general mai calmi. În trecut lucrase de mai multe ori în Berna împreună cu cei de la *Serviciul de Informaţii* al Elveţiei, în cartierul lor general situat pe Waisenhausplatz. Avea prieteni care i-ar fi putut fi de mare ajutor, însă

ordinele erau foarte clare. Cam ciudate, dar clare.

Lui Robert i-au trebuit cincisprezece telefoane pentru a găsi garajul care a remorcat maşina fotografului. Era un garaj mic, situat pe Fribourgstrasse, iar mecanicul, Fritz Mandel era şi proprietarul. Mandel se dovedi a fi un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu o faţă suptă şi ciupită de vărsat de vînt, slab, şi cu o burtă enormă, de prea multă bere. Cînd Robert intră, lucra jos în spaţiul pentru gresare.

– Bună ziua, îi strigă Robert.

Mandel ridică privirea.

– *Guten Tag.* Cu ce vă pot ajuta?

– Mă interesează o maşină pe care aţi remorcat-o duminică.

– Aşteptaţi o clipă pînă termin aici.

Peste zece minute Mandel se căţără afară şi îşi şterse mîinile pline de ulei pe o cîrpă murdară.

– Sînteţi cel care a telefonat azi dimineaţă. S-a plîns cineva de munca mea? întrebă Mandel. Nu sînt responsabil de....

– Nu, îl linişti Robert. Nici vorbă de aşa ceva. Conduc o anchetă şi m-ar interesa a cui era maşina.

– Veniţi cu mine în birou.

Cei doi au intrat într-un birou minuscul şi Mandel deschise un fişier.

– Deci, aţi spus duminica trecută?

– Exact.

Mandel scoase o foaie de hîrtie.

– *Ja.* E acel Arschficker care a făcut fotografii în faţa UFO-ului.

Palmele lui Robert se umeziră brusc.

– Aţi văzut un UFO?

– *Ja.* Numai că n-am *brachte aus.*

– Îl puteţi descrie?

Mandel se cutremură.

– Părea... părea că trăieşte.

– Poftim?

– Adică... în jur era un fel de lumină. Care îşi tot schimba culoarea. Era cînd albastră... cînd verde... nu ştiu ce să zic. E greu să descriu ce-am văzut. Şi mai erau şi creaturile alea mici dinăuntru. Nu erau oameni, dar... Nu mai reuşi să continue.

– Cîţi erau?

– Doi.

– Trăiau?

– Mie mi s-au părut morţi. Îşi şterse fruntea de transpiraţie. Sînt bucuros că mă credeţi. Am încercat să le povestesc prietenilor mei, dar au rîs de mine. Pînă şi soţia mea a crezut că am băut prea mult. Dar eu ştiu ce am văzut.

– Şi maşina pe care aţi remorcat-o? spuse Robert.

– *Ja.* Un Renault. Avea o scurgere la ulei şi lagărele s-au gripat. Am remorcat maşina pentru o sută douăzeci şi cinci de franci. Duminica cer dublu.

– Şoferul a plătit cu cec sau carte de credit?

– Nu accept cecuri şi nici cărţi de credit. A plătit cu bani gheaţă.

– Franci elveţieni?

– Lire sterline.

– Sînteţi sigur?

– Da. Îmi amintesc că a trebuit să verific cursul de schimb.

– Domnule Mandel, nu aveţi cumva numărul maşinii?

– Ba da, spuse Mandel. Privi la hîrtia din mînă. O maşină închiriată. La agenţia *Avis.* În Geneva.

– Aţi putea să-mi daţi acest număr?

– Bineînţeles, de ce nu? Scrise numărul pe o bucată de hîrtie şi i-o întinse lui Robert. Totuşi, despre ce e vorba? Chestia aia UFO?

– Nu, spuse Robert, cît mai sincer. Îşi scoase portofelul şi îi prezentă o legitimaţie. Sînt de la IAC, International Auto Club. Compania la care lucrez face o anchetă asupra felului în care sînt remorcate maşinile defecte.

– Oh.

Robert ieşi afară din garaj şi îşi zise năucit: *Se pare că avem un afurisit de UFO cu doi extratereştri morţi în el.* Atunci de ce îl minţise generalul Hilliard, ştia bine că Robert va descoperi că se prăbuşise o farfurie zburătoare?

Nu exista decît o singură explicaţie şi Robert simţi un fior rece pe şira spinării.

Capitolul Doisprezece

Uriaşa navă-mamă plutea fără zgomot prin spaţiul întunecat, părînd că stă pe loc, călătorind cu peste treizeci şi opt de mii de kilometri pe oră, sincronizată exact pe orbita Pămîntului. Cei şase extratereştri de la bord studiau ecranul optic tridimensional care ocupa un întreg perete al navei. Pe monitor, în timp ce planeta Pămînt se rotea, puteai vedea imagini holografice a ceea ce era dedesubt, iar un spectograf analiza elementele chimice care compuneau imaginile. Atmosfera de deasupra întinderilor de pămînt era puternic poluată. Fabrici uriaşe poluau aerul cu gaze dense, negre, otrăvitoare, iar reziduurile erau

aruncate în rîuri şi mări.

Extratereştrii au privit în jos spre oceane, cîndva imaculate şi albastre, acum negre de petrol şi maronii din cauza depunerilor de reziduuri. Marea Barieră de Corali ajunsese de un alb spălăcit, iar miliarde de peşti pieriseră deja. Tăierea copacilor în pădurea tropicală din Amazon provocase un imens crater sterp. Instrumentele de la bordul navei arătau că temperatura se ridicase de la ultima lor vizită de acum trei ani. Pe planetă se purtau războaie care infectau atmosfera cu noi gaze otrăvitoare.

Extratereştrii comunicau între ei prin telepatie.

Nu s-a schimbat nimic în lumea pămîntenilor.

Păcat. Nu au învăţat nimic.

Le vom da o lecţie.

Aţi încercat să luaţi legătura cu ceilalţi?

Da. S-a întîmplat ceva. Nu primim nici un răspuns.

Încercaţi în continuare. Trebuie să găsim nava.

Pe Pămînt, la mii de kilometri distanţă de orbita navei spaţiale, Robert îl sună pe generalul Hilliard. Acesta răspunse aproape imediat.

– Bună, comandante. Aveţi ceva de raportat?

Da. Dar în primul rînd aş vrea să raportez că eşti un ticălos mincinos.

– În legătură cu acel balon meteo, Generale... se pare că s-a transformat într-un UFO. Aşteptă.

– Da, ştiu. Din motive de securitate nu am putut să vă spun totul mai devreme.

Explicaţie birocratică. Urmă o scurtă pauză. Generalul spuse:

– Vă voi spune ceva strict confidenţial, comandante. Acum trei ani guvernul nostru a avut o întîlnire cu extratereştrii. Au aterizat la una din bazele noastre NATO. Am putut comunica cu ei.

Robert simţi cum inima îi bate tot mai tare.

– Şi ce... ce au spus?

– Intenţionează să ne distrugă.

Robert fu străbătut de o undă de şoc.

– *Să ne distrugă?!*

– Da. Ne-au spus că se vor întoarce pentru a prelua planeta şi pentru a ne face sclavi, iar noi nu putem face nimic pentru a-i împiedica. Nu încă. Dar se munceşte intens la găsirea unor soluţii pentru a-i opri. De aceea este absolut necesar să evităm panica pentru a cîştiga timp. Cred că acum înţelegeţi de ce este atît de important ca martorii să fie preveniţi să nu discute cu nimeni ceea ce au văzut. Dacă se află despre Idenţi, aşa cum îi numim noi, asta ar putea provoca un dezastru planetar.

– Nu credeţi că ar fi mai bine să pregătiţi oamenii pentru...

– Comandante, în 1938, un tînăr actor, pe nume Orson Welles a citit la radio o piesă de teatru intitulată *„Războiul Lumilor"*, despre extratereştri invadîndu-ne planeta. În cîteva minute s-a stîrnit panică în toate oraşele Americii. Populaţia isterică încerca să scape de invadatorii imaginari. Liniile telefonice s-au blocat, autostrăzile s-au aglomerat. Oameni au fost ucişi. Un haos complet. Nu, va trebui să fim bine pregătiţi pentru extratereştri înainte de a face cunoscută

publicului prezenţa lor. Vrem să-i găsiţi pe acei martori pentru binele lor, ca să putem controla întreaga situaţie.

Robert îşi dădu seama că transpiră.

– Da. Înţeleg.

– Bine. Presupun că aţi găsit deja unul dintre martori?

– Am găsit doi.

– Numele lor?

– Hans Beckerman – şoferul autobuzului. Locuieşte în Kappel.

– Şi al doilea?

– Fritz Mandel. Are un garaj în Berna. E mecanicul care a remorcat maşina celui de-al treilea martor.

– Numele acelui martor?

– Nu-l ştiu încă. Încerc să-l aflu. Vreţi să vorbesc cu ei să nu discute cu nimeni despre problema UFO?

– Nu. Misiunea dumneavoastră este doar să-i găsiţi. Apoi vom cere guvernelor respective să se ocupe de ei. Aţi aflat cîţi martori au fost în total?

– Da. Şapte pasageri plus şoferul, mecanicul şi încă un turist care trecea pe acolo.

– Trebuie să-i găsiţi pe toţi. Fiecare dintre cei zece martori care au asistat la prăbuşire. Este clar?

– Da, generale.

Robert puse jos receptorul, uluit de veştile aflate. Deci aceste UFO existau cu adevărat. Extratereştrii erau inamici. Un gînd înfiorător.

Brusc, sentimentul că ceva nu e în regulă îl cuprinse din nou. Generalul Hilliard îl trimisese în această misiune, dar nu i se spusese tot adevărul. Ce altceva i se mai ascundea?

Agenţia de închiriat maşini *Avis* era situată la numărul 44 pe Rue de Lausanne, în inima Genevei. Robert se năpusti înăuntru apropiindu-se de o femeie din spatele ghişeului.

– Cu ce vă pot ajuta?

Robert trînti pe masa din faţa ei hîrtia cu numărul Renault-ului.

– Aţi închiriat această maşină săptămîna trecută. Vreau să-mi spuneţi numele persoanei care a închiriat-o, spuse el furios.

Funcţionara se lăsă pe spate.

– Regret, nu avem permisiunea să oferim astfel de informaţii.

– Foarte rău, răspunse Robert, pentru că în acest caz mă văd nevoit să vă dau în judecată pentru a obţine depăgubiri.

– Nu înţeleg. Care este problema?

– Doamnă, vă spun eu care este problema. Duminica trecută această maşină s-a ciocnit de a mea şi mi-a provocat o mulţime de stricăciuni. Am reuşit să-mi notez numărul ei, dar cel de la volan a dispărut înainte ca eu să-l pot opri.

– Aşa deci. Femeia îl studie un moment. Scuzaţi-mă puţin. Dispăru într-o încăpere din spate. Peste cîteva minute reapăru cu un dosar în mînă. După datele noastre maşina a avut o mică problemă cu motorul, dar nu ni s-a raportat nici un accident.

– Vă raportez eu acum. Şi vă fac răspunzători pentru ce mi s-a întîmplat. Va trebui să-mi plătiţi

reparaţiile maşinii. E un Porsche, nou-nouţ, şi vă va costa o avere.

– Îmi pare rău, domnule, dar din moment ce nu ştim despre accident, nu puteam să ne asumăm responsabilitatea pentru el.

– Uite ce-i, spuse Robert împăciuitor. Vreau să fiu corect. Nu doresc să vă fac răspunzători de nimic. Încerc să-l găsesc pe cel care mi-a lovit maşina. Vinovatul a fugit de la locul infracţiunii. Va trebui să implic şi poliţia. Dacă îmi daţi numele şi adresa tipului, voi putea discuta personal cu el, vom aranja treaba între noi doi şi agenţia nu va fi implicată. Nu e mai cinstit aşa?

Funcţionara rămase pe gînduri, hotărîndu-se ce să facă.

– Da. Aşa ar fi mult mai bine. Privi dosarul din faţa ei. Numele celui care a închiriat maşina este Leslie Mothershed.

– Şi adresa lui?

– Londra, Whitechapel, Grove Road, doi treisprezece A. Ridică privirea. Sînteţi sigur că agenţia nu va fi implicată?

– Vă dau cuvîntul meu, o asigură Robert. Este o chestiune personală între Leslie Mothershed şi mine.

Comandantul Robert Bellamy era în următoarea cursă aeriană care zbura spre Londra.

Stătea în întuneric, concentrîndu-se, verificînd meticulos fiecare etapă a planului, asigurîndu-se că

nu exista nici o fisură, că nimic neprevăzut nu se putea întîmpla. Gîndurile i-au fost întrerupte de sunetul telefonului.

– Aici Janus.

– Janus. Generalul Hilliard.

– Ascult.

– Comandantul Bellamy a găsit primii doi martori.

– Foarte bine. Ocupaţi-vă de ei imediat.

– Da, sir.

– Unde este acum comandantul?

– În drum spre Londra. Va găsi în curînd martorul numărul trei.

– Voi prezenta comitetului progresul misiunii lui. Ţine-mă la curent. Condiţia acestei operaţiuni trebuie să rămînă Nova Red.

– Am înţeles, sir. Aş sugera...

Legătura se întrerupse.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA către director Bundesanwaltschaft
exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
1. Hans Beckerman – Kappel
2. Fritz Mandel – Berna
Sfîrşitul mesajului

Capitolul Treisprezece

La miezul nopţii, într-o mică fermă situată la douăzeci de kilometri de Uetendorf, familia Lagenfeld a fost confruntată cu o serie de evenimente ciudate. Băiatul cel mare a fost trezit de o lumină galbenă strălucitoare care pătrundea prin geamul de la dormitorul lui. Cînd se sculă din pat ca să vadă despre ce e vorba, lumina dispăru.

În curte, Tozzi, cîinele ciobănesc începu să latre furios, trezindu-l pe bătrînul Lagenfeld. Fără nici o tragere de inimă acesta se sculă din pat pentru a linişti animalul, şi cînd păşi afară auzi zgomotul făcut de oile speriate, izbindu-se de scîndurile ţarcului,

încercînd să scape. Trecînd pe lîngă jgheabul umplut pînă la margine de ploaia recentă, observă că secase complet.

Tozzi alergă scheunînd spre el. Lagenfeld îl mîngîie absent pe cap.

– E în regulă... Totul e în regulă.

În acel moment se stinseră toate luminile din casă. Cînd fermierul intră înăuntru ca să telefoneze companiei electrice, telefonul nu avea ton.

Dacă luminile ar fi rămas aprinse încă un moment, fermierul ar fi putut vedea o femeie de o frumuseţe stranie, ieşind din curtea lui şi pornind spre cîmpia din spatele casei.

Capitolul Paisprezece

Bundesanwaltschaft – Geneva

orele 13:00

Ministrul aşezat în biroul interior al cartierului general al *Agenţiei de Informaţii* elveţiene, urmări cum directorul acesteia termină de citit mesajul. Îl puse într-un dosar pe care era scris *„Strict Secret"*, şi aşeză dosarul în sertarul de sus, apoi îl încuie.

– *Hans Beckerman und Fritz Mandel.*

– *Ja.*

– Nici o problemă, *Herr Minister.* Se va rezolva.

– *Gut.*

– *Wann?*

– *Sofort.* Imediat.

Conspiraţia

În dimineaţa următoare Hans Beckerman porni spre locul său de muncă, chinuit de durerile de ulcer. *Ar fi trebuit să-l fac pe acel reporter să-mi plătească pentru chestia aia pe care am găsit-o pe pământ. Revistele astea au o grămadă de bani. Probabil că aş fi reuşit să scot de la el încă cîteva sute de mărci. Atunci mi-aş fi putut permite un doctor mai bun care să-mi dea ceva pentru ulcerul meu.*

Trecea pe lîngă Turler Lake, cînd în faţa lui, la marginea autostrăzii, văzu o femeie făcîndu-i cu mîna, încercînd să-i oprească maşina. Beckerman încetini pentru a o privi mai bine. Era tînără şi atrăgătoare. Opri maşina la cîţiva metri de ea. Femeia se apropie de el.

– *Guten Tag*, spuse Beckerman. Pot să vă ajut cu ceva? De aproape era chiar şi mai drăguţă.

– *Danke*. Tînăra avea accent elveţian. M-am certat cu prietenul meu şi m-a lăsat aici, în mijlocul drumului.

– Vai, vai. Urît din partea lui.

– Aţi putea să mă duceţi pînă în Zürich?

– Sigur că da. Poftim, urcaţi.

Tînăra deschise uşa şi se urcă lîngă el.

– Sînteţi foarte amabil. Mă numesc Karen.

– Hans. Porni maşina.

– Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă nu ai fi apărut tu, Hans.

– Oh, sînt sigur că cineva s-ar fi oprit să ia o femeie aşa de drăguţă ca tine.

Ea se mişcă mai aproape de el.

– Dar sînt convinsă că nu ar fi arătat la fel de bine ca tine.

El întoarse capul spre ea.

– *Ja?*

– Cred că eşti un bărbat foarte atrăgător...

El zîmbi.

– Ar trebui să i-o spui soţiei mele.

– Oh, eşti însurat. Arăta dezamăgită. De ce oare toţi bărbaţii bine sînt căsătoriţi? Arăţi şi foarte inteligent.

Hans îşi îndreptă spatele.

– Ca să fiu sinceră, îmi pare rău că m-am încurcat cu acel prieten. Se mişcă în scaun, iar fusta i se ridică dezvelindu-i coapsa. Hans se strădui să nu privească. Îmi plac bărbaţii mai în vîrstă, mai maturi. Cred că sînt mult mai sexy decît cei tineri. Se lipi de el. Îţi place sexul, Hans?

El îşi drese glasul.

– Dacă-mi place? Păi, ştii... sînt bărbat...

– Asta văd şi singură, spuse ea. Îl mîngîie pe picior. Pot să-ţi spun ceva? Cearta aceea cu prietenul meu m-a excitat foarte mult. Nu vrei să facem dragoste?

Lui Hans nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Tipa era o frumuseţe şi din cîte putea să-şi dea seama avea şi un corp grozav. Înghiţi în sec.

– Aş vrea, dar trebuie să ajung la lucru şi...

– Va dura doar cîteva minute. Îi zîmbi. Există un drum, undeva în faţă, care duce în pădure. Ce-ar fi să ne oprim acolo?

Hans simţi cum se excită. *Sicher. Să vezi cînd o să le povestesc băieţilor de la companie! N-o să le vină să creadă!*

– De ce nu? Hans întoarse maşina şi porni pe drumul neasfaltat care ducea într-o dumbravă, de unde nu puteau fi văzuţi de maşinile care treceau pe autostradă.

Ea îşi plimbă încet mîna pe piciorul lui.

– *Mein Gott*, ai picioare puternice.

– Am fost alergător în tinerețe, se lăudă Beckerman.

– Să-ţi dăm jos pantalonii. Îi desfăcu centura şi îl ajută să-şi scoată pantalonii. Sexul îi era deja umflat.

– *Ach! Ein grosser!* Începu să-l pipăie.

El gemu de plăcere.

– *Leck mich doch am Schwanz.*

– Ţi-ar plăcea să te sărut acolo?

– *Ja.* Soţia nu-i făcea niciodată aşa ceva.

– *Gut.* Acum relaxează-te.

Beckerman închise ochii şi oftă. Mîinile ei catifelate îi mîngîiau boaşele. Simţi în coapsă înţepătura usturătoare a unui ac, şi ochii i se deschiseră imediat.

– *Wie?*

Corpul îi înţepeni şi ochii îi ieşiră din orbite. Se sufoca, incapabil să respire. Femeia îl urmări cum se prăbuşeşte peste volan. Ieşi din maşină şi îi împinse corpul pe locul pasagerului, apoi se urcă la volan şi porni pe drum pînă la autostradă. La marginea abruptă a şoselei aşteptă pînă nu se mai văzu venind nici o maşină, apoi deschise uşa, apăsă pe accelerator şi cînd maşina se urni din loc, sări afară. Rămase acolo privind cum maşina se rostogoleşte în prăpastie. Peste cinci minunte o limuzină neagră opri în faţa ei.

– *Irgendwelche Problem?*

– *Keins.*

Fritz Mandel era în biroul său pregătindu-se să închidă garajul cînd veniră cei doi bărbaţi.

– Îmi pare rău. Am închis. Nu pot...

Unul dintre ei îl întrerupse.

– Maşina noastră s-a oprit pe autostradă. *Kaput!* Am dori să o remorcăm pînă aici.

– Mă aşteaptă soţia. Avem invitaţi în seara asta. Vă pot recomanda un alt...

– Îţi dăm două sute de dolari. Ne grăbim.

– Două sute de dolari?

– Da. Şi maşina e într-o stare destul de proastă. Am vrea să te ocupi de ea. S-ar putea să mai cîştigi încă două, trei sute de dolari.

Lui Mantel i se trezi interesul.

– *Ja?*

– Este un Rolls, spuse unul dintre cei doi. Să vedem ce fel de instalaţii ai aici. Au pornit spre zona de reparaţii şi s-au oprit la marginea gropii din podea. Ai o aparatură destul de bună.

– Da, domnule, spuse mîndru Mandel. De cea mai bună calitate.

Străinul îşi scoase portofelul.

– Poftim. Îţi dau nişte bani în avans. Luă cîteva bancnote şi i le înmînă lui Mandel. Făcînd acest gest portofelul îi scăpă din mînă şi căzu jos în groapă.

– *Verflucht!*

– Nu vă necăjiţi, spuse Mandel. Vi-l aduc eu.

Coborî. Unul dintre bărbaţi se îndreptă spre butonul care acţiona trapa hidraulică şi apăsă pe el. Trapa începu să coboare.

Mandel privi în sus.

– Fiţi atenţi! Ce faceţi?

Încercă să se agaţe de margine. Cînd degetele lui se prinseră de bordură unul dintre cei doi lovi cu piciorul mîna lui Mandel, zdrobindu-i-o, iar el căzu înapoi, urlînd de durere. Trapa grea cobora peste el.

– Lăsaţi-mă să ies! ţipă el. *Hilfe!*

Trapa îi atinse umărul şi începu să-l apese în jos spre podeaua de ciment. Cîteva minute mai tîrziu, cînd urletele îngrozitoare s-au oprit, unul dintre bărbaţi apăsă pe buton şi ridică trapa. Colegul lui coborî şi îşi luă portofelul avînd grijă să nu se murdărească de sînge. Cei doi s-au întors la maşina lor şi au plecat în întunericul nopţii.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
Espionage Abteilung către director NSA
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
1. Hans Beckerman – eliminat
2. Fritz Mandel – eliminat
Sfîrşitul mesajului

Ottawa, Canada

Orele 24:00

Janus se adresa grupului de doisprezece.

– S-a înregistrat un progres satisfăcător. Doi dintre martori au fost reduşi la tăcere. Comandantul Bellamy este pe urmele celui de-al treilea.

– A apărut ceva nou în problema SDI?

Italianul. Impetuos. Uşuratic.

– Nu încă, dar sîntem convinşi că tehnologia *Star Wars* va corespunde aşteptărilor şi va funcţiona cît de curînd.

– Trebuie să facem tot posibilul pentru a o termina cît mai repede. Dacă e vorba de bani...

Sauditul. Enigmatic. Retras.

– Nu. Mai sînt doar cîteva teste de făcut.

– Cînd va avea loc testul următor?

Australianul. Entuziast. Inteligent.

– Peste o săptămînă. Ne vom întîlni din nou aici peste patruzeci şi opt de ore.

Capitolul Cincisprezece

Ziua a patra – Londra

Miercuri, 8 octombrie

Exemplul de viaţă a lui Leslie Mothershed era Robin Leach. Urmărea avid programul *„Cum trăiesc cei bogaţi şi celebri"*, şi studia cu atenţie felul în care oaspeţii lui Robin Leach păşeau, vorbeau şi se îmbrăcau, pentru că ştia că într-o zi va apărea şi el în acea emisiune. Încă de mic copil simţise că îi este scris să ajungă cineva, să fie bogat şi celebru.

– Eşti foarte diferit de ceilalţi, îi repeta mereu mama lui. Puiul meu va ajunge să fie cunoscut de întreaga lume.

Băiatul obişnuia să adoarmă auzind această propoziţie, aşa că pînă la urmă o crezu cu adevărat. Pe măsură ce Mothershed se maturiza, deveni conştient de faptul că avea o problemă: habar n-avea cum urma să ajungă bogat şi celebru. Un timp,

cochetă cu ideea de a deveni un star de cinema, dar era exagerat de timid. Se gîndi, deşi nu prea serios, să devină un star al fotbalului, dar nu era un tip atletic. Îi trecu prin minte că ar putea ajunge un faimos om de ştiinţă sau un avocat pretinzînd onorarii colosale. Din nefericire, notele de la şcoală erau mediocre şi el renunţă să se apropie de faimă. Viaţa era atît de nedreaptă. Avea un fizic neatrăgător, era slab, cu un ten palid, bolnăvicios şi era scund, exact un metru şaizeci şi şase. Mothershed accentua mereu cei şase centimetri. Se consola cu faptul că mulţi oameni celebri erau scunzi: Dudley Moore, Dustin Hoffman, Peter Falk...

Singura profesie care îl interesa cu adevărat era cea de fotograf. A face fotografii era ridicol de simplu. Oricine o putea face. Nu trebuia decît să apeşi pe un buton. Cînd împlinise şase ani mama lui îi făcuse cadou un aparat de fotografiat şi îi lăudase exagerat de mult fotografiile pe care le făcuse. Pe cînd ajunse la adolescenţă Mothershed era deja convins că este un fotograf genial. Îşi spunea că este la fel de bun ca Ansel Adams, Richard Avedon sau Margaret Bourke-White. Împrumutînd bani de la mama lui Leslie Mothershed îşi aranjă propriul atelier în apartamentul lui din Whitechapel.

„Începe modest", îl sfătuise mama lui, „dar gîndeşte grandios", iar Leslie făcu întocmai. Începu modest şi gîndi grandios, dar din nefericire nu avea talent pentru fotografii. Fotografia parăzi, animale, flori şi le trimitea plin de încredere revistelor sau ziarelor şi întotdeauna le primea înapoi. Se consola cu gîndul că toate marile genii fuseseră respinse înainte de a li recunoaşte valoarea. Se considera un martir al

societăţii.

Şi apoi, pe neaşteptate, i se oferi marea şansă. Vărul mamei lui, care lucra la *Editura Harper Collins*, îi mărturisise lui Mothershed că vor publica o carte despre Elveţia.

– Editura încă nu şi-a ales fotograful, Leslie, aşa că dacă te duci în Elveţia chiar acum şi te întorci cu nişte fotografii grozave, cartea e a ta.

Leslie Mothershed îşi împachetă în grabă aparatele de fotografiat şi o porni spre Elveţia. Ştia – era convins că aceasta va fi marea şansă pe care o aşteptase mereu. În sfîrşit, idioţii îi vor recunoşte talentul. Închirie o maşină în Geneva şi călători prin ţară fotografiind castele, cascade şi vîrfuri de munţi acoperite de zăpadă. Fotografie răsărituri şi apusuri şi fermieri lucrîndu-şi pămîntul. Şi apoi, pe neaşteptate, destinul interveni şi îi schimbă întreaga viaţă. Era în drum spre Berna cînd se opri motorul maşinii. O parcă la marginea autostrăzii, furios la culme. *De ce eu?* se văită Mothershed. *De ce mi se întîmplă întotdeauna mie astfel de lucruri?* Rămase lîngă maşină, clocotind de nervi, gîndindu-se la timpul preţios pe care îl irosea şi la cît de mult îl va costa să-şi remorcheze şi să-şi repare maşina. Cu cincisprezece kilometri în urma lui era satul Thun. *Voi cere cuiva să mă ducă la un garaj de acolo,* se gîndi el. *N-ar trebui să mă coste prea mult.*

Făcu semn unui camion care transporta ţiţei.

– Am nevoie de un auto-service, explică Mothershed. Aţi putea opri la un garaj în Thun şi să le spuneţi să vină să mă ia?

Şoferul din camion clătină din cap.

– E duminică, domnule. Nu găsiţi garaj deschis

decît în Berna.

– Berna? E la cincizeci de kilometri de aici. O să mă coste o avere.

Şoferul rînji.

– *Ja.* Aia de acolo te jumulesc de bani duminica. Vru să pornească.

– Aşteaptă. Îi venea greu să pronunţe cuvintele. Voi... voi plăti pentru un auto service din Berna.

– *Gut.* Voi aranja să vină cineva să vă ia.

Leslie Mothershed rămase blestemînd lîngă maşina stricată. *Numai asta îmi mai lipsea*, îşi zise el cu amărăciune. Cheltuise deja prea mulţi bani pe filme şi acum va trebui să întîlnească un afurisit de hoţ care să-l remorcheze pînă la un garaj. Maşina de depanare apăru după două ore interminabile. Pe cînd mecanicul se pregătea să fixeze cablul de remorcare, se văzu o lumină puternică de cealaltă parte a autostrăzii, urmată de o explozie asurzitoare. Iar Mothershed îşi ridică privirile şi zări ceva ce semăna cu un obiect strălucitor care cădea din cer. Pe autostradă se mai afla doar un autobuz cu turişti, care tocmai oprise în spatele maşinii lui. Pasagerii au coborît şi s-au îndreptat grăbiţi spre locul prăbuşirii. Mothershed ezită, în sufletul lui dîndu-se o luptă între curiozitate şi dorinţa de a pleca cît mai repede. Se întoarse şi o luă pe urmele pasagerilor. Cînd ajunse la locul accidentului, se opri transfigurat. *Dumnezeule mare,* îşi zise el. *E ireal.* Se holba la o farfurie zburătoare. Leslie Mothershed auzise vorbindu-se de farfurii zburătoare, citise despre ele, dar niciodată nu crezuse că există cu adevărat. Privea cu gura căscată la un spectacol sinistru. Învelişul exterior se spărsese şi înăuntru se puteau vedea două corpuri, mici, cu

cranii mari, cu ochii adînciţi în orbite, fără urechi şi aproape fără bărbii şi păreau să poarte nişte costume de un argintiu metalic.

Grupul din autobuz era în jurul său, privind în tăcere; toţi erau şocaţi. Bărbatul de lîngă el leşină. Un altul se aplecă şi vomită. Un preot bătrîn ţinea strîns mătăniile şi bolborosea incoerent.

– Dumnezeule! spuse cineva. E o farfurie zburătoare!

Şi în acea clipă Mothershed avu o inspiraţie divină. Un miracol îi căzuse în braţe. El – Leslie Mothershed – era prezent, cu aparatele de fotografiat pentru a imortaliza evenimentul secolului! Nici o revistă sau ziar din lume nu-i va refuza fotografiile pe care urma să le facă. O carte despre Elveţia? Aproape că izbucni în rîs. Era pe cale să uimească întreaga planetă. Toate televiziunile vor cerşi prezenţa lui pe ecrane, dar va apare mai întîi în emisiunea lui Robin Leach. Îşi va vinde fotografiile la *London Time, Sun Mail, Mirror* – toate ziarele englezeşti, şi cele din străinătate – *Le Figaro, Paris Match, Oggi, Der Tag, Time* şi *USA Today*. Presa din întreaga lume se va lupta să-i obţină fotografiile. Japonia şi America de Sud, Rusia şi China, posibilităţile erau nelimitate. Inima lui Mothershed bătea neregulat din cauza neastîmpărului care pusese stăpînire pe el. *Nu voi da nimănui un interviu exclusiv. Fiecare ziar va trebui să mă plătească. Voi începe cu o sută de mii de lire sterline pentru o fotografie, poate chiar două sute de mii. Şi le voi vinde din nou şi din nou.* Entuziasmat începu să adune banii pe care îi va cîştiga.

Leslie Mothershed era atît de ocupat să-şi calculeze averea încît mai că uită să facă fotografiile.

– Oh, Dumnezeule! Scuzaţi-mă! spuse el, fără să se adreseze cuiva în mod special, şi traversă repede autostrada pentru a-şi lua echipamentul.

Mecanicul terminase de ridicat partea din faţă a maşinii lui şi era gata de plecare.

– Ce se întîmplă acolo? întrebă el.

Mothershed era ocupat să-şi ia aparatele de fotografiat.

– Du-te să vezi cu ochii tăi.

Cei doi au trecut din nou autostrada, şi Mothershed îşi făcu loc printre turişti.

– Scuzaţi-mă, spuse el. Scuzaţi-mă.

Reglă obiectivul aparatului şi începu să fotografieze acel UFO şi pasagerii lui stranii. Făcu fotografii alb-negru şi colorate. De cîte ori apăsa pe declanşator, Mothershed îşi spunea: *un milion de lire... încă un milion... şi un alt milion.*

Preotul îşi făcea cruce şi murmura:

– E chipul Satanei.

Satana, pe dracu, se gîndi Mothershed triumfător. E chipul bogăţiei. Acestea vor fi primele fotografii care să dovedească existenţa farfuriilor zburătoare. Şi apoi, brusc, un gînd îngrozitor îi trecu prin minte. *Dacă revistele vor crede că sînt falsuri? Au fost multe fotografii falsificate ale altor UFO-uri.* Euforia îi dispăru. Dacă nu mă vor crede? Şi atunci Leslie Mothershed avu a doua inspiraţie.

În jurul lui se aflau nouă martori. Fără să o ştie, vor adeveri descoperirea lui.

Mothershed se întoarse spre grupul de turişti.

– Doamnelor şi domnilor, strigă el, dacă doriţi să vă fac fotografii aici aşezaţi-vă în faţa farfuriei şi vă voi trimite bucuros cîte o copie fiecăruia dintre dumnea-

voastră, pe gratis.

S-au auzit exclamaţii încîntate. În cîteva clipe pasagerii din autobuz cu excepţia preotului, erau în faţa rămăşiţelor navei spaţiale.

Preotul şovăia.

– Nu pot, spuse el. Este încarnarea răului!

Mothershed avea nevoie de preot. Urma să fie cel mai convingător martor.

– Tocmai asta e, spuse Mothershed convingător. Nu vă daţi seama? Va fi mărturia dumneavoastră despre existenţa spiritelor răului.

Iar preotul fu convins în cele din urmă.

– Împrăştiaţi-vă puţin, porunci Mothershed, ca să se vadă şi farfuria zburătoare.

Martorii se mişcară puţin.

– Aşa. Foarte bine. Excelent. Rămîneţi pe loc.

Făcu cam şase fotografii şi luă din buzunar un creion şi o bucată de hîrtie.

– Vă rog să vă notaţi numele şi adresa. Voi avea grijă ca fiecare să primească o fotografie.

Nici nu-i trecea prin cap să le trimită aşa ceva. Nu dorea decît martori care să-i confirme autenticitatea fotografiilor. *N-au decît afurisitele de reviste şi ziare să-şi bată capul cu cine sînt aceşti oameni!*

Apoi, pe neaşteptate, observă că mai mulţi dintre turişti aveau şi ei aparte de fotografiat. Nu putea permite să existe alte fotografii decît ale lui! Doar cele sub care va sta scris *„Fotografie de Leslie Motheshed."*

– Scuzaţi-mă, se adresă el grupului, cei dintre dumneavoastră care aveţi aparate de fotografiat, dacă vreţi să mi le daţi mie, vă voi fotografia ca să le aveţi şi cu aparatele dumneavoastră.

Aparatele i-au fost înmînate rapid. Înghenunche să

prindă prima poziţie, şi nimeni nu observă că apăsase pe butonul care deschidea locul unde se afla rola de film. *Aşa, cîteva raze de soare le vor face numai bine. Îmi pare rău, prieteni, dar doar profesioniştii au voie să imortalizeze momente istorice.*

În zece minute, Mothershed le avea numele şi adresele. Aruncă o ultimă privire farfuriei zburătoare şi jubilă în sinea sa. *Mama a avut dreptate. Voi ajunge bogat şi celebru.*

Abia aştepta să se reîntoarcă în Anglia ca să-şi developeze preţioasele fotografii.

– Ce mama dracului se întîmplă?

Secţiile de poliţie din zona Uetendorf au fost compleşite de nenumăratele apeluri telefonice.

– Cineva se mişcă prin casa mea...

– Afară sînt lumini ciudate...

– Animalele au înnebunit. Probabil că sînt lupi prin preajmă...

– Cineva mi-a secat igheabul cu apă...

Şi cel mai inexplicabil telefon:

– Şefu', trimite mai multe auto-servisuri pe autostrada principală. E un coşmar aici. Întreg traficul s-a blocat.

– Poftim? De ce?

– Nimeni nu ştie. Motoarele maşinilor au încetat brusc să mai funcţioneze.

A fost o noapte pe care nu o vor uita niciodată.

Capitolul Şaisprezece

Cît oare va dura această misiune? se întrebă Robert punîndu-şi centura de siguranţă în avionul care îl ducea spre Anglia. În timp ce avionul se apropia de pista de aterizare, uriaşele lui motoare Rolls- Royce înghiţind cu poftă aerul nopţii, Robert se relaxă şi închise ochii. *Oare într-adevăr doar cu cîţiva ani în urmă am zburat cu Susan spre Londra? Nu. De atunci a trecut o viaţă întreagă.*

Avionul ateriză la *Heathrow* la ora 6:29 p.m., conform orarului. Robert îşi croi drum prin înghesuiala

din aeroport şi luă un taxi spre marele oraş. Trecu pe lîngă sute de locuri familiare, şi auzi vocea lui Susan comentînd cu încîntare. În acele zile fericite, nu avea importanţă unde anume se aflau. Era suficient că erau împreună. Îşi aduceau cu ei propria lor fericire, emoţia deosebită pe care o simţeau unul pentru celălalt. Căsătoria lor nu putea avea decît un sfîrşit fericit.

Sau aproape.

Necazurile lor au început într-un mod destul de nevinovat, cu un telefon primit de la amiralul Whittaker, în timp ce Robert şi Susan călătoreau prin Tailanda. Trecuseră şase luni de cînd Robert fusese eliberat din serviciul activ al Marinei, şi în tot acest timp nu vorbise deloc cu amiralul. Telefonul primit pe cînd se găseau la *Oriental Hotel* în Bangkok, a fost o mare surpriză.

– Robert? Amiralul Whittaker la telefon.

– Amirale! Mă bucur să vă aud vocea.

– Nu mi-a fost uşor să dau de tine. Ce-ai mai făcut?

– Nu prea multe. M-am distrat. O lună de miere lungă.

– Ce mai face Susan? Susan o cheamă, nu?

– Da. Se simte foarte bine, mulţumesc.

– Cît de curînd te poţi întoarce la Washington?

– Poftim?

– Încă nu s-a anunţat oficial, dar am primit o nouă funcţie, Robert. Am fost numit director al departamentului 17 din cadrul *Serviciului de Informaţii al Marinei.* Aş vrea să te am lîngă mine.

Robert fu luat prin surprindere.

– *Serviciul de Informaţii al Marinei?* Amirale, eu nu

cunosc nimic...

– Poţi învăţa. Vei aduce un serviciu important ţării tale. Vrei să vii să discutăm împreună?

– Păi...

– În regulă. Te aştept în biroul meu luni la zero opt sute. Transmite-i salutări lui Susan.

Robert îi relată lui Susan conversaţia telefonică.

– *Serviciul de Informaţii?* Sună interesant.

– Poate, spuse Robert cu îndoială. Habar n-am despre ce poate fi vorba.

– Va trebui să afli.

El o privi un moment.

– Vrei să accept, nu-i aşa?

Ea îşi puse braţele pe umerii lui.

– Vreau să faci tot ceea ce vrei tu să faci. Cred că eşti pregătit să te întorci la lucru. În ultimele săptămîni am observat că eşti plin de neastîmpăr.

– Cred că încerci să scapi de mine, o tachină Robert. Luna de miere s-a terminat.

Susan îşi apropie buzele de ale lui.

– Niciodată. Ţi-am spus vreodată cît de nebună sînt după tine, marinar? Hai să-ţi arăt...

Gîndindu-se la toate astea mai tîrziu – prea tîrziu – Robert ajunse la concluzia că acesta a fost începutul sfîrşitului căsătoriei lor. Atunci propunerea îi se păruse minunată şi se întoarse la Washington pentru a discuta cu amiralul Whittaker.

– Această slujbă cere inteligenţă, curaj şi iniţiativă, Robert. Tu le ai pe toate trei. Ţara noastră a devenit o ţintă pentru oricare dictator mărunt şi fanfaron care îşi poate permite să creeze o grupă de terorişti sau să construiască o fabrică de arme chimice. O parte din

aceste ţări lucrează în prezent la fabricarea bombei atomice ca să ne poată şantaja. Misiunea mea este să creez o reţea de informaţii pentru a afla ce pun la cale şi pentru a-i opri. Aş vrea ca tu să mă ajuţi.

Pînă la urmă Robert acceptă să intre în *Serviciul de Informaţii al Marinei* şi, spre surprinderea sa, descoperi că îi place şi are şi aptitudinile necesare. Susan găsi un apartament drăguţ în Rosslyn, Virginia, nu departe de locul unde lucra Robert şi se ocupă cu decorarea şi mobilarea lui. Robert fu trimis la *Fermă,* centrul de antrenament CIA pentru agenţii *Serviciului Secret.*

Situată în Virginia, într-un complex foarte bine păzit, *Ferma* se întindea pe o suprafaţă de peste treizeci de mii de metri pătraţi, în cea mai mare parte acoperiţi cu păduri de conifere, iar clădirile centrale erau într-o zonă deschisă de zece acri, la trei kilometri de poarta principală. Poteci largi se ramificau în diferite direcţii, trecerea fiind oprită de porţi încuiate sau de semne pe care scria *Intrarea interzisă.* De pe un mic aerodrom avioane fără însemne plecau şi soseau de mai multe ori pe zi. *Ferma* se afla într-un decor înşelător de idilic, cu copaci înfrunziţi, căprioare alergînd prin pădure şi mici clădiri împrăştiate parcă fără nici o logică pe întreg cuprinsul imensului complex. Totuşi, înăuntru era o cu totul altă lume.

Robert se aşteptase să-şi facă pregătirea împreună cu alţi membri ai Marinei, dar spre surprinderea lui, colegii erau o combinaţie de recruţi ai CIA, puşcaşi marini, şi combatanţi din cadrul *Armatei, Marinei* şi

Forţelor Aeriene. Fiecare student primi un număr şi fu găzduit într-o cameră-dormitor în una din multele clădiri cu două etaje cu aspect spartan. La cartierul ofiţerilor unde Robert fu instalat, fiecare bărbat avea camera lui şi împărţea baia cu un altul. Sala de mese era peste drum de grupul de clădiri aparţinînd cartierului ofiţerilor.

În ziua sosirii, Robert fu condus într-o aulă, împreună cu alţi treizeci de nou veniţi. Un colonel de culoare, înalt şi cu un fizic impunător, îmbrăcat în uniforma *Forţelor Aeriene* păşi în faţă şi li se adresă. Avea peste cincizeci de ani şi dădea impresia unui om de o inteligenţă rece, calculată. Vorbi răspicat şi precis.

– Sînt colonel Frank Johnson. Doresc să vă urez bun venit. În timpul şederii voastre aici vă veţi folosi doar de prenume. Din acest moment vieţile voastre sînt o carte închisă. Aţi depus jurămîntul că veţi păstra secret tot ce veţi vedea şi veţi învăţa aici. Vă sfătuiesc să luaţi foarte în serios acest jurămînt. Despre munca voastră nu veţi discuta niciodată cu nimeni... nici cu soţiile, nici cu familia, nici cu prietenii. Aţi fost aleşi pentru că aveţi calităţi deosebite. Aveţi mult de muncit pentru a vă pune în valoare aceste calităţi, şi nu toţi dintre voi vor reuşi. Veţi fi implicaţi în lucruri despre care nu aţi mai auzit niciodată. Accentuez importanţa muncii pe care o veţi depune după ce veţi pleca de aici. A devenit la modă în anumite cercuri liberale să fie criticat serviciul de informaţii, fie că el aparţine de *CIA, Armată, Marină* sau *Forţe Aeriene,* dar vă asigur domnilor că fără oameni dedicaţi aşa ca dumneavoastră, ţara asta ar fi într-o situaţie foarte dificilă. Misiunea voastră va fi să împiedicaţi aceste probleme. Cei care

vor trece toate testele vor deveni agenţi secreţi. Mai exact, asta înseamnă spioni. Ei lucrează clandestin.

– Cît timp veţi fi aici veţi avea parte de cel mai bun antrenament din lume. Veţi învăţa să supravegheaţi şi să urmăriţi. Veţi urma cursuri de comunicaţii radio, codificare, armament şi citirea hărţilor.

– Veţi participa la un curs special de relaţii sociale. Veţi afla cum să redactaţi un raport, cum să puneţi în evidenţă impulsurile personale şi cum să vă faceţi ţinta să se simtă în largul ei.

Clasa sorbea fiecare cuvînt.

– Veţi învăţa cum să întîlniţi şi să recrutaţi un agent. Veţi fi antrenaţi să descoperiţi dacă un loc de întîlnire este sigur.

– Veţi învăţa despre „căderi mortale", cum să comunicaţi în taină cu contactele voastre. Dacă veţi face bine ceea ce veţi învăţa aici, vă veţi îndeplini misiunile neobservaţi şi nedescoperiţi.

Atmosfera din încăpere era încărcată de entuziasm şi nerăbdare.

– Unii dintre voi vor lucra sub acoperire oficială. Ar putea fi diplomatică sau miliară. Alţii vor lucra sub o acoperire neoficială, ca indivizi particulari – ca oameni de afaceri, arheologi, sau scriitori – orice profesie care vă va permite accesul spre zonele şi tipurile de oameni care sînt cei mai în măsură să vă ofere informaţia pe care o căutaţi. Iar acum vă predau instructorilor voştri. Mult noroc.

Întreaga pregătire i se păru fascinantă lui Robert.

Instructorii erau oameni care lucraseră pe teren şi erau niste profesionişti experimentaţi. Robert absorbi cu uşurinţă informaţiile tehnice. Pe lîngă cursurile amintite de colonelul Johnson, mai exista unul de limbi străine şi de coduri criptice.

Colonelul Johnson era o enigmă pentru Robert. Circulau zvonuri că ar avea legături puternice la Casa Albă şi că era implicat în activităţi secrete la un nivel foarte înalt. Obişnuia să dispară de la *Fermă* zile la rînd ca apoi să reapară pe neaşteptate.

Un agent pe nume Ron le ţinu un curs:

– O operaţie clandestină cuprinde şase etape. Prima este identificarea. Cînd ştii de ce fel de informaţie ai nevoie, prima sarcină este să descoperi persoanele care au acces la acea informaţie. A doua etapă este evaluarea. După ce ţi-ai identificat ţinta, va trebui să vezi dacă are într-adevăr informaţia de care ai nevoie şi dacă este posibil ca persoana să fie recrutată. Care îi sînt reacţiile? Este supărat pe şeful lui? Are probleme financiare? Dacă persoana este influenţabilă şi există un motiv care să poate fi exploatat se trece la etapa trei. Etapa a treia este valorificarea. Vei începe o relaţie cu persoana respectivă. Te întîlneşti cu ea cît mai des posibil şi încerci să stabileşti un raport. Următoarea etapă este recrutarea. Cînd crezi că totul este pregătit urmează munca psihologică. Veţi folosi indiferent ce fel de arme psihologice aveţi la dispoziţie – răzbunare împotriva şefului, bani, plăcerea de a trăda. Dacă un agent secret şi-a făcut bine munca, de obicei i se spune da.

Pînă aici totul este în regulă. Ai un spion care

lucrează cu tine. Următorul pas este mînuirea lui. Va trebui să te protejezi nu doar pe tine ci şi pe el. Vei aranja întîlniri pe ascuns şi îl vei instrui în mînuirea microfilmelor şi a aparaturii radio. Îl vei învăţa cum să-şi dea seama dacă este supravegheat, ce să spună dacă va fi întrebat, şi aşa mai departe.

Ultima etapă este deconectarea. După o anumită perioadă de timp, s-ar putea ca persoana recrutată să fie transferată la un nou loc de muncă şi să nu mai aibă acces la informaţiile cerute, sau poate noi nu vom mai avea nevoie de acele informaţii. În indiferent care caz relaţia ia sfîrşit, dar este foarte important să se termine în aşa fel ca recrutul să nu simtă că a fost doar folosit şi să caute să se răzbune...

Colonelul Johnson avusese dreptate. Nu toţi reuşeau să termine antrenamentul. Chipuri cunoscute dispăreau mereu. Nimeni nu ştia de ce. Nimeni nu întreba.

Într-o zi, pe cînd un grup se pregătea să plece în Richmond pentru un exerciţiu de supraveghere, instructorul lui Robert spuse:

– Vom vedea cît eşti de bun, Robert. Vol pune pe cineva să te urmărească. Vreau să scapi de el. Crezi că vei reuşi?

– Da, sir.

– Mult noroc.

Robert luă autobuzul spre Richmond şi începu să se plimbe pe străzi. În cinci minute îşi descoperi

urmăritorii. Erau doi. Unul îl urma pe jos şi celălalt dintr-o maşină. Robert încercă să se furişeze în restaurante şi magazine şi apoi să iasă grăbit pe uşa din spate, dar nu reuşi să scape de ei. Erau prea buni. În cele din urmă, venise deja vremea să se reîntoarcă la *Fermă* şi Robert încă nu reuşise să scape de sub supravegherea lor. Îl urmau pas cu pas. Robert intră într-un magazin universal, şi cei doi şi-au luat poziţiile prin care să poată urmări intrările şi ieşirile. Robert luă ascensorul pînă la raionul de confecţii bărbăteşti. Cînd coborî peste treizeci de minute, era îmbrăcat într-un costum diferit, avea un pardesiu şi o pălărie, discuta cu o femeie şi ducea un copil în braţe. Trecu pe lîngă urmăritorii lui fără să fie recunoscut.

A fost singurul din acea zi care a reuşit să-şi păcălească supraveghetorii.

Jargonul predat la *Fermă* era parcă o altă limbă.

– Probabil că nu veţi folosi toţi aceşti termeni, le spuse instructorul, dar e bine să-i cunoaşteţi. Sînt două feluri de agenţi: un „agent de influenţă" şi un „agent provocator". Agentul de influenţă încearcă să schimbe opinia celor din ţara în care operează. Un agent provocator este trimis pentru a stîrni tulburări şi pentru a crea panică. „Pîrghiile biografice" este un cod CIA pentru şantaj. Apoi există aşa numitele „Acţiuni a genţilor negre" care variază între mită şi spargeri. Watergate a fost o astfel de acţiune.

Privi în sală ca să se asigure că toată lumea era atentă. Toţi îl ascultau vrăjiţi.

– Din cînd în cînd unii dintre voi s-ar putea să aibă nevoie de un „cîrpaci" – înseamnă un om care falsifică paşapoarte.

Robert se întrebă dacă va ajunge vreodată să aibă nevoie de un cîrpaci.

– Fraza „a degrada la maximum" este destul de neplăcută. Înseamnă a scăpa de cineva ucigîndu-l. Acelaşi lucru înseamnă şi cuvîntul *a elimina*. Dacă auziţi vorbindu-se despre *Firmă,* să ştiţi că este porecla dată *Serviciului de Informaţii britanic.* Dacă vi se cere să „afumaţi" un birou, nu înseamnă că vi se cere să distrugeţi termitele, ci să căutaţi microfoane.

Expresiile neobişnuite îl fascinau pe Robert.

– „Doamne" este un eufemism pentru femeile trimise să compromită opoziţia. O „legendă" este biografia falsă a unui spion care să-i ofere acoperirea necesară. „A trece la viaţă" înseamnă a părăsi *Serviciul de Informaţii.*

Instructorul le cercetă feţele celor din sală.

– Ştie careva dintre voi ce este un „îmblînzitor de lei"?

Aşteptă un răspuns. Linişte.

– Cînd un agent este dat afară, se întîmplă cîteodată să devină foarte nervos şi să ameninţe că va divulga tot ce ştie. Un om cu muşchi sau îmblînzitor de lei este trimis pentru a-l linişti. Sînt convins că nici unul dintre voi nu va avea de-a face cu un astfel de om.

În sală se auziră rîsete nervoase.

– Apoi, există termenul *pojar.* Dacă un informator a

murit de pojar asta înseamnă că a fost ucis într-un mod atît de eficient încît moartea să pară accidentală sau datorată unor cauze naturale. O metodă de a produce pojar este aceea de a folosi „Tabun". Acesta e un lichid incolor sau maroniu care provoacă o paralizie a nervilor atunci cînd este introdus în piele. Dacă cineva vă oferă o „cutie muzicală", vă oferă de fapt un transmiţător radio. În viitor unii dintre voi vor acţiona „goi". Nu vă grăbiţi să vă dezbrăcaţi, înseamnă doar că veţi lucra singuri, fără nici un fel de ajutor.

– Există încă un lucru pe care aş vrea să-l discut astăzi. Coincidenţa. În munca noastră nu există un astfel de animal. Şi de obicei se traduce prin pericol. Dacă continuaţi să vă întîlniţi cu aceleaşi persoane sau identificaţi acelaşi automobil pe urmele voastre, păziţi-vă fundurile. Cu siguranţă că aţi dat de necazuri.

– Cred că pentru astăzi ajunge, domnilor. Vom continua mîine.

Din cînd în cînd colonelul Johnson îl chema pe Robert în biroul lui, ca „să stea puţin de vorbă", cum spunea el. Discuţiile lor erau înşelător de obişnuite, însă Robert era conştient de faptul că i se cerceta sufletul.

– Înţeleg că ai o căsătorie fericită, Robert.

– Aşa este.

Şi petreceau următoarea jumătate de oră vorbind despre căsătorie, fidelitate şi încredere.

Altă dată:

– Amiralul Whittaker te consideră ca un fiul al lui. Ştiai asta?

– Da. Durerea provocată de moartea lui Edward nu va dispărea niciodată.

Discutau despre loialitate, datorie şi moarte.

– Ai trecut prin faţa morţii de mai multe ori, Robert. Nu ţi-e frică să mori?

– Nu. *Dar să mor pentru o cauză dreaptă*, se gîndi Robert. *Nu fără nici un sens.*

Aceste întîlniri îl nelinişteau pe Robert pentru că se privea într-o oglindă deformată. Colonelul Johnson îl vedea foarte clar, însă el rămînea ascuns, o enigmă învăluită în taină.

Pregătirea dură şaisprezece săptămîni, şi în tot acel timp nimănui nu i se permisese să comunice cu lumea de afară. Lui Robert Susan îi lipsea enorm. Era cea mai lungă perioadă de despărţire de cînd se cunoscuseră. Cînd cele patru luni se terminară colonelul Johnson îl chemă pe Robert la el în birou.

– Te-am chemat să-mi iau rămas bun. Ai făcut o treabă excelentă, comandante. Cred că viitorul ţi se va părea foarte interesant.

– Mulţumesc, sir. Şi eu sper la fel.

– Mult noroc.

Colonelul Johnson îl privi pe Robert ieşind din birou. Rămase pe loc nemişcat, cam vreo cinci minute, apoi luă o hotărîre. Se îndreptă spre uşă şi o încuie. Apoi ridică telefonul şi formă un număr.

Conspiraţia

Susan îl aştepta. Deschise uşa apartamentului lor, îmbrăcată doar într-un neglijeu care nu ascundea nimic. Se aruncă în braţele lui şi îl îmbrăţişă strîns.

– Bună, marinar. Vrei să te simţi bine?

– Mă simt deja, spuse Robert fericit, pentru că te strîng în braţe.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine! Susan făcu un pas în spate şi spuse sălbatic: Am să mor dacă se întîmplă ceva cu tine.

– Nu se va întîmpla nimic cu mine.

– Promiţi?

– Promit.

Îl privi o clipă îngrijorată.

– Arăţi atît de obosit.

– A fost o pregătire destul de intensivă, recunoscu Robert.

Spunea doar pe jumătate adevărul. Cu toate acele texte şi manuale de învăţat, pe lîngă antrenamentul fizic, nici unul dintre ei nu apucase să doarmă mai mult de cîteva ore pe noapte. Nimeni nu s-a plîns dintr-un motiv foarte simplu. Ştiau bine că ceea ce învăţau, într-o zi, le va salva viaţa.

– Ştiu exact de ce anume ai nevoie, hotărî Susan.

Robert zîmbi.

– Ce vorbeşti! Întinse mîna să o tragă spre el.

– Aşteaptă. Dă-mi cinci minute. Dezbracă-te.

O urmări plecînd şi îşi zise: *Cît de afurisit de norocos poate ajunge un bărbat?* Începu să-şi scoată hainele.

Susan se întoarse după cinci minute. Spuse încet:

– Mmmm, îmi placi gol.

Robert auzi vocea instructorului său *„Unii dintre*

voi vor acţiona goi. Înseamnă că veţi fi singuri, fără nici un fel de ajutor." În ce m-am băgat? În ce-am băgat-o pe Susan?

Îl conduse spre baie. Cada era umplută cu apă parfumată şi în cameră era întuneric cu excepţia celor patru lumînări aprinse pe marginea chiuvetei.

– Bine ai venit acasă, dragul meu. Îşi scoase neglijeul şi intră în cadă. El o urmă.

– Susan...

– Nu vorbi. Lasă-te pe spate.

Simţi mîinile ei mîngîindu-i umerii şi simţi deasupra lui formele plăcute ale corpului ei şi uită de oboseală. Au făcut dragoste în apa caldă, apoi şi-au şters trupurile ude.

Susan spuse:

– Ai uitat ce înseamnă preludiu. Treci la treabă.

Au făcut din nou dragoste, iar mai tîrziu, cînd Robert adormi, îmbrăţişînd-o pe Susan, îşi zise în gînd: *Va fi mereu aşa. Întotdeauna.*

Capitolul Şaptesprezece

În următoarea dimineaţă de luni Robert se prezentă pentru prima zi de lucru la *Departamentul 17* al *Serviciului de Informaţii al Marinei* situat în clădirea Pentagonului.

Amiralul Whittaker îl întîmpină călduros.

– Bine ai venit acasă, Robert. Se pare că ai făcut o impresie extraordinară asupra colonelului Johnson.

Robert zîmbi.

– Şi el este un om impresionant.

Cînd li se servi cafeaua, amiralul îl întrebă:

– Eşti gata de acţiune?

– Dornic.

– Bun. Avem o situaţie în Rhodesia...

Să lucreze pentru *Serviciul de Informaţii al Marinei* era chiar mai excitant decît se aşteptase Robert. Fiecare misiune era dificilă, iar lui i se dădeau cele considerate extrem de delicate. Aduse un informator care dezvăluise operaţiunile de contrabandă cu droguri ale lui Noriega din Panama, demască un spion care lucra pentru Marcos la Consulatul American din Manila şi ajută la instalarea unei staţii secrete de ascultare în Maroc. Fu trimis în misiuni în America de Sud şi în Indiile de Est. Singurul lucru care îl deranja erau lungile despărţiri de Susan. Detesta să fie departe de ea şi îi era îngrozitor de dor de ea. El avea o slujbă interesantă şi palpitantă care îl ţinea ocupat, însă Susan nu avea nimic. Dosarul cu anchetele rezolvate de Robert era tot mai gros. Petrecea din ce în ce mai puţin timp acasă şi atunci a venit momentul cînd problema cu Susan deveni foarte serioasă.

Ori de cîte ori Robert venea acasă, el şi Susan se arunca unul în braţele celuilalt şi făceau dragoste înfometaţi şi cu pasiune. Dar aceste clipe erau tot mai rare. Lui Susan i se părea că Robert nici nu ajunge bine acasă că este trimis imediat într-o nouă misiune.

Iar situaţia era înrăutăţită şi de faptul că Robert nu putea să discute cu ea despre munca lui. Susan habar n-avea unde pleacă sau ce anume face. Ştia doar că era mereu în pericol şi era îngrozită de faptul

că într-o zi s-ar putea să nu se mai întoarcă. Nu îndrăznea să-i pună întrebări. Se simţea ca o străină, înlăturată din partea cea mai importantă a vieţii lui. A vieţii lor. *Nu mai pot continua aşa*, se hotărî Susan.

Cînd Robert se întoarse dintr-o misiune de patru săptămîni în America Centrală, Susan îi spuse:

– Robert, cred că ar fi bine să stăm de vorbă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Robert, deşi ştia prea bine despre ce e vorba.

– Sînt îngrozită. Ne îndepărtăm unul de celălalt şi nu vreau să pierdem ce avem. N-aş putea suporta.

– Susan...

– Aşteaptă. Lasă-mă să termin. Ştii cît timp am petrecut împreună în ultimele patru luni? Mai puţin de două săptămîni. Ori de cîte ori vii acasă, parcă ai fi un oaspete şi nu soţul meu.

Robert o luă în braţe şi o strînse tare la piept.

– Ştii cît de mult te iubesc.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Te rog, nu lăsa să ni se întîmple nimic.

– Voi avea grijă de asta, promise Robert. Voi discuta cu amiralul Whittaker.

– Cînd?

– Imediat.

– Amiralul vă poate primi acum, comandante.

– Mulţumesc.

Amiralul era aşezat la biroul său, semnînd nişte hîrtii. Ridică privirea cînd Robert intră şi zîmbi.

– Bine ai venit, Robert, şi felicitări. Ai făcu o treabă excelentă în El Salvador.

– Mulţumesc, sir.

– la loc. Pot să-ţi ofer o cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Ai dorit să-mi vorbeşti? Secretara mi-a spus că e ceva urgent. Cu ce te pot ajuta?

Îi era greu să înceapă.

– Ei bine, sir, este o problemă personală. Sînt căsătorit de mai puţin de doi ani, şi...

– Ai făcut o alegere excelentă, Robert. Susan este o femeie minunată.

– Da, aşa este. Însă sînt plecat cea mai mare a timpului, iar ea este nefericită din această cauză. Adăugă repede: Şi are tot dreptul să fie. Nu este o situaţie normală.

Amiralul Whittaker se lăsă pe spate şi spuse gînditor.

– Bineînţeles că ceea ce faci nu corespunde unei căsătorii normale. Cîteodată sacrificiile sînt necesare.

– Ştiu, spuse Robert încăpăţînat, dar eu nu vreau să-mi sacrific căsătoria. Este prea importantă pentru mine.

Amiralul îl studie atent.

– Înţeleg. Şi ce vrei să-mi ceri?

– Mă gîndeam că aţi putea să mă trimiteţi în misiuni care nu sînt atît de departe de casă. Serviciul de Informaţii are o reţea uriaşă, trebuie să existe sute de lucruri pe care le-aş putea face lucrînd mai aproape de casă.

– Mai aproape de casă?

– Da.

Amiralul spuse încet.

– Este adevărat că ţi-ai cîştigat acest drept. Nu văd de ce nu s-ar putea aranja aşa ceva.

Robert zîmbi uşurat.

– Sînteţi foarte amabil, amirale. Vă sînt recunoscător.

– Da. Cred că am putea aranja aşa ceva, cu siguranţă. Spune-i lui Susan din partea mea că problema s-a rezolvat.

Robert se ridică, radiind de fericire.

– Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Amiralul îi făcu un semn că nu are nevoie de mulţumiri.

– Eşti prea valoros pentru noi ca să permit să ţi se întîmple ceva. Acum du-te acasă la soţia ta.

Cînd Robert o anunţă despre rezultatul întrevederii cu amiralul Whittaker, Susan se arătă încîntată. Îl îmbrăţişă, spunînd:

– Dragul meu, e minunat.

– Îi voi cere cîteva săptămîni de concediu ca să putem pleca undeva. Va fi o a doua lună de miere.

– Am uitat cum e într-o lună de miere, murmură Susan. Arată-mi.

Iar Robert îi făcu pe plac.

A doua zi dimineaţă amiralul îl chemă la el pe Robert.

– Am vrut doar să ştii că fac pregătirile necesare pentru a rezolva ce am discutat ieri.

– Mulţumesc, amirale. Acum venise momentul să-şi ceară liber cîteva săptămîni. Sir...

Amiralul spuse:

– A intervenit ceva, Robert. Începu să se plimbe prin birou. Cînd vorbi, în voce i se simţea îngrijorarea. Tocmai am fost informat că CIA a fost infiltrată. Se pare că există o scurgere continuă de informaţii strict secrete. Nu se ştie despre spion decît că numele de cod este Fox. Acum se află în Argentina. Au nevoie de cineva din afara agenţiei pentru a se ocupa de el. Directorul CIA te-a cerut pe tine. Ar dori să-l găseşti şi să-l aduci înapoi. Le-am spus că hotărîrea îţi aparţine. Vrei să preiei acţiunea?

Robert ezită.

– Mă tem că nu voi putea, sir.

– Îţi respect decizia, Robert. Părerea mea despre munca şi dăruirea ta va rămîne întotdeauna aceeaşi. Nu vreau decît să-ţi cer o favoare.

– Ce anume, amirale?

– Directorul CIA a cerut să se întîlnească cu tine, indiferent care va fi hotărîrea ta. Din politeţe. Nu ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, sir.

A doua zi Robert plecă la Langley pentru a se întîlni cu directorul CIA.

– la loc, comandante, spuse directorul după ce

Robert intră în imensul birou. Am auzit o mulţime de lucruri despre dumneata. Şi numai lucruri bune.

– Mulţumesc, sir.

Directorul CIA era un bărbat cam în jur de şaizeci de ani, foarte slab, cu păr alb şi o mică mustaţă, parcă trasă cu penelul care se mişa în sus şi în jos cînd trăgea din pipă. Absolvent al Universităţii *Yale,* se înrolase în OSS în timpul celui de-al doilea război mondial şi trecuse la CIA cînd se constituise această organizaţie la terminarea războiului. Se ridică treptat la poziţia pe care o deţinea în prezent, ca director al celei mai mari şi puternice agenţii de informaţii din întreaga lume.

– Comandante, vreau să ştii că îţi respect hotărîrea.

Bellamy înclină uşor din cap.

– Există totuşi ceva despre care cred că ar trebui să afli.

– Ce anume, sir?

– Preşedintele s-a implicat personal în acţiunea de demascare a lui Fox.

– Nu am ştiut, sir.

– O consideră – ca şi mine de altfel – drept cea mai importantă misiune a acestei agenţii de la constituirea ei. Cunosc situaţia dumitale, şi cred că şi Preşedintele va da dovadă de înţelegere. Este un om pentru care familia e foarte importantă. Dar dacă vei refuza această misiune, asta va arunca – cum să spun – o lumină proastă asupra *Serviciului de Informaţii al Marinei* şi asupra amiralului Whittaker.

– Amiralul nu are nici o legătură cu hotărîrea mea, sir, spuse Robert.

– Comandante, eu înţeleg, dar va înţelege oare şi Preşedintele?

Luna de miere va trebui amînată, se gîndi Robert.

Cînd o anunţă pe Susan, îi vorbi cu multă tandreţe.

– Este ultima mea misiune în străinătate. După asta voi rămîne atît de mult acasă că o să te saturi de mine.

Ea îi zîmbi.

– Niciodată nu se va întîmpla aşa ceva. Vom fi mereu împreună.

Vînarea lui Fox a fost cea mai zadarnică misiune din întreaga experienţă a lui Robert. Îi luă urma în Argentina, însă prada îi scăpă în ultima zi. Apoi îl purtă din Tokyo, China, Malaezia. Indiferent cine era acest Fox, lăsa o mică urmă ca să se ştie pe unde a trecut nu şi unde va pleca.

Zilele s-au transformat în săptămîni, iar săptămînile în luni, iar Robert era doar la doi paşi în urma lui Fox, însă nu reuşea să-l prindă. O suna pe Susan aproape în fiecare zi. La început îi spunea „Draga mea, mă întorc peste cîteva zile." Apoi „S-ar putea să vin acasă săptămîna viitoare". Iar la sfîrşit „Nu ştiu cînd voi ajunge acasă". Pînă la urmă Robert trebui să renunţe. Era pe urmele lui Fox de două luni şi jumătate şi nu reuşise să-l găsească.

Cînd se întoarse, Susan păru schimbată. Puţin mai rece.

– Îmi pare rău, draga mea, îşi ceru scuze Robert. Nu credeam că-mi va lua atît de mult timp. A fost doar...

– Niciodată nu-ţi vor da drumul, nu-i aşa, Robert?

– Poftim? Ba da, cum să nu.

El clătină din cap.

– Nu cred. M-am angajat la *Washington Memorial Hospital.*

Robert fu luat prin surprindere.

– Ce-ai făcut?

– Voi fi din nou soră medicală. Nu mai pot sta acasă să te aştept să te întorci, întrebîndu-mă unde eşti şi ce faci, întrebîndu-mă dacă eşti mort sau trăieşti.

– Susan, eu...

– E în regulă, dragul meu. Cel puţin voi face ceva folositor cît timp vei fi plecat. Îmi va face aşteptarea mai uşoară.

Iar Robert nu găsi ce să-i răspundă.

Îşi raportă eşecul amiralului Whittaker. Acesta se arătă înţelegător.

– Este vina mea că am fost de acord să accepţi. De acum încolo îi vom lăsa pe cei de la CIA să-şi rezolve singuri problemele. Îmi pare rău, Robert.

Robert îi povesti despre Susan şi noua ei slujbă.

– S-ar putea să fie o idee bună, spuse amiralul dus pe gînduri. Va înlătura presiunile din căsătoria voastră. Dacă ai accepta doar cîteva cazuri peste hotare sînt convins că totul va merge bine.

Acele cîteva cazuri peste hotare se dovediră a fi foarte multe. Şi atunci căsătoria lui începu cu adevărat să se apropie de sfîrşit.

Susan lucra la spital ca soră de salon şi ori de cîte ori Robert venea acasă încerca să-şi ia liber, dar era tot mai prinsă de munca ei.

– Îmi place ceea ce fac, dragul meu. Mă simt folositoare.

Îi vorbea lui Robert despre pacienţii ei, iar el îşi aminti cît de mare grijă avusese de el, cum se luptase ca să-l vadă din nou sănătos, să-l facă să trăiască. Se bucura că îi plăcea munca ei, dar adevărul era că se întîlneau tot mai rar. Se mărea distanţa emoţională dintre ei. În relaţia dintre ei apăruse o anumită stîngăcie care nu existase pînă atunci. Erau ca doi străini care încercau cu disperare să facă conversaţie.

Cînd Robert se reîntoarse la Washington dintr-o misiune de şase săptămîni în Turcia, o luă pe Susan la cină la *Sans Souci.*

Susan spuse:

– Avem un pacient la spital. A avut un accident de avion, iar doctorii nu credeau că are şanse să scape, dar eu voi face tot posibilul ca să trăiască. Ochii îi străluceau.

Cu mine s-a purtat aşa, se gîndi Robert. Şi se întrebă dacă se apleca peste pacient să-i spună „Fă-te bine. Te aştept." Îndepărtă acest gînd.

– E aşa de drăguţ, Robert. Toate surorile sînt nebune după el.

Toate surorile? se întrebă el în gînd.

Un mic sentiment de îndoială şi nelinişte i se furişă în suflet, dar reuşi să scape de el.

Au comandat cina.

Sîmbăta următoare, Robert plecă în Portugalia şi cînd se întoarse peste trei săptămîni, Susan îl întîmpină plină de entuziasm.

– Monte a umblat astăzi pentru prima oară! Sărutul ei fu superficial.

– Monte?

– Monte Banks. Aşa îl cheamă. Se va face bine. Doctorilor nu le-a venit să creadă, însă noi nu ne-am dat bătuţi.

Noi.

– Mai povesteşte-mi despre el.

– E aşa de simpatic. Mereu ne face cadouri. E foarte bogat. Are propriul avion pe care l-a condus cînd s-a prăbuşit şi...

– Ce fel de cadouri?

– Oh, nimicuri... bomboane, flori, cărţi, discuri. A vrut să ne ofere tuturor ceasuri foarte scumpe, dar bineînţeles a trebuit să refuzăm.

– Bineînţeles.

– Are un iaht, cai...

Din acel moment Robert începu să-l numească Moneybags.

Susan vorbea despre el de fiecare dată cînd se întorcea de la spital.

– E aşa de drăguţ, Robert.

Drăguţ înseamnă periculos.

– Şi aşa de atent cu noi. Ştii ce a făcut astăzi? A

comandat prînzul la *Jockey Club* pentru toate surorile de la etajul nostru.

Omu' ăsta e nebun.

Ridicol, dar Robert se trezi că se înfurie.

– Şi e însurat acest minunat pacient al tău?

– Nu, dragul meu. De ce?

– Mă întrebam doar.

Ea rîse.

– Pentru Dumnezeu, doar nu eşti gelos?

– Pe un bătrîn care abia poate umbla? Bineînţeles că nu. *Dracu' să-l ia, sigur că sînt.* Dar nu-i dădu lui Susan satisfacţia de a spune da.

Cînd Robert era acasă, Susan încerca să nu vorbească despre pacientul ei, dar dacă ea nu aducea vorba despre el, o făcea Robert.

– Ce mai face bătrînul Moneybags?

– Nu-l cheamă Moneybags, îl mustră Susan. Numele lui e Monte Banks.

– Să-i fie de bine. E păcat că ticălosul n-a crăpat dracului în acel accident.

În ziua următoare era ziua de naştere a lui Susan.

– Uite cum facem, spuse Robert cu entuziasm. Vom ieşi în oraş şi vom sărbători. Vom lua cina undeva şi...

– Trebuie să lucrez la spital pînă la opt seara.

– În regulă. Vin să te iau.

– Bine. Monte e nerăbdător să te cunoască. I-am povestit totul despre tine.

– Şi eu abia aştept să-l cunosc pe acest bătrînel, o asigură Robert.

Cînd Robert ajunse la spital recepţionera îi spuse:

– Bună seara, comandante. Susan e la salonul

ortopedic de la etajul trei. Vă aşteaptă. Ridică telefonul să o anunţe.

Cînd Robert ieşi din ascensor, Susan era acolo, aşteptîndu-l îmbrăcată în uniforma ei albă şi lui Robert i se tăie răsuflarea. Era atît de, oh, afurisit de frumoasă.

– Bună, regină a spitalului.

Ea zîmbi, ciudat de stînjenită.

– Bună, Robert. Voi termina peste cîteva minute. Vino cu mine. Ţi-l voi prezenta pe Monte.

Abia aştept.

Îl conduse spre un salon particular, mare, plin de cărţi şi flori şi coşuri cu fructe.

– Monte, acesta este soţul meu, Robert.

Robert rămase nemişcat privindu-l fix pe bărbatul din pat. Era cu trei sau patru ani mai în vîrstă decît Robert şi semăna cu Paul Newman. Robert îl dispreţui imediat.

– Sînt încîntat să te cunosc, comandante. Susan mi-a povestit foarte multe despre tine.

Şi despre asta discută ei cînd ea stă la căpătîiul lui în mijlocul nopţii.

– E foarte mîndră de tine.

Aşa, dă-i drumul, amice, aruncă-mi şi mie nişte firimituri.

Susan îl privi pe Robert cerîndu-i din priviri să fie politicos. Făcu un efort.

– Am auzit că veţi pleca în curînd de aici.

– Da, mulţumită în mare parte soţiei tale. A făcut un miracol cu mine.

Haide, marinar. Crezi că voi lăsa pe alta să se ocupe de corpul ăsta grozav?

– Da, miracolele sînt specialitatea ei. Robert nu reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce.

Cina a fost un fiasco. Susan nu dorea să vorbească decît despre pacientul ei.

– Nu-ţi aminteşte de nimeni, dragul meu?

– De Boris Karloff.

– De ce ai fost aşa de grosolan cu el?

Robert îi răspunse rece:

– Cred că m-am purtat civilizat. Nu-mi place tipu'.

Susan se uită mirată la el.

– Dar nici nu-l cunoşti. Ce nu-ţi place la el?

Nu-mi place felul în care te priveşte. Nu-mi place felul în care îl priveşti tu. Nu-mi place că relaţia dintre noi se duce dracului, Dumnezeule, nu vreau să te pierd.

– Îmi pare rău. Probabil sînt prea obosit.

Şi-au terminat cina în tăcere.

A doua zi dimineaţă cînd Robert se pregătea să plece la birou, Susan îi spuse:

– Robert, am ceva să-ţi spun...

Iar Robert simţi că cineva îl loveşte în stomac. Nu vroia să o audă exprimînd în cuvinte ceea ce se întîmplase.

– Susan...

– Ştii că te iubesc. Te voi iubi întotdeauna. Eşti cel mai drag, cel mai minunt om pe care l-am cunoscut vreodată.

– Te rog...

– Nu, lasă-mă să termin. Îmi este foarte greu. În ultimul an am petrecut doar minute împreună. Nu mai avem o căsătorie. Fiecare a pornit pe drumul lui şi ne-am îndepărtat unul de altul.

Fiecare cuvînt era o lovitură de cuţit.

– Ai dreptate, spuse el disperat. Mă voi schimba. Voi pleca de la agenţie. Acum. Astăzi. Vom merge undeva împreună şi...

Ea clătină din cap.

– Nu, Robert. Amîndoi ştim că asta nu va rezolva nimic. Tu faci ceea ce vrei să faci. Dacă ai renunţa din cauza mea, mi-ai purta pică mai tîrziu. Nu e vina nimănui. Doar aşa a fost să fie. Vreau să divorţez.

I se păru că întreaga lume se prăbuşeşte peste el. Simţi un gol în stomac.

– Susan, nu se poate să vorbeşti serios. Vom găsi o cale să...

– E prea tîrziu. Mă gîndesc la asta de mult timp. Cînd tu erai plecat şi eu rămîneam acasă să te aştept, mă gîndeam doar la asta. Ne ducem vieţile separat. Şi eu am nevoie de mai mult. Am nevoie de ceva ce tu nu îmi mai poţi oferi.

Stătea în faţa ei, luptîndu-se să-şi domine emoţia.

– Şi... şi are vreo legătură cu Moneybags?

Susan ezită.

– Monte m-a cerut în căsătorie.

Robert simţi cum intestinele i se transformă în apă.

– Şi vei accepta?

– Da.

Era un coşmar. *Aşa ceva nu se poate întîmpla,* îşi zise el. *Nu poate fi adevărat.* Ochii i se umplură de lacrimi.

Susan îşi puse braţele în jurul lui şi îl trase spre ea.

– Niciodată nu voi mai simţi acelaşi lucru pentru un alt bărbat. Te-am iubit cu toată inima şi din tot sufletul. Te voi iubi întotdeauna. Eşti cel mai drag prieten al meu. Se retrase şi îl privi în ochi. Dar nu e destul. Înţelegi?

Nu înţelegea decît că îi sfîşie inima.

– Am putea încerca din nou. O vom lua de la început şi...

– Îmi pare rău, Robert. Vocea îi era răguşită. Îmi pare foarte rău, dar s-a terminat.

Susan plecă la Reno pentru divorţ, iar comandantul Robert Bellamy nu se trezi din beţie două săptămîni la rînd.

E greu să-ţi schimbi vechile obiceiuri. Robert îi telefonă unui prieten de la FBI. Al Traynor îl ajutase de mai multe ori în trecut şi Robert avea încredere în el.

– Tray, am nevoie de o favoare.

– O favoare? Ai nevoie de un psihiatru. Cum dracu ai putut să o laşi pe Susan să plece?

Probabil că vestea se răspîndise în tot oraşul.

– E o poveste lungă şi tristă.

– Îmi pare foarte rău, Robert. E o femeie minunată. Ei, nu-i nimic. Ce pot să fac pentru tine?

– Aş vrea să verifici pe cineva în computerele voastre.

– Pentru tine, orice. Spune-mi un nume.

– Monte Banks. O anchetă de rutină.

– În regulă. Ce vrei să ştii?

– Probabil nici nu e trecut la voi, Tray, dar dacă e... dacă a primit vreodată o amendă, şi-a bătut cîinele, a trecut stopul pe roşu? Chestiile obişnuite.

– Bine.

– Şi sînt curios de unde are banii. Aş vrea să ştiu mai multe despre trecutul lui.

– Deci, rutină, ai?

– Şi Tray, să rămînă între noi doi. E ceva personal. O.K.?

– Nici o problemă. Te sun dimineaţă.

– Mulţumesc. Îţi datorez un prînz.

– O cină.

– În regulă.

Robert puse jos receptorul şi se gîndi: *Portretul unui bărbat disperat agăţîndu-se de un fir de pai. Ce sper să descopăr, că e Jack Spintecătorul iar Susan se va întoarce în braţele mele?*

În dimineaţa următoare, Dustin Thorton îl chemă pe Robert la el în birou.

– La ce lucrezi, comandante?

Ştie foarte bine la ce lucrez, îşi zise Robert.

– Îmi închei dosarul despre diplomatul din Singapore, şi...

– Se pare că nu îţi ia prea mult timp.

– Poftim?

– În cazul în care ai uitat, comandante, *Serviciul de Informaţii al Marinei* nu are mandatul de a

investiga cetăţeni americani.

Robert îl privi uluit.

– Despre ce...?

– Am fost informat de FBI că ai încercat să obţii informaţii care sînt complet în afara preocupărilor acestei agenţii.

Robert simţi cum îl cuprinde un val de furie. Ticălosul acela de Traynor îl trădase. Ce înseamnă prietenia.

– E vorba de o problemă personală, spuse Robert, eu...

– Computerele FBI nu există pentru a-ţi fi puse la dispoziţie şi nici pentru a hărţui cetăţeni cinstiţi. Am fost destul de clar?

– Foarte.

– Asta e tot.

Robert se întoarse grăbit în biroul lui. Degetele îi tremurau cînd formă 202-324-3000. O voce răspunse:

– FBI.

– Al Traynor.

– Un moment, vă rog.

Peste o clipă se auzi vocea unui bărbat.

– Alo. Vă pot ajuta cu ceva?

– Da. Vreau să vorbesc cu Al Traynor.

– Îmi pare rău, agentul Traynor nu mai lucrează la acest birou.

Robert rămase şocat.

– Poftim?

– Agentul Traynor a fost transferat.

– Transferat?

– Da.

– La Boise. Dar nu va ajunge acolo. Mă tem că nu

va ajunge niciodată.

– Ce vreţi să spuneţi?

– A fost lovit aseară de o maşină care a fugit de la locul accidentului. Alerga prin Rock Cheek Park. Vă vine să credeţi? Un escroc care trebuie să fi fost mort de beat. A trecut în viteză pe aleea pietonilor. Corpul lui Traynor a fost aruncat la peste cincisprezece metri. S-ar putea să nu supravieţuiască.

Robert puse jos telefonul. Gîndurile i se învălmăşeau în cap. Ce dracu' se întîmpla? Monte Banks, băiatul american cu ochi albaştri era protejat. De ce? De cine? *Isuse*, îşi zise Robert, *în ce se bagă Susan?*

Îi făcu o vizită în acea după-amiază.

Susan locuia în noul ei apartament, un splendid duplex pe M Street. Se întrebă dacă Moneybags era cel care îl plătise. Trecuseră mai multe săptămîni de cînd nu o văzuse şi înfăţişarea ei îi tăie răsuflarea.

– Iartă-mă că dau buzna, Susan. Ştiu că am promis să nu o fac.

– La telefon mi-ai spus că e vorba de ceva serios.

– Este. Acum că era aici, nu ştia cum să înceapă. *Susan, am venit să te salvez?* I-ar fi rîs în nas.

– Ce s-a întîmplat?

– E vorba de Monte.

Ea se încruntă.

– Ce e cu el?

Venea partea dificilă. Cum să-i spună ceea ce nici el nu ştia? Nu avea decît o presimţire că ceva nu era în regulă. Monte Banks era în computerele FBI, dar erau indicaţii speciale. *Nici o informaţie fără autorizaţie*

specială. Şi se descoperise imediat că cercetările le făcea cineva de la ONI. *De ce?*

– Cred că el... el nu este ceea ce pare a fi.

– Nu înţeleg.

– Susan... cum şi-a făcut averea?

Susan îl privi surprinsă.

– Monte are o companie prosperă de import-export.

Cea mai veche acoperire din lume.

Ar fi trebuit să aibă destulă minte şi să nu vină aici cu acuzaţii bazate pe simple bănuieli. Se simţea ca un prost. Susan aştepta un răspuns iar el nu avea nici unul.

– De ce mă întrebi?

– Am fost... am vrut doar să fiu sigur că este potrivit pentru tine, găsi Robert o scuză lamentabilă.

– Oh, Robert. Vocea ei era plină de dezamăgire.

– Cred că nu ar fi trebuit să vin. *Acum ai nimerit-o, bătrîne.* Îmi pare rău.

Susan se apropie de el şi îl îmbrăţişă uşor.

– Înţeleg, spuse ea încet.

Dar nu înţelegea. Nu înţelegea că o anchetă inocentă fusese oprită imediat, se depistase că era făcută de cineva de la *Serviciul de Informaţii al Marinei*, iar cel care încercase să-i ofere informaţiile fusese mărinimos transferat în altă parte.

Existau şi alte căi de a obţine informaţii, iar Robert le folosi cu foarte mare grijă. Îi telefonă unui prieten care lucra la revista *Forbes*.

– Robert! Nu te-am văzut de-un secol. Cu ce te pot ajuta?

Îi spuse.

– Monte Banks? Interesant. Ciudat că aduci vorba despre el. Credem că ar trebui să apară pe lista *Forbes* a celor patru sute dintre cei mai bogaţi oameni din lume, dar nu reuşim să obţinem nici un fel de informaţii despre el. Ne oferi tu ceva?

Un zero.

Robert intră într-o bibliotecă şi caută numele lui Monte Banks în *Who's Who*[1]. Nu era trecut.

Se îndreptă spre un microfişier şi căută numere veche ale ziarului *Washington Post* în perioada în care Monte Banks se prăbuşise cu avionul lui. Era doar un mic anunţ referitor la accident. Banks era amintit ca antreprenor.

Totul părea aşa de nevinovat. *Poate greşesc*, îşi zise Robert. *Poate Monte Banks e într-adevăr un tip de treabă. Guvernul nu l-ar proteja dacă ar fi spion, criminal sau traficant de droguri... Adevărul e că încă încerc să o recîştig pe Susan.*

Era din nou celibatar şi îl copleşea singurătatea şi golul din jurul său, şirul parcă fără sfîrşit de zile în care muncea pînă la epuizare şi nopţi în care nu putea să doarmă. Fără nici un avertisment îl cuprindea un val de disperare şi începea să plîngă. Plîngea pentru el, pentru Susan şi pentru tot ceea ce pierduseră. Prezenţa lui Susan se făcea simţită peste tot. Apartamentul vibra de amintirea ei. Robert se blestema să-şi amintească totul şi fiecare încăpere îl

1. Who's Who = anuar biografic

tortura cu amintiri ale vocii, rîsului şi pasiunii ei. Îşi amintea de dealurile şi văile catifelate ale trupului ei stînd goală în pat, aşteptîndu-l, iar durerea devenea de nesuportat.

Prietenii erau îngrijoraţi.

– Nu ar trebui să fii singur, Robert.

Şi lozinca lor deveni:

– Să vezi ce tipă ţi-am găsit!

Erau înalte şi frumoase, mici şi sexy. Erau modele, secretare, divorţate, avocate. Dar nici una nu era Susan. Nu avea nimic în comun cu nici una din ele şi încercarea de a discuta despre fleacuri cu nişte străine, îl făcea să se simtă şi mai singur. Robert nu dorea să se bage în pat cu nici una din aceste femei. Voia să rămînă singur. Vroia să revadă filmul de la început, să rescrie scenariu. Cu această înţelegere ulterioară îi era uşor să-şi dea seama de greşelile lui, cum ar fi trebuit de fapt să fie jucată scena cu amiralul Whittaker.

Agenţia CIA a fost infiltrată de un om numit Fox. Directorul a cerut ca tu să-l găseşti.

Nu. Îmi pare rău. Îmi duc soţia în a doua lună de miere.

Vroia să-şi reediteze întreaga viaţă, să-i dea un sfîrşit fericit. Prea tîrziu. Viaţa nu îţi oferă de două ori aceeaşi şansă. Era singur.

Îşi făcea singur cumpărăturile, îşi pregătea mîncarea şi o dată pe săptămînă cînd era acasă îşi ducea hainele la spălat undeva în apropiere.

A fost o perioadă de singurătate şi disperare în viaţa lui Robert. Însă urmau lucruri şi mai îngrozitoare. O frumoasă desenatoare pe care o cunoscuse în Washington îi telefonă de mai multe ori ca să-l invite la cină. Robert nu prea avea chef, dar pînă la urmă

acceptă. Ea pregăti o cină delicioasă, la lumina lumînărilor doar pentru ei doi.

– Eşti o bucătăreasă excelentă, spuse Robert.

– Sînt excelentă în toate. Şi era foarte clar la ce se referea. Se apropie de el. Dă-mi voie să-ţi arăt. Îşi puse mîna pe coapsele lui şi îşi trecu limba peste buzele lui.

A trecut mult timp, îşi spuse Robert. *Poate mult prea mult.*

S-au dus în pat şi spre consternarea lui Robert, a fost un dezastru. Pentru prima dată în viaţa lui Robert era impotent. Se simţea umilit.

– Nu-ţi face probleme, dragul meu, îl consolă ea. Totul va fi bine.

Dar se înşela.

Robert se întoarse acasă simţindu-se jenat, handicapat. Ştia că dintr-un fel de motiv stupid şi greu de explicat simţise că a face dragoste cu o altă femeie însemna că o trăda pe Susan. *Cît de prost poate ajunge un om?*

Peste cîteva săptămîni încercase din nou să facă dragoste, cu o secretară isteaţă de la ONI. Femeia fusese de o pasiune sălbatică în pat, mîngîindu-i trupul, luîndu-l cu gura ei fierbinte. Dar fără nici un rezultat. El o dorea pe Susan. După asta, încetă să mai încerce. Se gîndi să consulte un doctor, dar îi era mult prea ruşine. Ştia răspunsul la problema sa şi nu avea nevoie de sfatul unui doctor. Îşi puse întreaga energie în munca lui.

Susan îl suna cel puţin o dată pe săptămînă.

– Nu uita să-ţi iei cămăşile de la spălătorie, spunea ea, sau:

– Trimit o femeie să-ţi facă curăţenie. Pun rămăşag

că e o mizerie cumplită.

Fiecare telefon îi făcea singurătatea şi mai greu de suportat.

Îl sună şi cu o seară înainte de căsătorie.

– Robert, vreau să ştii că mîine mă căsătoresc.

Lui Robert îi veni greu să respire. Începu să se sufoce.

– Susan...

– Îl iubesc pe Monte, spuse ea, dar te iubesc şi pe tine. Te voi iubi pînă în clipa morţii. Nu vreau să uiţi asta.

Ce se putea răspunde la aşa ceva?

– Robert, eşti în regulă?

Sigur. Grozav. Doar că am ajuns un alurisit de eunuc.

– Robert?

Nu putea să o pedepsească cu problemele lui.

– Mă simt bine. Fă-mi şi tu o favoare, O.K.?

– Orice dacă pot.

– Nu-l... nu-l lăsa să te ducă în nici unul din locurile unde am fost noi.

Închise şi ieşi afară, îmbătîndu-se din nou.

Asta se întîmplase acum un an. Aparţinea trecutului. Fusese obligat să accepte realitatea că acum Susan îi aparţinea altcuiva. Trebuia să trăiască în prezent. Îşi avea munca lui. Urma să discute cu Leslie Mothershed, fotograful care avea fotografiile şi numele martorilor pe care Robert fusese trimis să-i găsească în această ultimă misiune a lui.

Capitolul Optsprezece

Leslie Mothershed se afla într-o stare care depăşea euforia. În momentul în care se întoarse în Londra, strîngînd în mînă preţiosul film, se grăbi în mica cămară pe care o transformase în cameră obscură şi controlă ca totul să fie în regulă: bazinul pentru developarea filmului, termometrul, agrafele cu arc, patru pahare mari de laborator, un cronometru, soluţia de developare, soluţia stop şi soluţia de fixare. Stinse lumina şi aprinse un mic bec roşu. Mîinile îi tremurau în timp ce deschise casetele şi scoase afară pelicula. Trăgea adînc aer în piept pentru a-şi controla emoţiile. *Nu se poate să greşesc nimic*, îşi zise el.

Absolut nimic. Asta e pentru tine, mamă.

Rulă filmele cu grijă. Le puse în bazin şi îl umplu cu soluţia de developat. Trebuia să aibă o temperatură constantă de 25^0 Celsius şi să fie agitată periodic. După unsprezece minute, goli conţinutul şi turnă peste filme soluţia de fixare.

Era din nou nervos, îngrozit că ar putea face vreo greşeală. Turnă afară soluţia de fixare pentru prima spălare, apoi lăsă filmul zece minute în bazinul cu apă. Urmară apoi două minute de clătire în agentul de curăţare şi încă douăsprezece minute în apă. Treizeci de secunde în soluţie stop, vor face ca negativele să nu aibă urme sau pete. În cele din urmă, foarte, foarte atent, scoase filmul şi îl agăţă cu agrafe folosind o bucată fină de piele pentru a îndepărta şi ultimele picături de pe peliculă. Aşteptă cu nerăbdare ca negativele să se usuce.

Venise vremea să le privească. Ţinîndu-şi respiraţia, cu inima bătîndu-i nebuneşte, Mothershed luă prima fişie de negative şi o ţinu la lumină. *Perfect. Absolut perfect!*

Fiecare era o bijuterie, o fotografie pe care oricare fotograf din lume ar fi fost mîndru să o fi făcut. Era scos în evidenţă fiecare detaliu al ciudatei nave spaţiale, inclusiv cele două forme extraterestre care zăceau înăuntru.

Existau două lucruri pe care nu le observase pînă atunci şi Mothershed privi mai atent. Cînd nava se spărsese înăuntru se puteau vedea trei cuşete, deşi erau doar doi extratereştri. Un alt lucru ciudat era mîna tăiată a unuia dintre extratereştri. Nu se vedea niciunde în fotografie. *Poate că aceste creaturi nu au decît o mînă,* se gîndi Mothershed. *Dumnezeule,*

fotografiile astea sînt nişte opere de artă! Mama a avut dreptate. Sînt un geniu. Privi în jur în încăperea minusculă. *Data viitoare cînd voi mai developa un film o voi face într-o frumoasă cameră obscură la reşedinţa mea din Eaton Square.*

Îşi atingea averile ca un avar pipăindu-şi aurul. Nu exista revistă sau ziar în lumea asta care să nu fi ucis pentru aceste fotografii. În toţi aceşti ani ticăloşii îi respinseseră fotografiile cu explicaţii insultătoare.*"Vă mulţumim pentru fotografiile trimise pe care vi le returnăm cu această ocazie. Nu corespund cererilor noastre."* Sau *„Mulţumim pentru ce ne-aţi trimis. Sînt prea asemănătoare cu fotografii pe care le-am publicat deja."* Sau pur şi simplu *„Vă returnăm fotografiile trimise."*

Ani la rînd implorase aceste gunoaie să-i ofere o şansă, iar acum ei se vor tîrî în faţa lui, şi el îi va face să plătească cu vîrf şi îndesat.

Abia aştepta. Trebuia să înceapă imediat. De cînd afurisiţii de la Compania de telefoane îi tăiaseră firul doar pentru că întîrziase cîteva săptămîni cu plata, Mothershed trebuia să iasă afară şi să caute un telefon. Sub impulsul momentului se hotărî să meargă la *Langan's*, un local al celebrităţilor şi să-şi ofere un prînz bine meritat. *Langan's* era un loc cu mult peste posibilităţile sale financiare, dar venise vremea să sărbătorească evenimentul. Nu era el pe cale să devină bogat şi celebru?

Un *maître d'hôtel* îi oferi lui Mothershed o masă într-un colţ al restaurantului, şi, lîngă el, într-un

separeu nici la trei metri distanţă, văzu două feţe cunoscute. Îşi dădu brusc seama cine erau şi îl trecu un mic fior de plăcere. Michael Caine şi Roger Moore, în carne şi oase! Ar fi vrut ca mama lui să trăiască, să-i poată povesti. Ei îi plăcuse să citească despre starurile de cinema. Cei doi bărbaţi rîdeau şi se distrau, fără să le pese de nimic, iar Mothershed nu se putu abţine să nu se holbeze. Privirile lor trecură pe lîngă el. *Ticăloşi îngîmfaţi,* îşi spuse furios Mothershed. *Presupun că se aşteaptă să mă duc la ei şi să le cer autografe. Ei bine, peste cîteva zile ei vor fi cei care îl vor cere pe al meu. Se vor da peste cap ca să mă prezinte prietenilor lor. „Leslie, vreau să-ţi prezint pe Charles şi Di, iar aceştia sînt Fergie şi Andrew. Ştiţi Leslie e cel care a făcut acele faimoase fotografii ale unui UFO".*

Cînd Mothershed îşi termină prînzul, trecu pe lîngă cele două staruri şi urcă sus pentru a găsi o cabină telefonică. Ceru la informaţii numărul de telefon al revistei *Sun.*

– Aş dori să vorbesc cu redactorul de la fotografii.

O voce masculină spuse:

– Chapman.

– Cît ar valora pentru dumneavoastră fotografii cu un UFO şi doi extratereştri înăuntru?

Vocea de la celălalt capăt al firului replică:

– Dacă fotografiile sînt reuşite, le putem prezenta ca o farsă inteligentă şi...

Mothershed îi răspunse arţăgos.

– Doar că de data asta nu e vorba de nici o farsă. Am numele a nouă martori de încredere care pot depune mărturie că fotografiile sînt adevărate, unul din ei fiind preot.

Tonul bărbatului se schimbă.

– Oh? Şi unde au fost făcute aceste fotografii?

– Nu are importanţă, spuse Mothershed. Nu avea de gînd să se lase păcălit şi să le ofere informaţii pe gratis. Vă interesează?

Omul de la telefon replică cu prudenţă:

– Dacă puteţi dovedi că fotografiile sînt autentice, da, ne interesează foarte mult.

Cum naiba să nu vă intereseze, se gîndi vesel Mothershed.

– Voi reveni. Închise telefonul.

Alte două telefoane avură acelaşi rezultat satisfăcător. Mothershed recunoscu în sinea sa că notarea numelor şi adreselor martorilor fusese o lovitură genială. Nu exista nici o posibilitate să-l acuze cineva că săvîrşeşte o fraudă. Aceste fotografii vor apărea pe prima pagină a tuturor revistelor şi ziarelor importante din lumea întreagă. *Cu numele meu: Fotografii de Leslie Mothershed.*

Cînd să iasă din restaurant nu rezistă tentaţiei de a se îndrepta spre separeul unde erau cele două staruri.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez, aţi putea să-i daţi un autograf?

Roger Moore şi Michael Caine îi zîmbiră amabili. Şi-au scris numele pe bucăţi de hîrtie şi i le-au înmînat.

– Mulţumesc.

Ajuns afară. Mothershed le rupse cu furie şi le aruncă jos.

Să-i ia dracu! Eu sînt mai important decît ei.

Capitolul Nouăsprezece

Robert luă un taxi pînă în Whitechapel. Trecu prin City, cartierul de afaceri al Londrei, luînd-o spre est pînă ajunse la Whitechapel Road, parte a Londrei devenită celebră acum un secol datorită lui Jack Spintecătorul. De-a lungul şoselei erau zeci de gherete unde se vindeau de toate de la haine pînă la legume proaspete şi covoare.

Pe măsură ce taxiul se apropia de adresa lui Mothershed cartierul devenea tot mai dărăpănat. Clădirile cu tencuiala căzută erau mîzgălite de tot felul de graffiti. Au trecut pe lîngă localul *Weaver's Arm. Aici mănîncă probabil Mothershed,* îşi zise Robert. Un

alt semn indica: Walter Bookmaker... *Mothershed pariază aici.*

În sfîrşit au ajuns la Grove Road 213A. Robert dădu drumul taxiului şi studie clădirea din faţa lui. Era o casă urîtă cu două etaje împărţită în mici apartamente. Înăuntru se afla omul care avea lista completă a martorilor pe care Robert fusese trimis să-i găsească.

Leslie Mothershed se afla în sufragerie, absorbit de cadoul căzut din cer cînd auzi soneria de la intrare. Ridică privirile, surprins, cuprins de o frică neaşteptată. Soneria se auzi din nou. Mothershed adună preţioasele fotografii şi intră grăbit în camera obscură. Le ascunse sub un teanc de alte fotografii, apoi se întoarse în sufragerie şi deschise uşa de la intrare. Se holbă la vizitatorul care stătea în faţa lui.

– Da?

– Leslie Mothershed?

– Exact. Ce doriţi?

– Pot să intru?

– Nu ştiu. Despre ce e vorba?

Robert scoase o legitimaţie de la *Ministerul Apărării* şi i-o vîrî sub nas.

– Este vorba de o problemă oficială, domnule Mothershed. Putem discuta fie aici fie la minister.

Era o cacialma. Dar văzu frica de pe chipul fotografului.

Leslie Mothershed înghiţi în sec.

– Nu-mi dau seama despre ce poate fi vorba, dar.... intraţi.

Robert păşi în camera mohorîtă. Era neîngrijită şi sărăcăcioasă, un loc în care nimeni nu ar fi trăit cu plăcere.

– Aţi vrea să-mi explicaţi ce anume doriţi de la mine? Mothershed puse în vocea lui o notă potrivită de nelinişte inocentă.

– Am venit ca să vă pun cîteva întrebări referitoare la fotografiile pe care le-aţi făcut.

Ştiuse! Ştiuse din clipa în care auzise soneria. *Ticăloşii vor să-mi fure averea. Ei bine, nu-i voi lăsa.*

– Despre ce fotografii e vorba?

Robert spuse răbdător:

– Cele pe care le-aţi făcut lîngă nava spaţială prăbuşită.

Mothershed se holbă o clipă la el, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere, apoi se forţă să rîdă.

– Oh, *acelea!* Aş vrea să vi le pot arăta.

– Aţi făcut fotografii, nu?

– Am încercat.

– Ce vreţi să spuneţi... aţi încercat?

– Afurisitele n-au ieşit deloc. Mothershed tuşi nervos. Mi s-a stricat aparatul. E a doua oară cînd mi se întîmplă. Începu să se bîlbîie. Am aruncat pînă şi negativele. Nu erau bune de nimic. Mi-am irosit tot filmul. Şi ştiţi cît de scumpe sînt filmele în zilele astea.

Nu ştie să mintă, îşi spuse Robert. *Şi a intrat în panică.*

Robert îi zîmbi înţelegător.

– Păcat. Fotografiile acelea ne-ar fi fost de mare ajutor.

Nu mai zise nimic despre lista cu pasageri. Dacă Mothershed minţea în legătură cu fotografiile o va face şi în privinţa listei. Robert aruncă o privire în jur. Fotografiile şi lista trebuiau să fie ascunse pe undeva prin apartament. *Nu va fi greu să le găsesc.* Apartamentul consta dintr-o mică sufragerie, un dormitor, o baie şi o uşă care dădea într-o cămară. Nu exista nici o modalitate prin care l-ar fi putut obliga să-i dea informaţiile necesare. Nu avea autoritate pentru aşa ceva. Dar dorea acele fotografii şi lista pasagerilor înainte ca cei de la SIS să vină să le ia. Avea nevoie de listă pentru el însuşi.

– Da, oftă Mothershed. Fotografiile alea ar fi însemnat o avere.

– Povestiţi-mi despre nava spaţială, spuse Robert.

Mothershed se cutremură involuntar. Strania scenă rămăsese fixată în memoria lui.

– Nu voi uita niciodată, spuse el. Nava părea să... să pulseze, de parcă ar fi fost vie. Ceva macabru. Şi apoi mai erau şi cei doi extratereştri morţi dinăuntru.

– Puteţi să-mi spuneţi ceva depre pasagerii din autobuz?

Sigur că pot, îşi spuse în sinea sa Mothershed cu o bucurie răutăcioasă. *Am toate numele şi adresele lor.*

– Nu, mă tem că nu, continuă Mothershed, vorbind pentru a-şi ascunde nervozitatea. Nu vă pot ajuta în privinţa pasagerilor pentru că eu nu am călătorit cu acel autobuz. Toţi erau străini.

– Înţeleg. Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, domnule Mothershed. Apreciez bunele dumneavoastră intenţii. Îmi pare rău pentru fotografii.

– Şi mie, spuse Mothershed. Urmări cum se închide uşa în urma vizitatorului său şi se gîndi fericit: *Am reuşit! Am fost mai deştept decît ticăloşii ăştia.*

Pe coridor, Robert examină încuietoarea uşii. Un Chubb. Model vechi. Îi vor trebui doar secunde ca să-l deschidă. Îşi va începe supravegherea la noapte şi va aştepta pînă ce fotograful va pleca din apartament. *Şi odată ce voi avea în mînă lista pasagerilor, restul misiunii va fi foarte simplu.*

Robert se instală într-un hotel nu departe de apartamentul lui Mothershed şi îi telefonă generalului Hilliard.

– Am numele martorului englez, generale.

– Doar o clipă. În regulă. Continuă, comandante.

– Leslie Mothershed. Locuieşte în Whitechapel, pe Grove Road la numărul 213A.

– Excelent. Voi aranja cu autorităţile engleze să se ocupe de el.

Robert nu spuse nimic despre lista de pasageri şi nici despre fotografii. Erau aşii săi.

Reggie's Fish şi Chip Shop era situat într-un mic *cul-de-sac* dincolo de Brompton Road. Un mic local a cărui clientelă consta în principal din funcţionari şi secretare care lucrau prin împrejurimi. Pereţii erau acoperiţi de postere cu fotbalişti, iar acele părţi care

rămaseră descoperite nu mai fuseseră zugrăvite de la conflictul din Canalul Suez.

Telefonul de pe tejghea sună de două ori înainte de a fi ridicat de un bărbat gras, îmbrăcat într-un pulover de lînă soios. Arăta ca un om tipic din East End[1], cu excepţia unui monoclu aurit care îi era bine fixat în orbita ochiului stîng. Motivul pentru acest monoclu era evident pentru oricine privea de aproape: celălalt ochi era din sticlă şi de un albastru care apărea de obicei pe ilustrate.

– Reggie la telefon.

– Aici Episcopul.

– Da, sir, spuse Reggie, reducîndu-şi vocea la o şoaptă.

– Clientul nostru este Mothershed. Nume de botez Leslie. Locuieşte la 213A Grove Road. Comanda trebuie servită cît mai repede. Înţeles?

– Treaba e ca făcută, sir.

1. East End – partea de est, sărăcăcioasă a Londrei

Capitolul Douăzeci

Leslie Mothershed visa cu ochii deschişi. Era intervievat de reprezentanţi ai presei din lumea întreagă. Îl întrebau despre castelul uriaş pe care şi-l cumpărase în Scoţia, chateau-ul din Sudul Franţei, iahtul enorm. *„Şi este adevărat că Regina v-a cerut să deveniţi fotograful oficial al Coroanei?" „Da. I-am spus că o voi anunţa de hotărîrea mea. Şi acum, doamnelor şi domnilor, vă rog să mă scuzaţi, am întîrziat deja la emisiunea mea de la BBC..."*

Reveria lui fu întreruptă de soneria de la intrare. Îşi privi ceasul. Unsprezece. Oare acel bărbat se întorsese înapoi? Se îndreptă spre uşă şi o deschise cu prudenţă. În prag se afla un bărbat mai scund

decît Mothershed (acesta a fost primul lucru pe care îl observă), cu ochelari groşi şi o faţă slabă şi palidă.

– Scuzaţi-mă, spuse el modest. Îmi pare rău că vă deranjez atît de tîrziu. Locuiesc în clădirea de alături. E scris afară că sînteţi fotograf.

– Şi?

– Faceţi fotografii pentru paşaport?

Leslie Mothershed să facă fotografii pentru paşaport? Omul care era pe cale să stăpînească întreaga lume? E ca şi cum i-ai cere lui Michelangelo să-ţi zugrăvească baia.

– Nu, răspunse el nepoliticos. Şi vru să închidă uşa.

– Nu-mi place deloc că trebuie să vă deranjez, dar mă aflu într-o mare încurcătură. Avionul meu pleacă spre Tokyo la ora opt dimineaţă şi nu cu mult timp în urmă cînd mi-am scos paşaportul, am observat că fotografia mea s-a dezlipit. Nu o găsesc nicăieri. Am căutat peste tot. Nu mă vor lăsa să urc în avion fără fotografie pe paşaport. Mărunţelul mai că nu plîngea.

– Îmi pare rău, spuse Mothershed. Nu vă pot ajuta.

– Vă plătesc o sută de lire.

O sută de lire? Unui om cu un castel, un chateau şi un iaht? E o insultă.

Cel din faţa lui continua patetic.

– Aş putea să vă dau chiar şi mai mult. Două sute sau trei sute de lire. Trebuie neapărat să fiu în acel avion altfel îmi pierd slujba.

Trei sute de lire pentru o fotografie de paşaport? Fără să mai punem la socoteală developarea care nu-i va lua mai mult de zece minute. Mothershed începu să calculeze. Însemna cam o mie opt sute de lire pe minut. Şi asta făcea cam zece opt sute pe oră.

Dacă lucra opt ore pe zi, va ajunge la 94400 de lire pe zi. Într-o săptămînă va cîştiga...

– Mă puteţi ajuta?

Orgoliul lui Mothershed se luptă cu lăcomia lui, şi lăcomia cîştigă. *Nu mi-ar strica nişte bani de buzunar.*

– Intraţi, spuse Mothershed. Aşezaţi-vă lîngă perete.

– Mulţumesc. Vă sînt adînc recunoscător.

Mothershed ar fi vrut să fi avut un aparat *Polaroid.* Atunci ar fi fost într-adevăr foarte simplu. Îşi luă aparatul *Vivitar* şi spuse:

– Nu mişcaţi.

În zece secunde era gata.

– Va cere puţin timp pînă o voi developa, spuse Mothershed. Dacă vreţi să reveniţi...

– Aş prefera să aştept dacă nu aveţi nimic împotrivă.

– Cum doriţi.

Mothershed luă aparatul în camera obscură îl puse în geanta neagră, stinse lumina, aprinse becul roşu, şi scoase filmul. O va face cît mai repede. Fotografiile de paşaport arătau oricum groaznic. Peste cincisprezece minute, cînd Mothershed pregătea filmul în bazinele de developat, începu să simtă miros de fum. Se opri. Îşi imagina oare? Nu. Mirosul era tot mai puternic. Se întoarse să deschidă uşa. Se părea că se înţepenise. Mothershed se împinse în ea. Nu reuşi să o deschidă.

– Hei, strigă el. Ce se întîmplă acolo?

Nu se auzi nici un răspuns.

– Hei, se împinse cu umărul în uşă, dar se pare că de cealaltă parte era ceva greu care o ţinea blocată.

– Domnule?

Nu se auzi nici un răspuns. Singurul sunet era un

pîrîit zgomotos. Mirosul de fum deveni extrem de puternic. Apartamentul luase foc. Probabil de aceea a plecat. S-a dus să cheme ajutor. Mothershed lovi puternic în uşă, dar aceasta nu se mişcă.

– Ajutor! urlă el. Scoateţi-mă de aici!

Fumul începu să se strecoare pe sub uşă, iar Mothershed simţi căldura flăcărilor care cuprinseră uşa. Îi era tot mai greu să respire. Începea să-şi piardă cunoştinţa. Căzu în genunchi.

– Oh, Dumnezeule, te rog, nu mă lăsa să mor acum. Nu acum cînd urmează să ajung bogat şi celebru...

– Aici Reggie.

– Ai servit comanda?

– Da, sir. Puţin cam prăjită, dar livrată la timp.

– Excelent.

Cînd Robert sosi la ora două dimineaţa pentru a-şi începe supravegherea, se trezi într-o enormă aglomeraţie rutieră. Strada era plină de tot felul de vehicule oficiale, o maşină a pompierilor, ambulanţe şi trei maşini ale poliţiei. Robert îşi croi drum printre trecători şi alergă spre centrul scenei. Întreaga clădire era cuprinsă de flăcări. De afară se putea vedea că apartamentul de la primul etaj, cel ocupat de fotograf, era complet devastat de foc.

– Cum s-a întîmplat? îl întrebă Robert pe un pompier.

– Nu ştim încă. Vă rog, nu vă apropiaţi.

– Vărul meu locuieşte în acel apartament. A fost salvat?

– Mă tem că nu. În vocea lui se simţea regretul. Tocmai acum îl scot din clădire.

Robert urmări cum doi infirmieri împing un cărucior cu un corp pe el.

– Locuiam cu el, spuse Robert. Toate hainele mele sînt acolo. Aş vrea să intru şi...

Pompierul clătină din cap.

– Nu v-ar folosi la nimic. N-a mai rămas nimic din acel apartament decît cenuşa.

Nimic decît cenuşă. Inclusiv fotografiile şi preţioasa listă a pasagerilor cu numele şi adresele lor. *S-o ia dracu' de zînă a spionilor*, îşi zise cu amărăciune Robert.

La Washington, Dustin Thorton lua dejunul cu socrul său în somptuoasa sală de mese de la birourile firmei conduse de Willard Stone. Dustin Thorton era nervos. Întotdeauna era nervos în prezenţa puternicului său socru.

Willard Stone era într-o dispoziţie excelentă.

– Ieri am luat cina cu Preşedintele. Mi-a spus că e foarte mulţumit de munca ta, Dustin.

– Sînt onorat.

– Te descurci foarte bine. Ne ajuţi să ne protejăm de hoarde.

– Hoarde?

– De aceia care încearcă să îngenuncheze această ţară. Dar nu trebuie să fim preocupaţi doar de inamicul din afară. Este vorba de acei care pretind că slujesc această ţară şi care nu-şi fac datoria. Acei

care nu-şi îndeplinesc ordinele.

– Rebelii.

– Exact, Dustin. Rebelii. Trebuie pedepsiţi. Dacă...

În cameră intră un bărbat.

– Scuzaţi-mă, domnule Stone. Au sosit domnii. Vă aşteaptă.

– Da. Stone se întoarse spre ginerele său. Termină-ţi prînzul, Dustin. Trebuie să mă ocup de ceva foarte important. Într-o zi s-ar putea să afli şi tu despre ce e vorba.

Capitolul Douăzeci şi Unu

Străzile din Zürich erau pline de creaturi stranii cu forme ciudate. Giganţi deformaţi, cu corpuri mari, groteşti şi ochi minusculi, iar pielea le era de culoarea peştelui fiert. Erau mîncători de carne şi ei îi produceau scîrbă mirosurile fetide care emanau din trupurile lor. Unele dintre femele purtau piei de animale, rămăşiţe ale creaturilor pe care le uciseră. Era încă uluită de groaznicul accident care luase esenţa vieţii din însoţitorii ei.

Se afla pe Pămînt de patru cicluri din ceea ce aceste creaturi ciudate numeau luna şi în tot acest timp nu mîncase nimic. Era leşinată de sete. Singura

apă pe care reuşise să o bea fusese ploaia proaspăt căzută şi care umpluse jgheabul fermierului şi nu mai plouase din noaptea în care sosise. Restul apei de pe Pământ era imposibil de băut. Intrase într-un local de hrană al acestor străini dar nu suportase duhoarea puternică. Încercase să le mănînce legumele şi fructele, dar nu aveau nici un gust, nu ca hrana suculentă de acasă.

I se spunea Graţioasa şi era înaltă şi maiestuoasă, frumoasă, cu ochi verzi luminoşi. Luase înfăţişarea unei pămîntene după ce părăsise locul prăbuşirii navei, şi trecea neobservată prin mulţime.

Se aşează la o masă pe un scaun tare, inconfortabil făcut pentru trupul unei fiinţe umane şi începu să citească minţile celor din jurul ei.

Două fiinţe umane erau aşezate la o masă lîngă ea. Una vorbea tare.

– Este şansa unei vieţi, Frantz? Pentru cincizeci de mii de franci te poţi prezenta la start. Ai cincizeci de mii de franci, nu-i aşa? Şi ea citi gîndurile din mintea lui. *Hai, porcule. Am nevoie de banii ăştia.*

– Sigur că da, dar nu ştiu... *Va trebui să împrumut de la soţia mea.*

– Ţi-am vorbit eu vreodată de o investiţie proastă? Hotărăşte-te odată.

– Sînt o mulţime de bani. *Niciodată n-o să-mi împrumute atît de mulţi bani.*

– Şi potenţialul afacerii? Ai şansa să cîştigi milioane. *Spune da.*

– În regulă. Intru şi eu în afacere. *Poate reuşesc să-i vînd o parte din bijuterii.*

L-am prins!

– N-o să regreţi niciodată, Frantz.

Graţioasa nu înţelese despre ce vorbeau.

La capătul îndepărtat al restaurantului, un bărbat şi o femeie stăteau la o masă. Vorbeau în şoaptă. Îşi întinse mintea să-i audă.

– Isuse Cristoase – spuse bărbatul. Cum naiba ai putut rămîne însărcinată. *Bestie cretină!*

– Cum crezi că am rămas însărcinată? *Penisul tău a făcut-o.*

Sarcina era modul prin care aceste fiinţe gestau, procreîndu-se stîngaci cu organe genitale, ca animalele de pe cîmp.

– Şi acum ce vei face, Tina? *Trebuie să avortezi.*

– Ce-aş putea face? Mi-ai promis că-i vei spune soţiei tale despre mine. *Ticălos mincinos.*

– Ascultă, draga mea, îi voi spune, dar acum nu e momentul potrivit. *Am fost nebun să mă încurc cu tine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să-mi faci numai necazuri.*

– Şi pentru mine este un moment dificil, Paul. Nu cred că mă iubeşti. *Spune te rog că mă iubeşti.*

– Bineînţeles că te iubesc. Doar că soţia mea trece printr-un moment greu acum. *Şi n-am de gînd să o pierd.*

– Şi eu trec printr-un moment greu. Nu înţelegi? Voi avea un copil de la tine. *Şi fii sigur că o să te însori cu mine.* Îi curgea apă din ochi.

– Linişteşte-te, iubita mea. Totul se va rezolva. Şi eu vreau acest copil, la fel de mult ca şi tine. *Te voi convinge să avortezi.*

La o altă masă un mascul stătea singur.

Mi-au promis. Mi-au spus că această cursă este

aranjată, că nu pot pierde şi eu ca un prost le-am dat toţi banii. Va trebui să găsesc o cale să-i pun înapoi înainte să apară revizorii. Nu voi suporta închisoarea. Mai bine mă omor. Jur pe Dumnezeu, mai bine mă omor.

La o altă masă, un mascul şi o femelă erau în mijlocul unei discuţii.

– ... nu e vorba de aşa ceva. Doar că am această cabană în munţi şi m-am gîndit că ţi-ar face bine dacă ai putea pleca pentru un sfîrşit de săptămînă, să te relaxezi puţin. *Şi ne vom relaxa foarte mult în pat, chérie.*

– Nu ştiu ce să spun, Claude. Niciodată n-am mai plecat undeva cu un bărbat. *Oare mă crede?*

– *Oui*, dar nu e vorba de sex. M-am gîndit la cabană pentru că ai spus că ai nevoie de puţină odihnă. Voi fi ca un frate pentru tine. *Şi vom încerca un mic incest clasic.*

Graţioasa nu era conştientă că cei din jurul ei vorbeau în diferite limbi pentru că era capabilă să le filtreze gîndurile şi cuvintele prin conştientul ei şi să înţeleagă ce-şi spun.

Trebuie să găsesc o cale de a lua legătura cu nava-mamă, se gîndi ea. Scoase afară micul transmiţător argintiu. Era un sistem neuronic divizat, jumătate din el constînd din material organic viu, iar celalată parte dintr-un compus metalic dintr-o altă galaxie. Materialul organic era alcătuit din mii de celule, astfel încît dacă unele se uzau, altele se multiplicau, păstrînd constante legăturile. Din nefericire cristalul de dilitium, care activa transmiţătorul, se rupsese şi îl pierduse. Încercase să comunice cu nava,

dar nu reuşea fără transmiţător.

Se strădui să mai înghită o frunză de lăptucă, dar nu mai putu suporta duhoarea. Se ridică şi porni spre uşă. Casiera strigă în urma ei:

– O clipă domnişoară. Nu ţi-ai plătit masa.

– Îmi pare rău. Nu posed agentul vostru de schimb.

– Spune poliţiei chestia asta.

Graţioasa se uită fix în ochii casierei şi o urmări cum rămîne fără vlagă. Se întoarse şi ieşi din locul de hrănire.

Trebuie să găsesc cristalul. Îmi aşteaptă transmisia.

Se străduia să se concentreze pentru a-şi controla simţurile. Dar totul îi părea estompat şi distorsionat. Fără apă, ştia bine, urma să moară în curînd.

Capitolul Douăzeci şi Doi

Ziua a cincea

Berna, Elveţia

Robert ajunse la un capăt de fir. Nici nu-şi dăduse seama cît de mult se bazase pe lista cu pasageri a lui Mothershed. *S-a ales scrumul de ea*, se gîndi Robert. Nu mai ştia încotro să o ia. *Ar fi trebuit să iau lista cînd am intrat prima oară în apartamentul lui Mothershed. Asta mă va învăţa...a învăţa.* Cum să nu! O idee îi trecu brusc prin minte. Hans Beckerman îi spusese: *„Affenarsch! Toţi pasagerii erau excitaţi de acel UFO şi de creaturile moarte dinăuntru, dar un bătrînel se tot plîngea că se grăbeşte la Berna pentru că trebuia să pregătească un curs pentru universitate."* Va fi greu, dar Robert nu avea de ales.

Închirie o maşină la aeroportul din Berna şi porni spre Universitate. Trecu pe Rathausgasse, artera

principală din Berna apoi o luă pe Länggassestrasee, unde se afla clădirea universității din Berna. Universitatea se compunea de fapt din mai multe clădiri, iar cea principală era o casă din piatră cu patru etaje şi două aripi. De fiecare parte a curţii din faţa clădirii se aflau săli de clasă acoperite de luminatoare, iar la marginea universităţii există o mare parcare care dădea spre rîul Aare.

Robert urcă treptele clădirii administrative şi intră în hol. Singura informaţie primită de la Beckerman era că pasagerul era german şi că îşi pregătrea un curs de patru luni.

Un student îi arătă unde se află birourile administraţiei. Femeia din spatele mesei era o figură formidabilă. Purta un costum sever, ochelari cu rame negre şi părul îi era strîns într-un coc. Ridică privirea cînd Robert intră în încăpere.

– *Bitte?*

Robert scoase o legitimaţie.

– Interpol. Conduc o anchetă şi aş dori să mă ajutaţi, domnişoară...

– *Frau. Frau Schreiber.* Ce fel de anchetă?

– Caut un profesor.

Ea se încruntă.

– Cum se numeşte?

– Nu ştiu.

– Nu-i ştiţi numele?

– Nu. Ştiu doar că a ţinut un curs acum cîteva zile.

– Sînt mulţi profesori care vin doar să ţină cîte un curs. Ce disciplină predă?

– Poftim?

– Ce anume predă? Vocea îi devenise nerăb-

dătoare. Despre ce subiect şi-a ţinut cursul?

– Nu ştiu.

Femeia îşi arătă exasperarea.

– *Tut mir leid.* Nu vă pot ajuta. Şi sînt prea ocupată pentru a răspunde la astfel de întrebări neserioase. Încercă să plece.

– Oh, nu este o problemă lipsită de importanţă, o asigură Robert. *Es ist sehr dringend.* Se aplecă şi îi şopti. Va trebuit să vă mărturisesc adevărul. Profesorul pe care îl caut este amestecat în trafic de prostituţie.

Gura lui Frau Schreiber făcu un mic „o" din cauza surprizei.

– Interpolul este pe urmele lui de mai multe luni. Avem informaţii că este german şi că a ţinut un curs aici în cincisprezece octombrie. Se îndreptă. Dacă nu doriţi să mă ajutaţi putem oricînd să deschidem o anchetă oficială în cadrul universităţii. Bineînţeles, publicitatea...

– *Nein, nein!* spuse ea. Universitatea nu trebuie implicată în aşa ceva. Arăta îngrijorată. Aţi spus că a ţinut un curs aici – în ce zi?

– În cincisprezece. Luni.

Frau Schreiber se ridică şi se îndreptă spre dulap. Îl deschise şi căută printre hîrtiile de acolo. Extrase cîteva file dintr-un dosar.

– Poftim. Au fost trei profesori care au ţinut cursuri în data de cincisprezece.

– Cel pe care îl caut este german.

– Toţi sînt germani, spuse Frau Schreiber înţepată. Răsfoi hîrtiile din mînă. Un curs a fost despre economie, unul de chimie şi unul de psihologie.

– Aş putea să mă uit şi eu la acele hîrtii?

În silă, femeia i le întinse.

Robert le cercetă. Fiecare foaie avea un nume scris pe ea cu o adresă şi un număr de telefon.

– Vă pot face copii după ele, dacă doriţi.

– Nu, mulţumesc. Memorase deja numele şi numerele de telefon. Nici unul dintre ei nu este bărbatul pe care îl caut.

Frau Schreiber lăsă să-i scape un suspin de uşurare.

– Salvă Domnului. Prostituţie! Noi niciodată nu am putea fi implicaţi în aşa ceva.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, Robert plecă şi opri la primul telefon public din drumul său.

Primul telefon îl dădu în Berlin.

– *Ja?*

– Aici... Agenţia de turism *Sunshine*. V-aţi uitat ochelarii în autobuzul cu care aţi călătorit duminica trecută în Elveţia şi...

– Nu ştiu despre ce vorbiţi. Părea supărat.

– Aţi fost în Elveţia pe data de paisprezece, nu-i aşa profesore?

– Nu. În cincisprezece. Am ţinut un curs la Universitatea din Berna.

– Şi nu aţi făcut un tur cu autobuzul?

– Nu am timp pentru astfel de distracţii. Sînt un om ocupat. Şi închise telefonul.

Apoi Robert sună la un număr în Hamburg.

– Profesor Heinrich?

– La telefon.

– Sînt de la agenţia de turism. Aţi fost în Elveţia pe data de paisprezece a acestei luni?

– De ce vă interesează?

– Pentru că am găsit o servietă de-a dumneavoastră într-unul din autobuze şi...

– Greşiţi. Mă confundaţi cu cineva. Nu am plecat acolo cu agenţia de turism.

– Nu aţi făcut un tur cu autobuzul pînă la Jungfrau?

– V-am spus doar, nu.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Al treilea telefon îl dădu la München.

– Profesor Otto Schmidt?

– Da.

– Profesore, sînt de la agenţia de turism. Am găsit o pereche de ochelari pe care i-aţi uitat în autobuz şi...

– Trebuie să fie o greşeală.

Robert simţi cum inima i se scufundă în piept. Nu nimerise. Nu-i mai rămînea nimic de făcut.

Vocea continuă:

– Ochelarii mei sînt aici. Nu i-am pierdut.

Lui Robert îi reveni buna dispoziţie.

– Sînteţi sigur, profesore? Aţi fost într-o călătorie cu autobuzul în data de paisprezece?

– Da, da. Dar nu am pierdut nimic.

– Vă mulţumesc foarte mult. Robert închise telefonul. *Evrika!*

Robert formă un alt număr şi peste două minute vorbea deja cu generalul Hilliard.

– Am două lucruri de raportat, spuse Robert. Martorul din Londra despre care v-am spus...

– Da?

– A murit azi noapte într-un incendiu.

– Nu mai spune? Păcat.

– Cred că am găsit un alt martor. Vă anunţ de îndată ce voi verifica.

– Aştept cu nerăbdare, comandante.

Generalul Hilliard îi raportă lui Janus.

– Comandantul Bellamy a găsit un alt martor.

– Bine. Grupul devine tot mai neliniştit. Toţi sînt îngrijoraţi că se va afla despre ce este vorba înainte ca SDI să devină operaţional.

– În curînd voi avea mai multe informaţii să vă ofer.

– Nu vreu informaţii, vreau rezultate.

– Da, Janus.

Plattenstrasse, în München, este o stradă liniştită cu clădiri cenuşii înghesuite una în alta, parcă pentru a se proteja. Numărul 5 era identică cu cele din jurul ei. În vestibul era un şir de cutii poştale. Pe o carte de vizită lipită de una din ele era scris: *„Profesor Otto Schmidt"* Robert sună.

Uşa apartamentului fu deschisă de un bărbat înalt, subţire, cu o coamă de păr alb, zburlit. Purta un pulover uzat şi fuma pipă. Robert se întrebă dacă el

crease imaginea tipică a profesorului de colegiu sau imaginea îl crease pe el.

– Profesor Schmidt?

– Da.

– Aş dori să stau puţin de vorbă cu dumnevoastră. Sînt de la...

– Am vorbit deja, spuse profesorul. Sînteţi cel care mi-a telefonat azi dimineaţă. Sînt expert în recunoaşterea vocilor. Poftiţi, intraţi.

– Mulţumesc.

Robert păşi într-o sufragerie încărcată de cărţi. Pe pereţi, din podea pînă în tavan, se înălţau rafturi cu cărţi, sute de volume. Alte cărţi erau împrăştiate peste tot: pe mese, pe podea, pe scaune. Puţina mobilă din cameră părea să fie o idee care îi venise mai tîrziu.

– Nu sînteţi de la agenţia de turism din Elveţia, nu-i aşa?

– Păi, eu...

– Sînteţi american.

– Da.

– Şi vizita dumneavoastră nu are nici o legătură cu ochelarii mei.

– Ei bine,nu.

– Vă interesează acel UFO pe care l-am văzut. A fost o exprerienţă tulburătoare. Întotdeauna am crezut că este posibil să existe aşa ceva, dar n-am bănuit că voi ajunge să şi văd o farfurie zburătoare.

– Trebuie să fi fost un şoc teribil.

– A fost într-adevăr.

– Îmi puteţi povesti cîte ceva?

– Era... nava parcă era vie. În jurul ei pîlpîia o lumină puternică. Albastră. Nu, poate mai degrabă gri.

Nu... nu sînt sigur.

Robert îşi aminti descrierea lui Mandel: *„Îşi tot schimba culorile. Cînd albastru... cînd verde."*

– Nava era crăpată şi înăuntru se vedeau două corpuri. Mici... ochi mari. Îmbrăcaţi într-un fel de costume argintii.

– Aţi putea să-mi spuneţi ceva despre ceilalţi pasageri?

– Ceilalţi pasageri din autobuz?

– Da.

Profesorul ridică din umeri.

– Nu ştiu nimic despre ei. Toţi erau străini. Mă gîndeam la cursul pe care urma să-l ţin în dimineaţa următore şi le-am acordat prea puţină atenţie.

Robert îi privi faţa, aşteptînd.

– Dacă asta vă ajută, continuă profesorul, vă pot spune din ce ţări veneau. Predau chimia, dar fonetica este un hobby al meu.

– V-aş fi recunoscător pentru indiferent ce anume vă amintiţi.

– Era un preot italian, un ungur, un american cu un accent texan, un englez, o rusoaică...

– O rusoaică?

– Da. Dar nu era din Moscova. După accent aş zice din Kiev sau din împrejurimi.

Robert aşteptă, dar nu mai auzi nimic.

– Nu i-aţi auzit spunîndu-şi numele sau discutînd despre profesia lor?

– Îmi pare rău. V-am spus că mă gîndeam la cursul meu. Îmi venea greu să mă concentrez. Texanul şi preotul stăteau unul lîngă altul. Şi texanul vorbea tot timpul. Destul de enervant. Nu ştiu cît o fi

priceput acel preot.

– Preot?

– Avea accentul unui om din Roma.

– Nu puteţi să-mi mai spuneţi nimic altceva?

Profesorul ridică din umeri.

– Mă tem că nu. Trase din pipă. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta.

Lui Robert îi veni brusc o idee.

– Aţi spus că predaţi chimia?

– Da.

– Aş dori să vă uitaţi puţin la ceva. Robert băgă mîna în buzunar şi scoase afară bucata de metal pe care i-o dăduse Beckerman. Puteţi să-mi spuneţi ce este acesta?

Profesorul Schmidt luă obiectul în mînă şi în timp ce îl examină expresia feţei lui se schimbă.

– Unde... unde aţi găsit aşa ceva?

– Mă tem că nu pot să vă spun. Ştiţi ce este?

– Pare să fie o parte a unui aparat de transmisie.

– Sînteţi sigur?

Profesorul întoarse obiectul în mînă.

– Cristalul e dilitium. E foarte rar. Vedeţi aceste crestături? Arată că este o parte a unui obiect mai mare. Iar metalul... Dumnezeule, n-am mai văzut niciodată aşa ceva! Vocea îi era încărcată de entuziasm. Aţi putea să mi-l lăsaţi pentru cîteva zile? Aş vrea să fac nişte teste.

– Mă tem că este imposibil, spuse Robert.

– Dar...

– Îmi pare rău. Robert luă înapoi obiectul de metal.

Profesorul încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Poate puteţi să mi-l aduceţi mai tîrziu. Ce-ar fi

să-mi daţi cartea dumneavoastră de vizită? Dacă îmi mai amintesc ceva, vă sun.

Robert se scotoci o clipă prin buzunare.

– Se pare că nu am nici una la mine.

Profesorul Schmidt spuse încet.

– Da, aşa mă gîndeam şi eu.

– Vă caută comandantul Bellamy.

Generalul Hilliard ridică receptorul.

– Da, comandante?

– Numele următorului martor este Otto Schmidt. Locuieşte pe Plattenstrassee la numărul 5, în München.

– Mulţumesc, comandante. Voi anunţa imediat autorităţile germane.

Robert era pe cale să spună „Mă tem că acesta este ultimul martor pe care am reuşit să-l găsesc", dar ceva îl făcu să tacă. Nu-i plăcea să recunoască că dăduse greş. Şi totuşi, urmele nu mai duceau nicăieri. Un texan şi un preot. Preotul era din Roma. Punct. Alături de un milion de alţi preoţi. Şi nu avea nici o posibilitate să-l identifice. *Am de ales*, îşi zise Robert. *Mă dau bătut şi mă reîntorc la Washington sau plec la Roma şi fac o ultimă încercare.*

Bundesverfassungsschuzamt, cartierul general al Biroului pentru Protecţia Constituţiei, este situat în centrul Berlinului pe Neumarkterstrasse. E o clădire

mare, gri, nesemnificativă, care nu se deosebeşte cu nimic de cele din jurul ei. Înăuntru, la etajul al doilea, într-o sală de conferinţe, şeful departamentului, inspectiorul Otto Joachim, studia un mesaj. Îl citi de două ori, apoi întinse mîna spre telefonul roşu de pe biroul său.

Ziua a şasea

München, Germania

În dimineaţa următoare, îndreptîndu-se spre laborator, Otto Schmidt se gîndea la discuţia pe care o purtase cu americanul care îl vizitase în seara precedentă. De unde ar fi putut să provină acea bucată de metal? Era ceva uluitor, depăşind tot ceea ce cunoscuse el vreodată. Iar americanul îl nedumerise. *Spunea că îl interesează pasagerii din autobuz. De ce? Pentru că toţi văzuseră o farfurie zburătoare? Vor fi preveniţi să nu vorbească? Şi dacă da, de ce nu o făcuse americanul? Era ceva ciudat la mijloc*, trase el concluzia. Intră în laborator, îşi scoase jacheta şi o atîrnă în cuier. Îşi puse un şorţ pentru a nu-şi murdări hainele şi merse la masa la care lucra de săptămîni în şir, la un experiment chimic. *Dacă îmi reuşeşte*, se gîndi el, *va însemna Premiul Nobel.* Ridică paharul de laborator în care se afla apă sterilă şi începu să o toarne într-un container în care se afla

un lichid galben. *Ciudat. Nu-mi amintesc să fi fost de un galben atît de strălucitor.*

Bubuitul exploziei zgudui clădirea. Laboratorul izbucni într-o flacără gigantică, iar bucăţi de sticlă şi carne umană împroşcară pereţii.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
BFV către director NSA
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
4. Otto Schmidt – eliminat
Sfîrşitul mesajului

Capitolul Douăzeci şi Trei

Dustin Thorton nu-şi mai găsea locul: Avea putere şi era ca un drog. Vroia şi mai mult. Socrul său, Willard Stone îi tot promitea că îl va prezenta unui misterios cerc restrîns de oameni, dar pînă în prezent nu-şi respectase promisiunea.

A fost doar o simplă întîmplare că Thorton află că socrul său dispărea în fiecare vineri. Thorton îl sunase pentru a lua masa de prînz împreună.

– Îmi pare rău, îi spuse secretara personală a socrului său, dar domnul Stone lipseşte toată ziua.

– Oh, ce păcat. Atunci vinerea viitoare?

– Îmi pare rău, domnule Thorton. Domnul Stone va

lipsi şi vinerea viitoare.

Ciudat. Şi deveni şi mai ciudat pentru că atunci cînd Thorton telefonă peste două săptămîni, primi acelaşi răspuns. *Unde dispare oare bătrînul în fiecare vineri?* Nu juca golf şi nu-şi bătea capul cu nici un fel de hobby.

Răspunsul cel mai evident era o femeie. Soţia lui Willard Stone era o membră importantă a societăţii şi extrem de bogată. O femeie cu aere de stăpîn, aproape la fel de puternică într-un fel ca şi soţul ei. Nu era genul de femeie care să tolereze faptul că soţul ei avea o legătură sentimentală. *Dacă are o astfel de legătură,* îşi zise Thorton, *atunci pot să obţin orice de la el.* Ştia că trebuie să descopere.

Cu toate canalele de informaţii care îi erau la dispoziţie, Dustin Thorton ar fi putut afla foarte repede cu ce se ocupa socrul lui, dar Thorton nu era prost. Era foarte conştient de faptul că dacă făcea un singur pas greşit va avea mari necazuri. Willard Stone nu accepta să-şi bage nasul cineva în viaţa lui. Thorton se hotărî să cerceteze singur.

La 5:00 a.m. în vinerea următoare, Dustin Thorton era ascuns în spatele volanului unui Ford modest, la un bloc distanţă de impresionanta reşedinţă a lui Willard Stone. Era o dimineaţă rece, jalnică, iar Thorton se tot întreba ce căuta el acolo. Exista probabil o explicaţie foarte logică pentru comportarea ciudată a bătrînului Stone. *Îmi pierd vremea de*

pomană, se gîndi Thorton. dar ceva îl împiedica să plece.

La ora 7:00, se deschiseră porţile şi apăru o maşină. La volan se afla Willard Stone. În loc să fie în limuzina lui obişnuită, era într-o furgonetă mică, neagră, folosită de obicei de membrii personalului din casă. Thorton jubilă triumfător. Simţea că dăduse de ceva. Oamenii trăiau de obicei după un anumit tipar, iar Stone îl încălca pe al lui. Trebuia să fie vorba de o femeie.

Conducînd cu grijă şi rămînînd cu mult în urma furgonetei, Thorton îşi urmări socrul pe străzile din Washington pînă la şoseaua care ducea spre Arlington.

Va trebui să fiu foarte atent, îşi zise Thorton. *Nu vreau să împing lucrurile prea departe. Voi găsi toate informaţiile de care am nevoie despre amanta lui şi apoi îl pun în faţa evidenţei. Voi spune că singurul meu interes este să-l protejez. Va înţelege. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi un scandal public.*

Dustin Thorton era atît de preocupat de gîndurile sale încît aproape că nu observă strada pe care o luă Stone. Era într-un cartier rezidenţial. Furgoneta neagră dispăru brusc pe o alee lungă, umbrită de copaci înalţi.

Dustin Thorton opri maşina, gîndindu-se cum ar fi cel mai bine să procedeze. Să-l dea de gol acum pe Stone? Sau să aştepte pînă ce Stone pleacă şi să discute mai întîi cu amanta lui? Sau să strîngă în linişte toate informaţiile necesare şi apoi să aibă o discuţie între patru ochi cu socrul său? Hotărî să plece în recunoaştere.

Thorton îşi parcă maşina pe o stradă laterală şi porni pe jos spre aleea din spatele casei cu două etaje. Un gard de lemn oprea intrarea în curtea din spate, dar asta nu era o problemă. Thorton deschise poarta şi păşi înăuntru. Se trezi într-un parc imens, frumos, bine îngrijit, iar casa era în capătul lui.

Se mişcă încet în umbra copacilor care se înălţau în parc şi ajunse la uşa din spatele casei, gîndindu-se care să-i fie mişcarea următoare. Avea nevoie de dovezi. Fără ele bătrînul îi va rîde în nas. Indiferent ce se întîmpla înăuntru în acest moment putea fi cheia viitorului său. Trebuia să afle.

Uşor, Thorton încercă uşa din spate. Nu era închisă. Se strecură înăuntru şi îşi dădu seama că intrase într-o bucătărie mare şi veche. Nu se vedea nimeni. Thorton se îndreptă spre uşa de serviciu şi o împinse uşor. În faţa lui se afla un hol uriaş. Drept înainte se vedea o uşă închisă care probabil era uşa bibliotecii. Thorton porni spre acea uşă, mişcîndu-se în linişte. Se opri în faţa ei, ascultînd. Nu se auzea nimic. *Probabil că bătrînul e sus în dormitor.*

Thorton mai făcu un pas spre uşă şi o deschise. Rămase în prag, holbîndu-se. Doisprezece oameni erau aşezaţi în jurul unei mese mari.

– Intră, Dustin, spuse Willard Stone. Te aşteptam.

Capitolul Douăzeci şi Patru

Roma se dovedi a fi foarte dureroasă pentru Robert, un chin emoţional, care îl secătui de puteri. Îşi petrecuse aici luna de miere cu Susan şi amintirile îl torturau. Roma însemna Roberto care reuşise să obţină pentru mama lui un apartament la *Hassler Hotel*, şi care era doar parţial surd dar putea citi de pe buze în cinci limbi. Roma însemna grădinile Villa d'Este în Tivoli, *Ristorante Sibilla,* şi încîntarea lui Susan la vederea celor o sută de fîntîni create de fiul Lucreţiei Borgia. Roma era Otelo, la picioarele Scărilor Spaniole şi Vaticanul, şi Coloseumul, şi Forumul şi *Moise* al lui Michelangelo. Roma era un *tartufo* la *Tre*

Scalini, rîsul lui Susan şi vocea ei spunînd: „Te rog, Robert, promite-mi că vom fi întotdeauna la fel de fericiţi ca acum."

Ce dracu caut eu aici? se întrebă Robert. *Habar n-am cine poate fi acel preot sau dacă măcar este în Roma. E timpul să mă retrag, să plec acasă şi să uit de toate astea.*

Ceva anume însă, o încăpăţînare moştenită de la un strămoş dispărut de mult timp, nu-l lăsa să renunţe. *Doar o zi,* hotărî Robert. *Doar încă o zi.*

Aeroportul Leonardo da Vinci era foarte aglomerat şi lui Robert i se păru că tot al doilea om este preot. Căuta un preot într-un oraş cu... cîţi? Cincizeci de mii de preoţi? O sută de mii? În taxiul care îl ducea la *Hassler Hotel,* observă pe străzi o mulţime de preoţi îmbrăcaţi în sutane. *Este imposibil,* îşi spuse Robert. *Mi-am pierdut minţile.*

În holul hotelului îl întîmpină managerul.

– Comandante Bellamy! Ce plăcere să vă văd din nou.

– Mulţumesc, Pietro. Ai o cameră pentru o noapte?

– Pentru dumneavoastră, bineînţeles. Oricînd.

Robert fu condus într-o cameră pe care o mai ocupase şi cu alte ocazii.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, comandante, vă rog...

Am nevoie de un afurisit de miracol, îşi spuse

Robert. Se aşează pe pat şi se întinse pe spate, încercînd să-şi limpezească gîndurile.

De ce ar călători în Elveţia un preot din Roma? Existau mai multe posibilităţi. Plecase în vacanţă sau la o întrunire a preoţilor. A fost singurul preot din autobuz. Ce semnificaţie avea acest lucru? Nici una. Poate doar faptul că nu călătorea cu un grup. Deci putea fi o călătorie în care să-şi fi vizitat prietenii sau familia. Sau poate că fusese cu un grup şi ceilalţi au avut alte planuri în ziua respectivă. Gîndurile lui Robert se învîrteau în cerc, fără rost.

S-o luăm de la început. Cum a ajuns preotul în Elveţia? Şansele sînt destul de mari ca să nu aibă propria lui maşină. S-ar putea să-l fi dus cineva cu maşina pînă acolo, dar e mult mai probabil ca el să fi călătorit cu avionul, trenul sau autobuzul. Dacă era în vacanţă nu avea prea mult timp la dispoziţie. Aşa că să presupunem că a luat un avion. Raţionamentul nu ducea nicăieri. Liniile aeriene nu consemnau ocupaţiile pasagerilor lor. Preotul era doar un alt nume pe lista de călători. Dar dacă a fost cu un grup...

Vaticanul, reşedinţa oficială a Papei, se înalţa maiestuos pe dealul Vaticanului, pe malul stîng al Tibrului, în partea de nord-vest a Romei. Cupola Bazilicii Sfîntul Petru, creată de Michelangelo, domina imensa piaţă, plină zi şi noapte de vizitatori curioşi de toate religiile.

Piaţa era înconjurată de două şiruri semicirculare

de coloane, terminate în 1667 de Bernini, mai exact 284 coloane de marmură travertină, dispuse în 4 şiruri şi înconjurate de o balustradă pe care se aflau 140 de statui. Robert trecuse pe aici de mai multe ori, dar de fiecare dată priveliştea îi tăia răsuflarea.

Interiorul Vaticanului era bineînţeles şi mai extraordinar. *Capela Sixtină* şi muzeul din Sala Rotonda erau incredibil de frumoase.

Dar astăzi Robert nu venise pentru a se delecta cu splendorile trecutului.

Găsi biroul pentru relaţii cu publicul al Vaticanului în acea aripă a clădirii destinată problemelor laice. Tînărul din spatele mesei era foarte politicos.

– Cu ce vă pot ajuta?

Robert îi flutură sub nas o legitimaţie.

– Sînt de la revista *Time.* Scriu un articol despre cîţiva preoţi care au participat la o întrunire în Elveţia, în ultimele două săptămîni. Aş dori nişte informaţii suplimentare.

Bărbatul îl studie o clipă, apoi se încruntă.

– Am avut o întrunire a preoţilor la Veneţia luna trecută. Nici unul din preoţii noştri nu a fost de curînd în Elveţia. Îmi pare rău, dar mă tem că nu vă pot ajuta.

– Este ceva foarte important, spuse Robert sincer. Cum aş putea afla?

– Grupul pe care îl căutaţi... ce ramură a bisericii reprezintă?

– Poftim?

– Există mai multe ordine romano-catolice. Sînt franciscanii, mariştii, benedictinii, iezuiţii, dominicanii şi multe altele. Vă sugerez să vă interesaţi la ordinul de care aparţin.

Şi care naiba o fi ăla? se întrebă Robert.

– Nu mai aveţi şi alte sugestii?

– Mă tem că nu.

Nici eu, îşi zise Robert. *Am găsit carul cu fîn. Nu pot să găsesc acul.*

Plecă de la Vatican şi porni pe străzi la întîmplare, nepăsător la oamenii din jurul său, concentrîndu-se la problema sa. În Piazza del Popolo, se aşeză la masă pe terasa unei cafenele şi comandă un Cinzano. Rămase în faţa lui, neatins.

După cît de puţine ştia, preotul putea fi încă în Elveţia. *Cărui ordin îi aparţine? Habar n-am. Şi nu am decît cuvîntul profesorului că era din Roma.*

Luă o înghiţitură din pahar.

Tîrziu după-amiază era un avion spre Washington. *Şi îl voi lua*, se hotărî Robert. *Mă dau bătut.* Ideea îl necăjea. Afară, nu cu o ultimă reuşită, ci cu un eşec. Venise vremea să plece.

– *Il conto, per favor.*

– *Si, signore.*

Ochii lui Robert se plimbară plictisiţi prin piaţă. În faţa cafenelei, de cealaltă parte a străzii, un autobuz aştepta urcarea pasagerilor. La rînd erau şi doi preoţi. Robert urmări cum pasagerii îşi plătesc biletul şi se îndreaptă spre capătul autobuzului. Cînd cei doi preoţi ajunseră în dreptul conductorului, îi zîmbiră şi se aşezară fără să plătească.

– Nota dumneavoastră, *signore*, spuse chelnerul.

Robert nici nu-l auzi. Îi venise o idee. Aici, în inima bisericii catolice, preoţii aveau anumite privilegii. Era posibil, doar posibil...

Birourile *Swissair* erau situate pe Via Po la

numărul 10, la cinci minute de Via Veneto. Robert fu întîmpinat de un bărbat din spatele unui ghişeu.

– Vă rog, aş putea discuta cu managerul?

– Eu sînt managerul. Cu ce vă pot ajuta?

Robert îi arătă legitimaţia.

– Michael Hudson. *Interpol.*

– Ce anume doriţi, domnule Hudson?

– Unele avioane de transport internaţionale se plîng de reduceri de preţuri ilegale în Europa – în special în Roma. Conform convenţiei internaţionale...

– Scuzaţi-mă, domnule Hudson, dar *Swissair* nu face reduceri de preţuri la biletele de avion. Toţi pasagerii sînt obligaţi să-şi plătească costul integral al călătoriei.

– Toţi?

– Cu excepţia angajaţilor liniei aeriene, bineînţeles.

– Nu aveţi reduceri şi pentru preoţi?

– Nu. La această companie şi ei plătesc ca toţi ceilalţi.

La această companie.

– Vă mulţumesc. Şi Robert plecă imediat.

Următoarea oprire – şi ultima speranţă – era *Alitalia.*

– Reduceri ilegale? Managerul se holba la Robert. Facem reduceri doar angajaţilor noştri.

– Nu şi preoţilor?

Faţa managerului se lumină.

– Ah, da. Dar nu ilegal. Avem o înţelegere cu biserica catolică.

Inima lui Robert începu să bată mai repede.

– Deci dacă un preot ar dori să zboare din Roma spre, să zicem, Elveţia, ar folosi această linie aeriană?

– Păi, ar fi mai ieftin pentru el. Da.

Robert spuse:

– Pentru a aduce computerele noastre la zi, ne-ar fi de mare ajutor dacă mi-aţi putea spune cîţi preoţi au plecat în Elveţia în ultimele două săptămîni. Aveţi astfel de date, nu?

– Da, bineînţeles. Din cauza impozitelor.

– Aş fi bucuros dacă mi-aţi putea oferi această informaţie.

– Vreţi să ştiţi cîţi preoţi au călătorit în Elveţia în ultimele două săptămîni?

– Da. La Zürich sau la Geneva.

– Doar o clipă. Să controlez computerele.

Peste cinci minute managerul se întoarse cu o foaie de hîrtie.

– În ultimele două săptămîni a existat doar un preot care a zburat cu *Alitalia* în Elveţia. Studie documentul din mînă. A plecat din Roma în data de şapte cu cursa spre Zürich. Biletul de întoarcere are data de acum două zile.

Robert trase adînc aer în piept.

– Numele lui?

– Părintele Romero Patrini.

– Adresa?

Bărbatul privi din nou hîrtia.

– Locuieşte în Orvieto. Dacă mai aveţi nevoie şi de alte... Ridică ochii. Robert dispăruse.

Capitolul Douăzeci şi Cinci

Ziua a şaptea

Orvieto, Italia

Robert opri maşina la o cotitură a autostrăzii S-71, şi de acolo, peste vale, de sus de pe rocile vulcanice, se întindea în faţa lui o privelişte magnifică a oraşului. Era un vechi centru etrusc, cu o catedrală faimoasă în întreaga lume, vreo şase biserici şi un preot care asistase la prăbuşirea unui UFO.

Oraşul era neatins de timp, cu străzi pavate cu piatră, şi clădiri vechi frumoase, o piaţă în aer liber unde fermierii veneau să-şi vîndă legumele proaspete şi puii.

Robert găsi o parcare în Piazza del Duomo. Traversă spre catedrală şi intră înăuntru. Interiorul enorm era pustiu cu excepţia unui bătrîn preot care tocmai pleca de la altar.

– Scuzaţi-mă, părinte, spuse Robert, caut un preot

din acest oraş care a fost în Elveţia săptămîna trecută. Poate...

Preotul făcu un pas înapoi, privindu-l ostil.

– Nu pot discuta despre asta.

Robert îl privi surprins.

– Nu înţeleg. Nu doresc decît să găsesc...

– Nu aparţine acestei biserici. E de la biserica San Giovenale. Şi trecu repede pe lîngă Robert. *De ce o fi atît de neprietenos?*

Biserica San Giovenale era în Quartiere Vecchio, o zonă viu colorată, cu turnuri medievale şi biserici. Un preot tînăr lucra în grădina de lîngă biserică. Îşi înălţă capul auzindu-l pe Robert apropiindu-se.

– *Buon giorno, signore.*

– Bună dimineaţa. Îl caut pe unul dintre preoţii care a fost în Elveţia săptămîna trecută, el...

– Da, da. Sărmanul părinte Patrini. A fost înfiorător, îngrozitor ce s-a întîmplat cu el.

– Nu înţeleg. Ce anume s-a întîmplat cu el?

– A văzut şareta diavolului. A fost mai mult decît a putut să suporte. Sărmanul om a făcut o criză de nervi.

– Îmi pare rău pentru el, spuse Robert. Unde este acum? Aş vrea să vorbesc cu el.

– Este în spitalul de lîngă Piazza di San Patrizio, dar mă îndoiesc ca doctorii să permită cuiva să-l vadă.

Robert rămase pe loc, tulburat. Un om care

suferea de o depresiune nervoasă nu-i va putea fi de mare folos.

– Înţeleg. Mulţumesc foarte mult.

Spitalul era o clădire simplă cu un etaj aproape de periferia oraşului. Parcă maşina şi intră în micul hol. La recepţie era o soră.

– Bună dimineaţa, spuse Robert. Aş dori să-l văd pe părintele Patrini.

– *Mi scuzi, ma...* este imposibil. Nu poate vorbi cu nimeni.

Robert era hotărît să nu se lase oprit tocmai acum. Trebuia să urmeze firul dat de profesorul Schmidt.

– Nu înţelegeţi, spuse Robert cu blîndeţe. Părintele Patrini a cerut să mă vadă. Am venit în Orvieto la rugămintea lui.

– A cerut să vă vadă?

– Da. Mi-a scris în America. Am făcut tot acest drum doar ca să vorbesc cu el.

Sora ezită.

– Nu ştiu ce să spun. Este foarte bolnav. *Molto.*

– Sînt sigur că se va bucura dacă mă va vedea.

– Doctorul nu este aici... Luă o hotărîre. Bine. Puteţi intra în camera lui, *signore*, dar doar pentru cîteva minute.

– E suficient, spuse Robert.

– Pe aici, *per piacere.*

Au pornit pe un coridor scurt cu camere mici, curate, de o parte şi de alta. Sora îl conduse pe Robert la una dintre uşi.

– Doar cîteva minute, *signore.*

– *Grazie.*

Robert intră în camera mică. Omul din pat arăta ca

o umbră palidă întinsă pe cearceafuri albe. Robert se apropie încet de pat şi spuse:

– Părinte...

Preotul se întoarse să-l privească şi Robert nu mai văzuse niciodată o astfel de agonie în ochii cuiva.

– Părintele, numele meu este...

El înhăţă braţul lui Robert.

– Ajută-mă, mormăi preotul. Trebuie să mă ajuţi. Mi-am pierdut credinţa. Toată viaţa am predicat despre Dumnezeu şi Spiritul Sfînt, şi acum ştiu că nu există Dumnezeu. Există doar diavolul şi el a venit să ne ia...

– Părinte, dacă...

– L-am văzut cu ochii mei. Erau doi în şareta diavolului, dar, oh, vor veni şi alţii! Mai mulţi! Ai să vezi. Sîntem osîndiţi iadului.

– Părinte, ascultă-mă. Ceea ce ai văzut nu a fost diavolul. A fost un vehicul spaţial care...

Preotul îi dădu drumul braţului şi îl privi cu milă.

– Cine eşti? Ce vrei?

– Sînt un prieten. Am venit să te întreb despre călătoria pe care ai făcut-o în Elveţia.

– Cu autobuzul. Aş vrea să nu mă fi apropiat niciodată de el. Preotul se agita din nou.

Robert ura faptul că trebuia să-l forţeze să vorbească, dar nu avea de ales.

– În autobuz ai stat lîngă un bărbat. Un texan. Ai discutat mult cu el, îţi aminteşti?

– Am discutat. Texanul. Da, îmi amintesc.

– A spus unde anume locuieşte în Texas?

– Da, îmi amintesc de el. Era din America.

– Da. Din Texas. Ţi-a spus unde e casa lui?

– Da, da. Mi-a spus.

– Unde, părinte? Unde este casa lui?

– Texas. Vorbea despre Texas.

Robert dădu din cap încurajator.

– Exact.

– I-am văzut cu ochii mei. Aş vrea ca Dumnezeu să mă fi orbit. Eu...

– Părinte... omul din Texas. A spus de unde e? Nu şi-a spus numele?

– Da, Texas. Ponderosa.

Robert încercă din nou.

– Asta e de la televiziune. Dar acum vorbim de un om adevărat. A stat lîngă...

Preotul delira din nou.

– Vin! Armageddon e aici. Biblia minte! Diavolul e cel care va invada pămîntul. Începu să strige. Fii atent! Fereşte-te! Îi văd venind!

Sora intră repede. Îl privi cu reproş pe Robert.

– Va trebui să plecaţi, *signore*.

– Doar încă un minut...

– *No, signore. Adesso!*

Robert îi aruncă preotului o ultimă privire. Bolborosea incoerent. Robert se întoarse să plece. Nu mai avea ce face aici. Mizase pe faptul că preotul îi va spune ceva care îl va pune pe urmele texanului şi pierduse.

Robert se întoarse la maşină şi porni înapoi spre Roma. Se terminase în sfîrşit. Singurele puncte de

reper – dacă puteau fi numite aşa – erau o rusoaică, un texan şi un ungur. Dar nu exista nici o cale prin care să poată da de ei. *Şah şi şah mat.* Era enervant să ajungi atît de departe şi apoi să fii oprit. Măcar dacă preotul ar fi rămas destul timp coerent pentru a-i da informaţia de care avea nevoie! Fusese atît de aproape. Şi ce-i spusese preotul? *Ponderosa. Bătrînul preot se uitase prea mult la televizor şi în delirul său asocia Texasul cu popularul serial de televiziune „Bonanza".* Ponderosa era locul mitic în care locuia familia Cartwright. Ponderosa. Robert opri maşina la marginea drumului, mintea lucrîndu-i febril. Făcu o întoarcere şi se grăbi înapoi spre Orvieto.

Peste o jumătate de oră, Robert discuta cu barmanul unei mici *trattoria* din Piazza della Republica.

– Aveţi un oraş frumos, spuse Robert. Şi foarte liniştit.

– *Oh, si, signore,* sîntem mulţumiţi aici. Aţi mai vizitat Italia?

– Mi-am petrecut luna de miere la Roma.

– *Îmi îndeplineşti toate visurile, Robert. Am vrut să văd Roma încă de cînd eram fetiţă.*

– Ah, Roma. Prea mare. Prea zgomotoasă.

– De acord.

– Aici trăim mai simplu, dar sîntem fericiţi.

Robert spuse pe un ton obişnuit:

– Am observat antene de televiziune pe multe acoperişuri.

– Oh, da, într-adevăr. Sîntem destul de moderni în această privinţă.

– Se vede. Cîte canale de televiziune se prind în oraş?

– Doar unul.

– Presupun că urmăriţi multe emisiuni americane?

– *No, no*. E un canal de stat. Nu recepţionăm decît programe făcute în Italia.

Bingo!

– Mulţumesc.

Robert îl sună pe amiralul Whittaker. Îi răspunse o secretară.

– Biroul amiralului Whittaker.

Robert parcă vedea acest birou. Genul de unghere tihnite şi anonime păstrate pentru acele persoane de care guvernul nu mai are nevoie.

– Aş putea să vorbesc cu amiralul, vă rog? La telefon comandantul Robert Bellamy.

– Un moment, comandante.

Robert se întrebă dacă cineva mai păstra legătura cu amiralul acum că acest om cîndva atît de puternic ajunsese o persoană neînsemnată. Probabil că nu.

– Robert, mă bucur că mi-ai telefonat. Vocea îi suna obosită. Unde eşti?

– Nu pot să vă spun, sir.

Urmă o pauză.

– Înţeleg. Pot să te ajut cu ceva?

– Da, sir. Este puţin neplăcut pentru că mi s-a ordonat să nu iau legătura cu nimeni. Dar am nevoie de ajutor. Mă întreb dacă nu aţi putea verifica ceva pentru mine?

– Bineînţeles că pot. Ce anume vrei să ştii?

– Aş dori să aflu dacă există pe undeva prin Texas un ranch pe nume *Ponderosa*.

– Ca în *Bonanza*?

– Da, sir.

– Nu va fi greu. Unde te pot găsi?

– Cred că ar fi mai bine dacă vă sun eu mai tîrziu, amirale.

– În regulă. Peste o oră sau două. Rămîne între noi.

– Mulţumesc.

Lui Robert i se păru că oboseala dispăruse din vocea bătrînului. I se ceruse, în sfîrşit, să facă şi el ceva, chiar dacă era ceva atît de lipsit de importanţă ca localizarea unui ranch.

Peste două ore Robert îi telefonă din nou amiralului Whittaker.

– Aşteptam să mă sun, spuse amiralul. În voce i se simţea satisfacţia. Am informaţia pe care ai vrut-o.

– Şi? Robert îşi ţinu respiraţia.

– Există un ranch numit *Ponderosa* în Texas. Chiar lîngă Waco. Proprietarul se numeşte Dan Wayne.

Robert răsuflă uşurat.

– Vă mulţumesc foarte mult, amirale, spuse Robert. Vă rămîn dator cu o cină cînd mă voi întoarce.

– Aştept cu nerăbdare, Robert.

Următorul telefon i-l dădu generalului Hilliard.

– Am găsit un alt martor în Italia. Părintele Patrini.

– Un preot?

– Da. În Orvieto. Se află în spital, foarte bolnav. Mă tem că autorităţile italiene nu vor putea discuta cu el.

– Le voi comunica. Mulţumesc, comandante.

Două minute mai tîrziu, generalul Hilliard discuta cu Janus.

– Am veşti de la comandantul Bellamy. Ultimul martor pe care l-a găsit pînă în prezent este un preot. Un anume părinte Patrini în Orvieto.

– Ocupă-te de el.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA către director Sifar
Exemplar unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
5. Părintele Patrini – Orvieto
Sfîrşitul mesajului

Cartierul general al *Sifar* este pe Via della Pineta, în partea de sud a Romei, într-o zonă înconjurată de ferme. Singurul lucru care l-ar fi putut face pe un trecător să arunce o privire curioasă clădirilor inocente, cu aspect industrial care ocupau o suprafaţă destul de întinsă, era zidul înalt care înconjura com-

plexul, cu sîrmă ghimpată deasupra şi posturile de santinele de la fiecare colţ. Ascunsă într-un complex militar era una dintre cele mai discrete agenţii de informaţii din lume şi una dintre cele mai puţin cunoscute. Pe diferite pancarte era scris: *Viate pasare oltre i limiti.*

Într-un birou spartan de la etajul întîi al clădirii principale, colonelul Francesco Cesar studia mesajul fulger pe care tocmai îl primise. Colonelul era un bărbat cam de cincizeci de ani, cu un corp musculos, şi o faţă de buldog, ciupită de vărsat. Citea pentru a treia oară mesajul.

Deci *Operaţiunea Judecta de Apoi* a pornit în sfîrşit. E *una bella fregatura. E bine că ne-am pregătit pentru aşa ceva,* se gîndi Cesar. Privi din nou mesajul. Un preot.

Era trecut de miezul nopţii cînd călugăriţa trecu pe lîngă surorile din schimbul de noapte de la micul spital din Orvieto.

– Cred că merge la signora Fillipi, spuse sora Tomasino.

– Sau la ea sau la bătrînul Rigano. Amîndoi sînt aproape de sfîrşit.

Călugăriţa alunecă în linişte pe după colţ şi merse direct în camera preotului. Acesta dormea, cu mînile împreunate parcă într-o rugăciune. O fîşie din lumina lunii se strecura printre rolete, aruncînd o pată aurie pe chipul preotului.

Călugărița scoase o cutie mică de sub veşmintele ei. Cu grijă, luă din ea nişte mătănii frumoase din sticlă şi le puse pe mîinile preotului. Aranjînd mărgelele, trase repede una dintre ele peste degetul lui mare. Apăru o mică dîră de sînge. Călugărița scoase din cutie o sticlă mică şi cu ajutorul unei pipete picură delicat trei picături în tăietură.

Otrăvii mortale şi rapide îi trebuiră doar cîteva minute pentru a-şi face efectul. Călugărița suspină şi făcu semnul crucii deasupra omului mort. Plecă la fel de liniştită cum venise.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
Sifar către director NSA
Exemplar unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
5. Părintele Patrini – Orvieto – eliminat.
Sfîrşitul mesajului

Capitolul Douăzeci şi Şase

Frank Johnson a fost recrutat pentru că făcuse parte din *Beretele Verzi* în Vietnam şi era cunoscut printre camarazii săi sub numele de Maşina de Ucis. Îi plăcea să ucidă. Era inspirat şi extrem de inteligent.

– E perfect pentru noi, spuse Janus. Abordaţi-l cu mare atenţie. Nu vreau să-l pierd.

Prima întîlnire avu loc în barăcile armatei. Un căpitan discuta cu Frank Johnson.

– Nu-ţi faci probleme din cauza guvernului nostru? întrebă căpitanul. E condus de o mînă de fricoşi care ne fac de rîs. Ţara are nevoie de putere nucleară, dar afurisiţii de politicieni ne împiedică să construim şi

alte uzine. Depindem de ticăloşii de arabi în privinţa petrolului, dar ne lasă oare guvernul să ne facem propriile forări în larg? Oh, nu. Sînt mai îngrijoraţi de peşti decît de noi. Ţi se pare că au sens toate astea?

– Înţeleg ce vrei să spui, spuse Frank Johnson.

– Ştiam că vei înţelege pentru că eşti un om inteligent. Urmărea faţa lui Johnson în timp ce continua să vorbească. Dacă Congresul nu face nimic pentru a salva ţara asta, atunci e de datoria noastră să facem ceva.

Frank Johnson îl privi nedumerit.

– De datoria *noastră?*

– Exact. *Destul pentru început*, îşi zise căpitanul. *Vom mai vorbi.*

Următoarea discuţie fu mult mai concretă.

– Frank, există un grup de patrioţi pe care îi preocupă protejarea acestei lumi. Sînt foarte puternici. Au format un comitet. Şi acest comitet va trebui probabil să încalce cîteva legi pentru a-şi putea desfăşura activitatea, dar pînă la urmă va merita. Te interesează?

Frank Johnson rînji.

– Mă interesează foarte mult.

Acela a fost începutul. Următoarea întîlnire avu loc în Ottawa, Canada, iar Frank Johnson îi întîlni pe cîţiva dintre membrii comitetului. Reprezentau interese puternice în douăsprezece ţări.

– Sîntem bine organizaţi, îi explică un membru. O

formă strictă de comandă. Există un departament de propagandă, apoi recrutare, tactică, legături şi avem şi un detaşament al morţii. Aproape toate serviciile de informaţii din lumea întreagă fac parte din această organizaţie.

– Vreţi să spuneţi preşedinţii serviciilor?

– Nu, nu ei. Directorii. Cei care cunosc cu adevărat problemele, care sînt conştienţi de pericolul în care se află ţările noastre.

Întîlnirile aveau loc pe întreg cuprinsul globului – Elveţia, Maroc, China – iar Johnson luă parte la fiecare dintre ele.

Doar peste şase luni colonelul Frank Johnson îl întîlni pe Janus. Janus trimise după el.

– Am primit excelente rapoarte despre dumneata, colonele.

Frank Johnson rînji.

– Îmi place munca mea.

– Am auzit. Eşti într-o poziţie foarte avantajoasă pentru a ne ajuta.

Frank Johnson îşi îndreptă spatele.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

– Bun. La *Fermă,* te ocupi cu supravegherea antrenării agenţilor secreţi ai diferitelor servicii.

– Exact.

– Şi ajungi să-i cunoşti, pe ei şi capacităţile lor.

– Într-un mod foarte intim.

– Aş vrea, spuse Janus, să-i recrutezi pe cei care

crezi că ne pot fi de cel mai mare folos în munca noastră. Ne interesează doar cei mai buni.

– E foarte uşor, spuse colonelul Johnson. Nici o problemă. Ezită un moment. Mă întreb...

– Da?

– Pot să fac asta cu o singură mînă. Aş dori ceva mult mai important. Se aplecă puţin. Am auzit despre *Operaţiunea Judecata de Apoi*. Este exact genul meu de acţiune. Aş vrea să iau şi eu parte la ea, sir.

Janus îl studie o clipă. Apoi aprobă.

– Foarte bine. Accept.

Johnson zîmbi.

– Vă mulţumesc. Nu veţi regreta.

Colonelul Johnson plecă foarte fericit de la acea întîlnire. Acum avea prilejul să le arate tot ceea ce putea face.

Capitolul Douăzeci şi Şapte

Dan Wayne nu avea o zi prea bună. De fapt, era o zi groaznică. Tocmai se întorsese de la tribunalul din Waco, unde asistase la procedurile care urmau să-l declare falimentat. Soţia lui, care avea o aventură cu tînărul ei doctor divorţa de el, şi intenţiona să pună mîna pe jumătate din ce avea el (care putea la fel de bine să fie jumătate din nimic, îl asigurase el pe avocatul ei). Iar unul din taurii lui premiaţi trebuise să fie distrus. Dan Wayne simţea că soarta îşi bate joc de el. Nu făcuse nimic ca să merite toate cîte i se întîmplau. Fusese un soţ bun şi un fermier bun. Era în biroul său, contemplîndu-şi viitorul întunecat.

Dan Wayne îşi avea mîndria lui. Era foarte conştient de toate glumele spuse pe seama texanilor, că ar fi gălăgioşi, încrezuţi şi lăudăroşi, dar el considera foarte sincer că are cu ce să se laude. Se născuse în Waco, în bogata regiune agricolă din valea Brazos River. Waco era un oraş modern, dar păstra încă un parfum al trecutului, de pe vremea cînd cinci lucruri fuseseră importante în existanţa sa: vitele, bumbacul, porumbul, colegiile şi cultura. Dar iubea oraşul Waco din toată inima şi cînd îl întîlnise pe acel preot italian în turul cu autobuzul făcut prin Elveţia, vorbise aproape cinci ore în şir despre oraşul său natal. Preotul îi spusese că dorea să-şi exerseze cunoştinţele de engleză, însă Dan fusese cel care vorbise cel mai mult.

– Waco are de toate, îi mărturisise el preotului. Clima este excelentă. Nu-i permitem să fie nici prea caldă nici prea rece. Avem douăzeci şi trei de şcoli şi *Universitatea Baylor.* Avem patru ziare locale, zece staţii radio şi cinci posturi de televiziune. Avem un muzeu al personalităţilor care te va da gata. Adică, istorie adevărată. Dacă îţi place să pescuieşti, părinte, rîul Brazos este o experienţă pe care nu o vei uita niciodată. Apoi, avem un safari ranch şi un centru de artă. Să ştii, Waco este unul dintre oraşele cele mai deosebite din lumea întreagă. Trebuie să vii şi să ne faci o vizită.

Bătrînul preot zîmbise şi dăduse din cap, iar Wayne se întrebă cît de bine înţelegea el oare engleza.

Tatăl lui Dan Wayne îi lăsase o mie de acri de pămînt, iar fiul îşi îmbogăţise cireada de vite de la

două mii de capete la zece mii. Exista şi un armăsar premiat care costa o avere. Iar acum ticăloşii încercau să-i ia totul. Nu era vina lui că piaţa pentru vite se dusese dracului, sau că rămăsese în urmă cu plata ipotecilor. Băncile îl presau şi singura şansă de a se salva era să găsească pe cineva care să-i cumpere ranch-ul, să-şi plătească creditorii şi să mai rămînă şi cu un mic profit.

Wayne auzise despre un elveţian bogat care căuta un ranch în Texas şi zburase la Zürich pentru a-l întîlni. Pînă la urmă, se dovedi că alergase după potcoave de cai morţi. Ideea fantelui despre un ranch era un acru sau doi de pămînt cu o mică grădină de legume.

Aşa ajunsese Dan Wayne în autobuz cînd s-a întîmplat acea treabă extraordinară. Citise despre farfurii zburătoare, dar niciodată nu crezuse în existenţa lor. Însă acum era ferm convins. De îndată ce se întoarse acasă, îi telefonă redactorului unui ziar local.

– Johnny, am văzut o adevărată farfurie zburătoare, cu nişte creaturi ciudate moarte, înăuntru.

– Zău? Şi nu ai făcut nişte fotografii?

– Nu, adică am făcut cîteva, dar nu mi-au reuşit.

– Nu-i nimic. Vom trimite un fotograf la faţa locului. E pe ferma ta?

– Păi, nu. De fapt, s-a întîmplat în Elveţia.

Se făcu linişte.

– Oh. Ei bine, dacă dai peste una pe ranch-ul tău, dă-mi un telefon.

– Aşteaptă. Mi se va trimite o fotografie făcută de un tip care a văzut şi el. Însă Johnny închisese deja.

Şi asta a fost tot.

Wayne mai că-şi dorea să fi fost o invazie de extratereştri. Poate i-ar fi ucis pe afurisiţii de creditori. Auzi o maşină venind pe alee şi se ridică îndreptîndu-se spre fereastră. Nu părea să fie cineva de prin partea locului. *Probabil un alt creditor.* În ultimul timp apăreau de peste tot.

Dan Wayne deschise uşa din faţă.

– Daniel Wayne?

– Prietenii îmi spun Dan. Cu ce vă pot ajuta?

Dan Wayne nu era deloc cum se aşteptase Robert. Îşi făurise în minte imaginea unui texan tipic, voinic şi ars de soare. Dan Wayne era zvelt, cu trăsături aristocratice şi o comportare aproape timidă. Singurul lucru care îi arăta originea era accentul lui.

– Aş putea să vă răpesc cîteva clipe din timpul dumneavoastră?

– E cam tot ce mi-a mai rămas, spuse Wayne. Apropo, nu sînteţi creditor, nu-i aşa?

– Creditor? Nu.

– Bine. Poftiţi înăuntru.

Cei doi bărbaţi intrară în sufragerie. Era mare şi mobilată confortabil, cu piese de mobilier în stil vestic.

– Aveţi un loc frumos aici, spuse Robert.

– Da. M-am născut în această casă. Cu ce să vă servesc? O băutură rece?

– Nu, mulţumesc.

– Luaţi loc.

Robert se aşeză pe o canapea moale din piele.

– Aţi făcut o călătorie cu autobuzul în Elveţia săptămîna trecută?

– Exact. Soţia mea mă urmăreşte? Nu lucraţi

pentru ea, nu?

– Nu, domnule.

– Oh. Apoi înţelese brusc. Vă interesează acel UFO. Cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut vreodată. Îşi tot schimba culorile. Şi extratereştrii aceia morţi! Se cutremură. Şi acum îi mai visez.

– Domnule Wayne, îmi puteţi spune ceva despre ceilalţi pasageri din autobuz?

– Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta. Am fost singur.

– Ştiu, dar aţi vorbit cu ceilalţi pasageri, nu-i aşa?

– Ca să fiu sincer, mă gîndeam la cu totul altceva. Nu prea le-am dat mare atenţie nici unuia dintre ei.

– Nu vă amintiţi nimic despre nici unul dintre ei?

Dan Wayne rămase tăcut un moment.

– Păi, era un preot italian. Am vorbit puţin cu el. Părea un tip de treabă. Vreau să vă spun că chestia aia zburătoare l-a întors pe dos. Tot vorbea despre diavol.

– Aţi mai vorbit şi cu alţii?

Dan Wayne ridică din umeri.

– Nu prea... Staţi puţin. Am discutat cu un tip care are o bancă în Canada. Îşi trecu limba peste buze. Sincer vorbind, am nişte necazuri financiare cu ranch-ul acesta. Se pare că îl voi pierde. Îi urăsc pe toţi afurisiţii de bancheri. Sînt nişte vampiri. Ei şi, m-am gîndit că poate ăsta e diferit. Cînd am aflat că e bancher, am vorbit cu el încercînd să-l conving să-mi acorde un împrumut. Dar şi el era ca toţi ceilalţi. Nu-i păsa absolut deloc.

– Deci e din Canada?

– Da. Din Fort Smith, sus în Teritoriile din Nord-Vest. Mă tem că asta e tot ce vă pot spune.

Robert se strădui să-şi ascundă încîntarea.

– Mulţumesc, domnule Wayne, mi-aţi fost de mare ajutor. Robert se ridică.

– Asta e tot.

– Nu doriţi să rămîneţi la cină?

– Nu, mulţumesc. Trebuie să plec. Mult noroc cu ranch-ul.

– Mulţumesc.

Fort Smith, Canada

Teritoriile din Nord-Vest

Robert aşteptă pînă cînd generalul Hilliard veni la aparat.

– Da. Comandante?

– Am mai găsit un martor. Dan Wayne. E proprietarul ranch-ului Ponderosa chiar lîngă Waco.

– Foarte bine. Voi aranja să vorbească cu el cei din Dallas.

Mesaj secret
Strict confidenţial
NSA către director DCI
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi

6. Daniel Wayne – Waco
Sfîrşitul mesajului

În Langley, Virginia, directorul CIA studia gînditor mesajul. Numărul şase. Lucrurile mergeau foarte bine. Comandantul Bellamy făcea o treabă excelentă. Alegerea lui fusese o hotărîre înţeleaptă. Janus avusese dreptate. El avea întotdeauna dreptate. Şi avea şi puterea de a-şi vedea dorinţele îndeplinite. Atît de multă putere... Directorul privi din nou mesajul. *Să arate ca un accident,* se gîndi el. *Nu va fi greu.* Apăsă pe un buton.

Cei doi bărbaţi au ajuns la ranch într-o furgonetă albastră. Au parcat-o în curte, şi au ieşit afară privind cu atenţie în jur. Primul gînd al lui Dan Wayne a fost că au venit să ia ranch-ul în stăpînire. Le deschise uşa.

– Dan Wayne?

– Da. Ce pot să...

Reuşi să spună doar atît.

Al doilea bărbat trecu pe lîngă el şi îl lovi puternic în cap cu o rangă.

Cel mai puternic dintre cei doi şi-l puse pe umăr pe fermierul inconştient şi îl duse afară la grajduri. Înăuntru erau opt cai. Cei doi bărbaţi îi ignorară şi se îndreptară spre ultimul staul. Aici se afla un frumos

armăsar negru.

Cel voinic spuse:

– Acesta e. Puse jos corpul lui Wayne.

Cel de-al doilea ridică de jos un marcator de vite, se apropie de uşa boxei şi lovi armăsarul cu marcatorul electric. Armăsarul necheză şi se ridică pe picioarele din spate. Bărbatul îl lovi puternic peste bot. Armăsarul se agita înnebunit în micul spaţiu, izbindu-se de pereţii boxei, dezgolindu-şi dinţii şi fulgerînd cu albul ochilor.

– Acum, spuse cel mai scund dintre cei doi. Însoţitorul său ridică trupul lui Dan Wayne şi îl aruncă înăuntru peste jumătatea de uşă a boxei. Au urmărit cîteva momente scena sîngeroasă, apoi, satisfăcuţi, s-au întors şi au plecat.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
DCI către director NSA
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
6. Daniel Wayne – Waco – eliminat.
Sfîrşitul mesajului.

Capitolul Douăzeci şi Opt

Ziua a noua

Fort Smith, Canada

Fort Smith, în Teritoriile de Nord-Vest e un oraş prosper cu două mii de oameni, în cea mai mare parte fermieri şi crescători de vite, şi cîţiva comercianţi. Clima e aspră, cu ierni lungi şi grele, iar oraşul e o dovadă vie a teoriei lui Darwin despre supravieţuirea celor mai bine adaptaţi mediului.

William Mann era unul dintre ei, un supravieţuitor. Se născuse în Michigan, dar cînd împlinise treizeci de ani trecuse prin Fort Smith mergînd la pescuit şi hotărî că oraşul are nevoie de o nouă bancă. Nu pierdu ocazia. În oraş exista doar o bancă şi lui William Mann îi trebuiră mai puţin de doi ani ca să-şi înlăture concurenţii. Mann îşi conducea banca aşa cum o bancă trebuia să fie condusă. Matematica era

singura divinitate în care credea şi avea grijă ca ea să fie mereu în avantajul lui. Povestea lui preferată era o glumă despre un om care se dusese la un bancher implorîndu-l să-i împrumute bani pentru ca fiul lui să poate face o operaţie urgentă care să-i salveze viaţa. Cînd spusese că nu are nici o garanţie de oferit, bancherul îl scosese afară din birou.

– Voi pleca, spuse omul, dar vreau să ştii că în toţi aceşti ani nu am mai întîlnit pe nimeni cu o asemenea inimă de piatră.

– Aşteaptă puţin, replică bancherul. Îţi fac o propunere cinstită. Unul dintre ochii mei este de sticlă. Dacă îmi spui care, îţi voi împrumuta banii.

Imediat omul îi dădu răspunsul:

– Ochiul stîng.

Bancherul rămase uluit.

– Nimeni nu ştie asta. Cum de ţi-ai dat seama?

– Simplu. Pentru o clipă mi s-a părut că văd o sclipire de simpatie în ochiul tău stîng, aşa că am ştiut că trebuie să fie cel de sticlă.

Pentru William Mann asta era o poveste bună pentru un om de afaceri. Nu puteai face afaceri dacă te bazai pe simpatii. Totul trebuia judecat la rece. În vreme de alţi bancheri din Canada şi Statele Unite cădeau ca popicele, banca lui William Mann era mai puternică decît oricînd. Filozofia lui era simplă: fără împrumuturi pentru a porni afaceri. Fără investiţii în obligaţiuni vechi. Fără împumuturi unor vecini ai căror copii au nevoie disperată de o operaţie.

Mann avea un respect care se apropia de veneraţie faţă de sistemul bancar elveţian. Piticii din Zürich erau bancherii bancherilor. Aşa că, într-o zi,

Mann se hotărî să plece în Elveţia pentru a discuta cu cîţiva bancheri de acolo ca să afle dacă nu cumva îi scăpa ceva, o modalitate de a mai stoarce cîţiva cenţi din dolarul canadian. Fu primit politicos, dar pînă la urmă nu află nimic nou. Propriile sale metode bancare erau admirabile, iar bancherii elveţieni nu ezitară să i-o spună.

În ziua în care urma să se întoarcă acasă, Mann se hotărî să-şi ofere un tur al Alpilor. Călătoria i se păru plictisitoare. Peisajul era interesant, dar cu nimic mai frumos decît cel din jurul oraşului Fort Smith. Unul dintre pasageri, un texan, îndrăznise să încerce să-l convingă să acorde un împrumut unui ranch care era pe cale să dea faliment. Îi rîse în nas. Singurul lucru în acel tur care fusese întrucîtva interesant a fost prăbuşirea aşa-numitei farfurii zburătoare. Mann nu crezuse nici o clipă în ceea ce se petrecea sub ochii lui. Era convins că era vorba de un scenariu pus la cale de guvernul elveţian pentru a impresiona turiştii. Vizitase Parcul *Walt Disney* şi văzuse lucruri asemănătoare care păreau reale dar erau de fapt false. *Este ochiul de sticlă al Elveţiei,* îşi zise el batjocoritor.

William Mann se bucură că se întorcea acasă.

Fiecare minut din viaţa bancherului era meticulos programat, aşa că atunci cînd secretara lui intră în birou şi îi spuse că îl caută un străin, prima reacţie a lui Mann a fost să-l trimită la plimbare.

– Ce vrea?

– Spune că doreşte să vă ia un interviu. Scrie un articol despre bancheri.

Asta era cu totul altceva. Publicitatea de calitate era bună pentru afaceri. William Mann îşi îndreptă haina, îşi aranjă părul şi spuse:

– Pofteşte-l înăuntru.

Vizitatorul lui era american. Era bine îmbrăcat, ceea ce dovedea că lucra pentru un ziar sau o revistă dintre cele mai bune.

– Domnul Mann?

– Da.

– Robert Bellamy.

– Secretara m-a informat că doriţi să scrieţi un articol despre mine.

– Ei bine, nu în întregime despre dumneavoastră, spuse Robert. Dar veţi avea un rol proeminent. Ziarul meu...

– Care anume?

– *Wall Street Journal.*

Aha, da. Excelent.

– Ziarul meu este de părere că majoritatea bancherilor sînt prea izolaţi de ceea ce se întîmplă în restul lumii. Călătoresc rar, nu vizitează alte ţări. Dumneavoastră, pe de altă parte, aveţi reputaţia unui om care călătoreşte mult.

– Da, aşa cred, spuse Mann cu modestie. De fapt, m-am întors săptămîna trecută din Elveţia.

– Da? V-a plăcut?

– Da. M-am întîlnit cu cîţiva din bancherii de acolo. Am discutat despre problemele economice internaţionale.

Robert scoase un caiet de însemnări şi începu să-şi noteze.

– Aţi avut timp şi pentru a vă distra?

– Nu prea. Oh, am făcut un mic tur al Alpilor cu unul din autobuzele de acolo. Nu mai văzusem Alpii.

Robert mai scrise ceva.

– Un tur. Este exact ceea ce noi căutăm, spuse Robert încurajator. Presupun că aţi întîlnit o mulţime de oameni interesanţi în acel autobuz.

– Interesanţi? Se gîndi la texanul care încercase să împrumute bani de la el. Nu prea.

– Nu?

Mann îl privi. Reporterul aştepta ca el să spună mai multe. *Veţi avea un rol proeminent.*

– Era o tînără rusoaică.

Robert scrise ceva.

– Da? Povestiţi-mi despre ea.

– Ei bine, am început să discutăm şi i-am explicat cît de înapoiată este Rusia şi ce probleme grave vor avea dacă nu se schimbă ceva.

– Probabil a fost foarte impresionată, spuse Robert.

– Oh, da. Părea o tînără isteaţă. Pentru o rusoaică, adică. Ştiţi, sînt aşa de izolaţi.

– V-a spus numele ei?

– Nu... ba da. Olga şi încă ceva.

– Nu v-a spus de unde anume vine?

– Ba da. Lucrează ca bibliotecară la biblioteca principală din Kiev. Era prima ei călătorie peste hotare. Cred că din cauza *glasnostului.* Dacă vreţi să ştiţi părerea mea... Se opri pentru a se asigura că

Robert îşi notează. Gorbaciov a distrus Rusia. Germania de Est a fost dată pe tavă Bonn-ului. Pe plan politic Gorbaciov s-a mişcat prea repede, iar pe plan economic mult prea încet.

– Este fascinant, murmură Robert. Mai petrecu încă o jumătate de oră în compania bancherului, ascultînd comentariile sale dogmatice despre o mulţime de lucruri, de la Piaţa Comună la controlul armelor. Nu reuşi să obţină şi alte informaţii referitoare la ceilalţi pasageri.

Reîntorcîndu-se la hotel, Robert îi telefonă generalului Hilliard.

– O clipă, comandante Bellamy.

Auzi mai multe pocnituri, apoi vocea generalului.

– Da, comandante?

– Am mai găsit un pasager, generale.

– Numele?

– William Mann. Deţine o bancă în Fort Smith, Canada.

– Mulţumesc, comandante. Voi aranja ca autorităţile canadiene să vorbească imediat cu el.

– Şi mi-a dat o nouă urmă. Voi pleca în Rusia în seara asta. Voi avea nevoie de o viză de la *Inturist.*

– De unde sunaţi?

– Fort Smith.

– Opriţi-vă la *Visigoth Hotel* din Stocholm. La recepţie vă va aştepta un plic.

– Mulţumesc.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA Către director CGHQ
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
7. William Mann – Fort Smith
Sfîrşitul mesajului

La ora unsprezece în acea seară, se auzi soneria de la casa lui William Mann. Nu aştepta pe nimeni şi nu-i plăceau vizitatorii neaşteptaţi. Menajera plecase deja, iar soţia dormea în dormitorul de la etaj. Supărat, Mann deschise uşa de la intrare. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre stăteau în pragul uşii.

– William Mann?

– Da.

Unul din cei doi îi prezentă o legitimaţie.

– Sîntem de la *Banca Canadei.* Putem intra?

Mann se încruntă.

– Despre ce e vorba?

– Am prefera să discutăm înăuntru, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

– În regulă.

Îi conduse pe cei doi în sufragerie.

– Aţi fost de curînd în Elveţia, nu-i aşa?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Poftim? Da, dar ce anume...

– Cît timp aţi fost plecat v-am controlat registrele, domnule Mann. Sînteţi la curent cu faptul că lipseşte un milion de dolari din banca dumneavoastră?

Mann îi privi înspăimîntat.

– Despre ce vorbiţi? Eu însumi controlez în fiecare săptămînă acele registre. Niciodată nu a lipsit nici măcar un penny!

– Un milion de dolari, domnule Mann. Noi credem că i-aţi delapidat.

Faţa lui Mann se făcu roşie ca racul. Vorbi repede şi incoerent.

– Cum... cum îndrăzniţi! Plecaţi de aici pînă nu chem poliţia.

– Nu v-ar ajuta cu nimic. Vrem să vă căiţi.

Se holba la ei, perplex.

– Să mă căiesc? Pentru ce? Sînteţi nebuni!

– Nu, sir.

Unul dintre ei scoase un pistol.

– Luaţi loc, domnule Mann.

Oh, Dumnezeule! Voi fi jefuit!

– Uite, spuse Mann, luaţi tot ce vreţi. Nu e nevoie de violenţă şi...

– Luaţi loc, vă rugăm.

Cel de-al doilea bărbat se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Era încuiat. Sparse sticla şi îl deschise. Luă un pahar mare de apă, îl umplu cu scotch şi îl duse spre scaunul pe care stătea Mann.

– Beţi-l. Vă va relaxa.

– Eu... eu niciodată nu beau după cină. Doctorul mi-a...

Celălalt bărbat puse pistolul la tîmpla lui Mann.

– Bea-l sau paharul se va umple cu creierii tăi.

Mann înţelese că se afla în mîinile a doi maniaci. Luă paharul cu mîini care tremurau şi bău o înghiţitură.

– Bea-l tot.

Mann mai luă o înghiţitură.

– Ce... ce anume doriţi?

Ridică vocea sperînd că soţia îl va auzi şi va coborî, dar era o speranţă deşartă. Ştia că doarme foarte adînc. Cei doi veniseră probabil să-i jefuiască locuinţa. *De ce nu se apucă de treabă?*

– Aveţi tot timpul, spuse el. Eu nu vă voi opri.

– Termină ce e în pahar.

– Nu e necesar. Eu...

Bărbatul îl lovi peste ureche. Mann ameţi de durere.

– Bea tot ce e în pahar.

Mann înghiţi restul băuturii dintr-o singură sorbitură şi simţi cum îl arde pe dinăuntru. Începea să se îmbete.

– Seiful meu este sus în dormitor, spuse el. Pronunţa tot mai greu cuvintele. Vi-l deschid dacă vreţi. Poate că asta o va trezi pe soţia lui şi va chema poliţia.

– Nu e nici o grabă, spuse cel cu arma. Mai ai timp suficient pentru încă un pahar.

Al doilea bărbat se îndreptă din nou spre dulap şi umplu paharul pînă sus.

– Poftim.

– Nu, nu mai... protestă Mann. Nu mai vreau să beau.

Paharul îi fu pus în mînă.

– Bea-l tot.

– Dar, nu mai...

– Bea.

Păi dacă aşa vor, de ce nu? Cu cît se termina mai repede acest coşmar cu atît mai bine. Bău o înghiţitură zdravănă şi se înecă.

– Dacă beau mai mult mi se va face rău.

Bărbatul spuse calm:

– Dacă ţi se face rău, te omor.

Mann ridică ochii şi îl privi, apoi îl privi şi pe partenerul lui. Parcă erau doi din fiecare.

– Ce vreţi toţi de la mine? mormăi el.

– Ţi-am spus deja. Vrem să te căieşti.

William Mann dădu din cap, ameţit de băutură.

– O.K., mă căiesc.

Omul zîmbi.

– Vezi, asta e tot ce-ţi cerem. Acum... Puse o foaie de hîrtie în mîna lui Mann. Nu trebuie decît să scrii *„Îmi pare rău. Iartă-mă."*

Mann îl vedea ca prin ceaţă.

– Asta-i tot?

– Da, tot. Şi apoi plecăm.

Mann se linişti brusc. *Deci despre asta era vorba. Sînt nişte fanatici religioşi.* Şi de îndată ce vor pleca va chema poliţia şi va cere să fie arestaţi. *Voi avea grijă ca ticăloşii să fie spînzuraţi.*

– Scrie, domnule Mann.

Îi era greu să se concentreze.

– Ce aţi spus că trebuie să scriu?

– Scrie doar *„Îmi pare rău. Iartă-mă."*

– În regulă. Nu putea să ţină stiloul în mînă. Se concentră foarte tare şi începu să scrie. „Îmi pare rău. Iartă-mă."

Bărbatul luă hîrtia din mîna lui, apucînd-o de un colţ.

– Foarte bine, domnule Mann. A fost uşor, nu-i aşa?

Camera începea să se învîrtească.

– Da. Mulţumesc. M-am căit. Acum vreţi să plecaţi?

– Văd că eşti stîngaci.

– Poftim?

– Eşti stîngaci.

– Da.

– Au avut loc multe jafuri prin preajmă, domnule Mann. Îţi vom da o armă.

Simţi cum i se pune un pistol în mîna stîngă.

– Ştii cum să foloseşti un pistol?

– Nu.

– E foarte simplu. Se procedează aşa... Bărbatul ridică pistolul la tîmpla lui Mann şi apăsă degetul bancherului pe trăgaci. Se auzi un zgomot înfundat. Hîrtia pătată de sînge căzu pe podea.

– Aşa trebuie procedat, spuse unul dintre bărbaţi. Noapte bună, domnule Mann.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
CGQO către director NSA
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
7. William Mann – Fort Smith – eliminat
Sfîrşitul mesajului

Ziua a zecea

Fort Smith, Canada

În dimineaţa următoare judecătorul de instrucţie raportă că lipseşte un milion de dolari din banca lui Mann. Poliţia înregistră moartea lui Mann ca sinucidere.

Banii nu au fost găsiţi niciodată.

Capitolul Douăzeci şi Nouă

Ziua a unsprezecea

Bruxelles, orele 03:00

Generalul Shipley, comandantul forţelor NATO, a fost trezit de aghiotantul său.

– Îmi pare rău că vă deranjez, generale, dar se pare că avem o problemă.

Generalul se ridică în pat, frecîndu-şi ochii pentru a-şi alunga somnul. Se culcase tîrziu pentru că se ocupase de un grup de senatori americani veniţi în vizită.

– Ce fel de problemă, Billy?

– Tocmai am primit un telefon de la turnul radar, sir. Ori tot echipamentul nostru s-a defectat, ori avem nişte vizitatori străini.

Generalul se dădu jos repede din pat.

– Spune-le că vin în cinci minute.

Întunecata sală a radarului era plină de militari şi ofiţeri adunaţi în jurul ecranelor luminate ale radarului din centrul încăperii. S-au întors şi au luat poziţia de drepţi cînd generalul intră în cameră.

– Pe loc repaus. Se îndreptă spre ofiţerul de serviciu, căpitanul Muller. Ce se întîmplă, Lewis?

Căpitanul Muller se scărpină în cap.

– Mă depăşeşte. Cunoaşteţi vreun avion care poate zbura cu peste treizeci şi cinci de mii de kilometri la oră, se opreşte brusc şi porneşte înapoi?

Generalul Shipley se holba la el.

– Despre ce vorbeşti?

– După radarele noastre, exact aşa ceva se întîmplă de o jumătate de oră. La început am crezut că e vorba de ceva aparatură electronică nouă care este testată, dar am verificat la ruşi, englezi şi francezi, şi radarele lor înregistrează exact aceleaşi lucruri.

– Deci nu poate fi ceva defect în aparatura noastră, spuse aspru generalul Shipley.

– Nu, sir. Nu, dacă nu vreţi să presupuneţi că a înnebunit aparatura radar din întreaga lume.

– Cîte chestii din astea au apărut pe ecran?

– Mai multe de zece. Se mişcă atît de repede încît e greu să le urmărim. Le prindem şi apoi dispar. Am eliminat condiţiile atmosferice, meteoriţii, fulgerele

globulare, baloanele meteo, şi orice fel de maşină zburătoare cunoscută omului. Mă gîndeam să trimit nişte avioane, dar obiectele astea – sau indiferent ce or fi – zboară atît de afurisit de sus că niciodată nu vom reuşi să ne apropiem de ele.

Generalul Shipley se îndreptă spre unul din ecranele radarului.

– Acum mai apare ceva pe ecrane?

– Nu, sir. Au plecat. Ezită un moment. Dar generale, am o presimţire îngrozitoare că se vor întoarce.

Capitolul Treizeci

Otawa, orele 05:00

Cînd Janus termină de citit cu voce tare raportul generalului Shipley, italianul se ridică şi spuse agitat:

– Se pregătesc să ne invadeze!

– Deja ne-au invadat. Francezul.

– Am întîrziat. E o catastrofă. Rusul. Nu există nici o cale...

Janus îi întrerupse.

– Domnilor, este o catastrofă pe care o putem preveni.

– Cum? Le cunoaşteţi cererile. Englezul.

– Despre cererile lor nici nu poate fi vorba. Brazilianul. Nu e treaba lor ce facem cu copacii noştri. Aşa-numitul efect de seră este un rahat ştiinţific, complet nedovedit.

– Şi noi? Germanul. Dacă ne obligă să curăţăm

aerul deasupra oraşelor noastre, va trebui să ne închidem toate fabricile. Nu vom mai avea nici un fel de industrie.

– Iar noi va trebui să oprim fabricarea maşinilor, spuse japonezul. Şi atunci ce-ar mai rămîne din lumea civilizată?

– Sîntem toţi în aceeaşi situaţie. Rusul. Dacă va trebui să oprim întreaga poluare a planetei, aşa cum o cer ei, asta va distruge economia întregii lumi. Este absolut necesar să mai cîştigăm puţin timp pînă cînd programul *Războiul Stelelor* va fi pus la punct.

Janus replică vioi.

– Sîntem înţeleşi în această privinţă. Problema imediată este ca oamenii să rămînă calmi şi să evităm să se răspîndească panica.

– Cum progresează comandantul Bellamy? Canadianul.

– Excelent. Va termina peste o zi sau două.

Capitolul Treizeci şi Unu

Kiev, Uniunea Sovietică

Ca majoritatea cetăţenilor din ţara ei, Olga Romanchanko era dezamăgită de *perestroika*. La început toate promisiunile despre schimbările care vor apărea în Mama Rusia sunaseră atît de excitant! Vîntul libertăţii bătea pe străzi, iar aerul era încărcat de speranţă. S-a promis carne proaspătă şi legume în magazine, rochii drăguţe, pantofi de piele adevărată şi o sută de alte lucruri minunate. Însă acum, la şase ani după ce totul începuse, se instalase o deziluzie amară. Bunurile de consum erau şi mai greu de găsit. Era imposibil de supravieţuit fără bursa neagră. Lipseau aproape toate produsele, iar preţurile urcaseră vertiginos. Străzile principale erau încă pline de *rytvina* – gropi uriaşe. Erau marşuri de protest, iar activităţile criminale se înmulţiseră. Restricţiile erau mai severe ca oricînd. *Perestroika* şi *glasnosti* au

început să sune la fel de fără sens ca şi promisiunile politicienilor care le promovau.

Olga lucra de şapte ani la biblioteca din piaţa Lenkomsomol, în centrul Kievului. Avea treizeci şi doi de ani şi încă niciodată nu trecuse graniţele ţării ei. Olga era destul de atrăgătoare, puţin cam grasă, dar asta nu era considerat un dezavantaj în Rusia. Fusese logodită de două ori, cu doi bărbaţi care se mutaseră în alt oraş şi o părăsiseră: Dmitri, care plecase la Leningrad şi Ivan care se mutase la Moscova. Olga încercase să se mute şi ea la Moscova împreună cu Ivan, dar fără un *propiska*, un permis de a locui în Moscova, era imposibil.

Pe măsură ce se apropia cea de-a treizeci şi treia aniversare, Olga se hotărî să vadă ceva din lumea largă înainte ca *Cortina de Fier* să se închidă din nou în jurul ei. Se duse la bibliotecara şefă, care era şi mătuşa ei.

– Aş vrea să-mi iau acum concediul, spuse Olga.

– Cînd vrei să pleci?

– Săptămîna viitoare.

– Simte-te bine.

A fost foarte simplu. În zilele dinaintea *perestroikăi,* concediu însemna să mergi la Marea Neagră, Samarkand sau Tbilisi, sau într-o mulţime de alte localităţi din Uniunea Sovietică. Însă acum, dacă se mişca destul de repede, putea să călătorească în întreaga lume. Olga luă un atlas de pe un raft al bibliotecii şi începu să-l răsfoiască. Era atît de mare lumea de afară! Era Africa şi Asia şi America de Nord şi cea de Sud... Îi era teamă să se aventureze atît de departe. Olga se întoarse la harta Europei. *Elveţia*, îşi

zise ea. *Acolo voi merge.*

Nu ar fi recunoscut pentru nimic în lume dar principalul motiv pentru care îl plăcea Elveţia era faptul că odată gustase nişte ciocolată elveţiană şi niciodată nu mai reuşi să o uite. Adora dulciurile. Bomboanele din Rusia – atunci cînd reuşeai să faci rost de ele – erau fără zahăr şi aveau un gust groaznic.

Pofta de ciocolată o va costa viaţa pe Olga.

Zborul cu *Aeroflot* pînă la Zürich fu un început extraordinar. Nu mai zburase niciodată cu avionul. Ateriză la aeroportul internaţional din Zürich, plină de entuziasm. Era ceva în aerul de aici care i se părea deosebit. Poate e mirosul adevăratei libertăţi, se gîndi Olga. Banii îi erau foarte limitaţi, şi îşi rezervase o cameră la un hotel mic şi ieftin, *Leonhare,* din Limmatquai 136.

Olga se prezentă la recepţie.

– Vin pentru prima dată în Elveţia, îi mărturisi ea funcţionarului de acolo, într-o engleză cam şovăielnică. Aţi putea să-mi sugeraţi ce să vizitez?

– Bineînţeles. Sînt atîtea lucruri de văzut aici, îi spuse el. Poate ar fi bine să începeţi cu un tur al oraşului. Aranjez eu.

– Mulţumesc.

Zürich-ul i se păru fascinant. Fu vrăjită de priveliştile şi sunetele oraşului. Oamenii de pe străzi erau îmbrăcaţi în haine atît de frumoase şi conduceau

automobile atît de scumpe. I se păru că toţi cei din Zurich trebuie să fi fost milionari. Iar magazinele! Privi vitrinele magazinelor de pe Bahnhofstrasse, principala arteră comercială din Zürich şi se minună la vederea incredibilei bogăţii şi varietăţi a produselor expuse în vitrine. Existau rochii, paltoane, pantofi, lenjerie, bijuterii, televizoare, radiouri, jucării, piane. Părea să nu existe o limită a lucrurilor care puteau fi cumpărate. Apoi Olga dădu peste magazinul *Sprungli,* faimos pentru dulciurile şi ciocolatele sale. Şi ce mai ciocolate! Patru vitrine erau pline cu o varietate ameţitoare. Cutii mari de ciocolate combinate, iepuraşi din ciocolată, tablete de ciocolată, nuci acoperite cu ciocolată, banane acoperite cu ciocolată şi bomboane de ciocolată cu lichioruri. Era o desfătare să priveşti la toate cîte erau expuse în vitrine. Olga vroia să le cumpere pe toate, dar cînd văzu şi preţurile, se mulţumi cu o cutie mică de ciocolată asortată şi o tabletă mare.

În săptămîna următoare, Olga vizită *Zürichhorn Gardens, Rietberg Museum* şi *Grossmünster,* biserica ridicată în secolul al unsprezecelea, şi o mulţime de alte atracţii turistice. Însă din păcate, vacanţa ei se apropia de sfîrşit.

Funcţionarul de la *Leonhare* îi spuse:

– Agenţia de turism *Sunshine* are un foarte frumos tur al Alpilor. Cred că v-ar plăcea foarte mult o astfel de excursie înainte de plecare.

– Mulţumesc, spuse Olga.

Cînd Olga ieşi din hotel, prima ei oprire a fost din nou la *Sprungli,* iar următoarea la biroul agenţiei de turism, unde îşi cumpără un bilet. Se dovedi a fi

extraordinar. Priveliştile îţi tăiau răsuflarea şi chiar în mijlocul turului au văzut o explozie a ceea ce ea credea că este o farfurie zburătoare, dar bancherul canadian de lîngă ea îi explică că e vorba doar de un spectacol aranjat de guvernul elveţian pentru a atrage turişti şi nu există astfel de lucruri cum ar fi farfuriile zburătoare. Olga nu fu pe de-a-ntregul convinsă. Întoarsă acasă la Kiev discută despre asta cu mătuşa ei.

– Bineînţeles că există farfurii zburătoare, îi spuse mătuşa ei. Tot timpul zboară deasupra Rusiei. Ar trebui să-ţi vinzi povestea unui ziar.

Olga se gîndi să o facă, dar se temu că vor rîde de ea. Partidului Comunist nu-i plăcea ca membrii ei să discute în public, mai ales despre astfel de subiecte care să-i pună într-o situaţie ridicolă. Luînd totul în considerare, Olga ajunse la concluzia că, lăsîndu-i deoparte pe Dmitri şi pe Ivan, vacanţa aceasta a fost un punct culminant al vieţii ei. Va fi dificil să se reîntoarcă din nou la munca ei de fiecare zi.

Călătoria cu autobuzul *Inturist* pe nou construita autostradă care lega aeroportul de centrul oraşului Kiev dură cam o oră. Era pentru prima oară că Robert se afla în Kiev, şi rămase impresionat de şantierele de construcţii prezente peste tot de-a lungul autostrăzii şi de marile blocuri cu apartamente care răsăreau de peste tot. Autobuzul se opri în faţa hotelului *Ddnieper* şi îşi goli cei peste douăzeci de pasageri. Robert îşi

privi ceasul. Ora 8:00 p.m. Biblioteca era cu siguranţă închisă. Va trebui să aştepte pînă dimineaţă. Se instală în hotelul uriaş, unde i se rezervase o cameră, bău ceva la bar şi intră în austera sală de mese, zugrăvită în alb, pentru a lua cina compusă din caviar, castraveţi, roşii, urmate de o supă de cartofi cu mici bucăţi de carne şi bucăţi mari de aluat, toate însoţite de vodkă şi apă minerală.

Viza îl aşteptase la hotelul din Stockholm aşa cum îi promisese generalul Hilliard. *O rapidă cooperare internaţională,* îşi zise Robert. *Dar nici un pic de cooperare pentru misiunea mea. „Gol" este cuvîntul de ordine.*

După cină Robert ceru cîteva informaţii la recepţie şi hoinări spre Piaţa Lenkomsomol. Kievul fu o surpriză pentru el. Unul dintre cele mai vechi oraşe ale Rusiei, Kievul era un oraş atrăgător, european, aşezat pe rîul Nipru, cu parcuri verzi şi străzi mărginite de copaci. Se vedeau biserici peste tot, şi erau exemple spectaculoase ale arhitecturii religioase. Bisericile *Sfîntul Vladimir* şi *Sfîntul Andrei, Sfinta Sofia,* terminată în 1037, de un alb pur cu o uriaşă clopotniţă albastră, *Mănăstirea Pechersk,* cea mai înaltă clădire din oraş. *Lui Susan i-ar fi plăcut enorm toate astea,* se gîndi Robert. Nu mai fusese niciodată în Rusia. Se întreba dacă se reîntorsese deja din Brazilia. Sub impulsul momentului se întoarse la hotel şi îi telefonă şi, spre surprinderea lui, cineva îi răspunse imediat:

– Alo? Vocea aceea răguşită, sexy.

– Bună! Cum a fost în Brazilia?

– Robert! Am încercat să-ţi telefonez de mai multe

ori. Nu mi-a răspuns nimeni.

– Nu sînt acasă.

– Oh. Era prea bine antrenată pentru ca să-l întrebe unde se află. Cum te simţi?

Pentru un eunuc sînt într-o formă excelentă.

– Minunat. Grozav. Ce mai face Money-Monte?

– E bine. Robert, mîine plecăm spre Gibraltar.

Cu afurisitul de iaht al lui Moneybags, bineînţeles. Cum se numea? Ah, da The Halcyon.

– Cu iahtul?

– Da. Mă poţi suna acolo. Îi aminteşti literele de apel?

Şi le amintea. *WS 337.* Ce însemna oare WS? Wonderful Susan[1]? Why separate[2]? Wife stealer[3]?

– Robert?

– Da, mi le amintesc. *Whisky Sugar 337.*

– Vei suna? Doar ca să-mi spui că totul e în regulă.

– Sigur. Îmi e dor de tine, puiule.

O tăcere lungă, dureroasă. Aşteptă. Ce spera să-i spună ea? *Vino şi salvează-mă din braţele acestui bărbat fermecător care arată ca Paul Newman, şi care mă obligă să călătoresc cu iahtul lui de patruzeci şi cinci de metri şi să locuiesc în sordidele mici palate din Monte Carlo, Maroc, Paris, Londra şi Dumnezeu mai ştie pe unde.* Ca un idiot, se trezi aşteptînd ca ea să-i spună exact aceste lucruri.

---

1. Minunată Susan
2. De ce ne-am despărţit?
3. Hoţ de soţie

– Şi mie mi-e dor de tine, Robert. Ai grijă de tine. Legătura se întrerupse. Era în Rusia, singur.

Ziua a douăsprezecea

Kiev, Uniunea Sovietică

În dimineaţa următoare, la zece minute după deschiderea bibliotecii, Robert intră în clădirea imensă, întunecată şi se apropie de recepţie.

– Bună dimineaţa, spuse Robert.

Femeia din spatele ghişeului ridică privirea.

– Bună dimineaţa. Vă pot ajuta cu ceva?

– Caut o femeie care cred că lucrează aici, Olga...

– Olga? Da, da. Arătă cu degetul spre o altă cameră. O găsiţi acolo.

– Mulţumesc.

Extrem de simplu. Robert intră în cameră trecînd pe lîngă studenţii care studiau solemni aşezaţi la nişte mese lungi. *Pregătindu-se pentru ce fel de viitor?* se întrebă Robert. Ajunse la o sală mică de lectură şi intră înăuntru. O femeie era ocupată cu aranjarea cărţilor.

– Scuzaţi-mă, spuse Robert.

Ea se întoarse:

– Da?

– Olga...

– Eu sînt Olga. Ce doriţi de la mine?

Robert îi aruncă un zîmbet fermecător.

– Scriu un articol despre *perestroika* şi ce influenţă are asupra omului obişnuit din Rusia. A adus vreo schimbare în viaţa dumneavoastră?

Femeia ridică din umeri.

– Înainte de Gorbaciov ne era frică să deschidem gura. Acum o putem deschide dar nu avem ce să băgăm în ea.

Robert încercă o altă tactică.

– Sînt convins că există totuşi şi schimbări în bine. Spre exemplu, puteţi călători în afara ţării.

– Cred că glumiţi. Cu un soţ şi şase copii cine îşi poate permite să călătorească?

Robert nu se dădu bătut.

– Totuşi, aţi fost în Elveţia şi...

– Elveţia? N-am fost în viaţa mea în Elveţia.

Robert spuse încet:

– N-aţi fost niciodată în Elveţia?

– V-am spus doar. Arătă cu capul spre o brunetă care aduna cărţi de pe mese. Ea e norocoasa care a fost în Elveţia.

Robert aruncă o privire rapidă.

– Cum se numeşte?

– Olga. Ca şi mine.

Robert oftă uşurat.

– Mulţumesc.

Peste un minut Robert discuta cu cea de-a doua Olga.

– Scuzaţi-mă, spuse Robert. Scriu un articol despre *perestroika* şi efectul pe care îl are asupra celor din Rusia.

Ea îl privi prudentă.

– Da?

– Care este numele dumneavoastră?

– Olga. Olga Romanchanko.

– Spuneţi-mi, a adus *perestroika* vreo schimbare în viaţa dumneavoastră?

Acum şase ani i-ar fi fost frică să discute cu un străin, dar acum era permis.

– Nu prea, spuse ea cu grijă. Toate sînt cam la fel.

Străinul era insistent.

– Chiar nimic nu s-a schimbat?

Ea clătină din cap.

– Nu. Apoi adăugă dintr-un elan patriotic. Bine-înţeles, acum putem călători peste hotare.

El păru interesat.

– Şi aţi fost deja peste hotare?

– Oh, da, răspunse ea foarte mîndră. Tocmai m-am întors dintr-o excursie în Elveţia. E o ţară foarte frumoasă.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, spuse el. Aţi cunoscut mulţi oameni în această călătorie?

– Da, destul de mulţi. Am luat autobuzul şi am făcut un tur prin munţi. Alpii. Brusc, Olga îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să spună asta pentru că străinul ar fi putut-o întreba despre nava spaţială şi ea nu vroia să discute despre ea. Ar fi putut avea tot felul de necazuri.

– Zău? întrebă Robert. Povestiţi-mi despre oamenii din autobuz.

Uşurată, Olga replică.

– Foarte prietenoşi. Erau îmbrăcaţi aşa de... Făcu un gest. Foarte bogaţi. Am întîlnit chiar un om din capitala voastră, Washingotn, D.C.

– Da?

– Da. Foarte drăguţ. Mi-a dat o carte de vizită.

Inima lui Robert tresări.

– Şi o mai aveţi încă?

– Nu. Am aruncat-o. Privi în jur. E mai bine să nu păstrezi astfel de lucruri.

La dracu!

Apoi ea adăugă.

– Îmi amintesc numele lui. Parker, ca şi stiloul american. Kevin Parker. Un om foarte important în politică. Le spune senatorilor cum să voteze.

Robert fu luat prin surprindere.

– Aşa v-a spus el?

– Da. Îi duce în excursii, le dă cadouri, şi apoi ei votează pentru lucrurile de care au nevoie clienţii lui. Aşa funcţionează democraţia în America.

Un lobbyist. Robert o lăsă pe Olga să mai vorbească încă vreo cincisprezece minute, dar nu mai reuşi să obţină şi alte informaţii folositoare despre ceilalţi pasageri.

Robert îi telefonă generalului Hilliard din camera sa de la hotel.

– Am găsit martorul din Rusia. Se numeşte Olga Romanchanko. Lucrează la biblioteca principală din Kiev.

– Voi cere oficialităţilor ruse să vorbească cu ea.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA către director GRU
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
8. Olga Romanchanko – Kiev
Sfîrşitul mesajului

În acea după-amiază Robert zbura spre Paris cu turboreactorul *Aeroflot Tupolev Tu-154.* Cînd ajunse, peste trei ore şi douăzeci şi cinci de minute, se transferă pe o cursă *Air France* care pleca spre Washington D.C.

La ora 2:00 a.m. Olga Romanchanko auzi scrîşnetul frînelor unei maşini care opri în faţa blocului în care locuia, de pe strada Vertryk. Pereţii apartamentelor erau atît de subţiri încît puteai auzi vocile de pe stradă. Se sculă din pat şi privi pe fereastră. Doi bărbaţi în haine civile coborau dintr-o Chaika, modelul folosit de oficialităţile guvernamentale. Se apropiau de intrarea blocului ei. Vederea lor o făcu să se cutremure. De-a lungul anilor unii dintre vecinii ei dispăruseră şi nimeni nu-i mai văzuse vreodată. Fuseseră trimişi în gulagurile din Siberia. Olga se întreba pe cine urmărea poliţia secretă de data asta, şi chiar în timp ce se gîndea la asta, se auzi o bătaie

la uşa ei, făcînd-o să tresară. *Ce vor de la mine?* se întrebă ea. *Trebuie să fie o greşeală.*

Cînd deschise uşa, cei doi bărbaţi stăteau în faţa ei.

– Tovarăşa Olga Romanchanko?

– Da.

– *Glavnoe Razvedyvatelnoe Upravlenie.*

Sinistrul GRU.

Au pătruns în apartament trecînd pe lîngă ea.

– Ce... ce doriţi?

– Noi vom pune întrebările. Eu sînt sergentul Iuri Gromkov, iar el este sergentul Vladimir Zemsky.

Olga simţi un fior de groază.

– Ce... ce s-a întîmplat? Ce rău am făcut?

Zemsky se dezlănţui împotriva ei.

– Aşa, deci ştii că ai făcut ceva rău!

– Nu, bineînţeles că nu, spuse Olga tulburată. Nu ştiu de ce sînteţi aici.

– Stai jos, strigă Gromkov. Olga se aşeză.

– Tocmai te-ai întors dintr-o excursie în Elveţia, *niet?*

– D... da, se bîlbîi ea, dar a... a fost... Am primit permisiunea de la...

– Spionajul nu este o îndeletnicire legală, Olga Romanchanko.

– Spionaj? se îngrozi ea. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Bărbatul mai voinic se holba la corpul ei şi Olga îşi dădu brusc seama că nu avea pe ea decît o cămaşă de noapte subţire.

– Să mergem. Vii cu noi.

– Dar este o greşeală cumplită. Sînt bibliotecară. Întrebaţi pe oricine.

O trase în picioare.

– Hai.

– Unde mă duceţi?

– La sediu. Vor să-ţi pună nişte întrebări.

Îi permiseră să-şi pună un palton peste cămaşa de noapte. Fu condusă pe scări şi urcată în maşină. Olga se gîndi la toţi cei care călătoriseră cu maşini ca aceasta şi nu se mai întorseseră niciodată şi se cutremură de frică.

Conducea cel mai voinic dintre ei, cel numit Gromkov. Olga era în spate cu Zemsky. El parcă nu părea aşa de înfricoşător, dar ea era terorizată de cine erau şi ce urma să se întîmple cu ea.

– Vă rog să mă credeţi, spuse ea cu toată sinceritatea. Eu niciodată nu mi-aş trăda...

– Taci, lătră Gromkov.

Vladimir Zemsky spuse:

– Ascultă, n-are nici un sens să fii dur cu ea. De fapt eu o cred.

Olga simţi că inima îi tresare de speranţă.

– Vremurile s-au schimbat, continuă cel numit Zemsky. Tovarăşului Gorbaciov nu-i place să deranjăm oamenii inocenţi. Zilele acelea au trecut de mult.

– Cine spune că e inocentă, mormăi Gromkov. Poate că e, poate că nu e. Vor afla ei în curînd la sediu.

Olga stătea acolo ascultîndu-i discutînd despre ea ca şi cum n-ar fi fost de faţă.

Zemsky spuse:

– Haide, Iuri, ştii că la sediu va mărturisi fie că e vinovată fie că nu e. Nu-mi place.

– Foarte rău. Nu putem face nimic.

– Ba da, putem.

– Ce?

Omul de lîngă Olga rămase tăcut un moment.

– Ascultă, spuse el, de ce să nu-i dăm drumul? Putem să le spunem că n-am găsit-o acasă. Îi amînăm o zi sau două şi vor uita de ea pentru că au prea multe probleme.

Olga încercă să spună ceva, dar gîtul îi era prea uscat. Dorea cu disperare ca acela de lîngă ea să-l convingă pe celălalt.

Gromkov bombăni.

– De ce să ne riscăm gîturile pentru ea? Ce cîştigăm din asta? Ce va face ea pentru noi?

Zemsky se întoarse şi o privi întrebător. Olga îşi găsi vocea.

– Nu am bani, spuse ea.

– Cine are nevoie de bani? Avem bani destui.

Gromkov spuse:

– Are altceva.

Înainte ca Olga să poate replica, Zemsky spuse:

– Stai puţin, Iuri Ivanovici, nu poţi pretinde aşa ceva.

– Depinde de ea. Ori e drăguţă cu noi, ori va ajunge la sediu şi va fi bătută cam o săptămînă sau două. Poate o s-o pună într-un *shizo* drăguţ.

Olga auzise despre *shizo.* Celule neîncălzite de un metru pe doi cu un pat de scînduri şi fără pături. *Să fie drăguţă cu noi. Oare asta ce înseamnă?*

– Depinde de ea.

Zemsky se întoarse spre Olga.

– Ce vrei să faci?

– Nu... nu înţeleg.

– Colegul meu vrea să spună că dacă eşti drăguţă cu noi, putem uita toată treaba. Peste cîtva timp probabil nu-şi vor mai aminti de tine.

– Ce... ce trebuie să fac?

Gromkov îi rînji în oglinda retrovizoare.

– Doar să ne dai cîteva minute din timpul tău. Îşi aminti ceva ce citise odată. Să zaci şi să te gîndeşti la ţar. Se hlizi.

Olga înţelese brusc la ce anume se refereau. Clătină din cap.

– Nu, n-aş putea face aşa ceva.

– În regulă. Gromkov acceleră. Se vor distra bine cu tine cei de la sediu.

– Aşteaptă. Intrase în panică, neştiind ce să facă. Auzise poveştile de groază despre ce se întîmpla cu cei arestaţi care deveneau *zeks*. Crezuse că toate acestea se terminaseră, dar acum îşi dădea seama că nu era adevărat. *Perestroika* era încă doar un vis. Nu-i vor permite să-şi ia un avocat sau să vorbească cu cineva. În trecut, prietene de-ale ei fuseseră violate şi ucise de cei din GRU. Era prinsă în capcană. Dacă mergea la închisoare, o puteau ţine săptămîni acolo, bătînd-o, violînd-o, poate chiar şi mai rău. Cu ăştia doi, măcar totul se va termina în cîteva minute şi apoi o vor lăsa să plece. Olga se hotărî.

– În regulă, spuse ea jalnic. Vreţi să ne întoarcem în apartamentul meu?

Gromkov spuse:

– Ştiu un loc mai bun. Întoarse maşina.

Zemsky şopti:

– Îmi pare rău, dar el e şefu'. Nu-l pot opri.

Olga nu scoase nici un cuvînt.

Au trecut pe lîngă clădirea roşie a *Operei Sevcenko* şi s-au îndreptat spre parcul mare mărginit de copaci. Era complet pustiu la acea oră. Gromkov parcă maşina sub copaci, stinse luminile şi opri motorul.

– Să ieşim, spuse el.

Toţi trei au coborît din maşină.

Gromkov privi spre Olga.

– Ai noroc. Te lăsăm să scapi uşor. Sper că apreciezi gestul nostru.

Olga dădu din cap, prea speriată pentru a vorbi.

Gromkov îi conduse spre o parte mai ascunsă a parcului.

– Dezbracă-te.

– E rece, spuse Olga. N-am putea...?

Gromkov o plesni puternic peste faţă.

– Fă cum îţi spun, înainte să mă răzgîndesc.

Olga ezită o clipă şi cînd braţul lui se dădu în spate pentru a o lovi din nou începu să-şi desfacă nasturii de la palton.

– Dă-l jos.

Ea îl lăsă să cadă la pămînt.

– Acum cămaşa.

Încet, Olga ridică peste cap cămaşa de noapte, tremurînd în aerul rece al nopţii, rămînînd goală în lumina lunii.

– Frumos corp, spuse Gromkov. O trase de sfîrcuri.

– Vă rog...

– Scoţi un singur sunet şi te ducem la sediu; o împinse la pămînt.

Nu mă voi gîndi la asta. Voi pretinde că sînt în Elveţia în turul cu autobuzul privind minunatul peisaj din jurul meu.

Gromkov îşi trase jos pantalonii şi îi desfăcu picioarele.

Văd Alpii acoperiţi de zăpadă. Văd o sanie trasă de cai cu un băiat şi o fată.

Simţi cum îşi pune mîinile pe coapsele ei şi îşi împinge mădularul în ea, rănind-o.

Pe autostradă sînt maşini frumoase. Mai multe maşini decît am văzut vreodată în viaţa mea. În Elveţia toată lumea are maşină.

Se împingea în ea, tot mai tare, ciupind-o, scoţînd sunete animalice.

Voi avea o casă mică la munte. Cum le spun elveţienii? Cabane. Şi voi mînca ciocolată în fiecare zi. Cutii întregi.

Gromkov se ridică, respirînd greu. Se îndreptă şi se întoarse spre Zemsky.

– Rîndul tău.

Mă voi căsători şi voi avea copii şi toţi vom merge să schiem în Alpi.

Zemsky îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi se urcă peste ea.

Va fi o viaţă minunată. Nu mă voi mai întoarce în Rusia. Niciodată. Niciodată. Niciodată.

Era în ea, rănind-o mai mult decît celălalt, trăgînd-o de fese, împingîndu-i corpul pe pămîntul rece pînă cînd durerea deveni de nesuportat.

Vom trăi la o fermă unde va fi linişte şi pace tot timpul, şi vom avea o grădină plină cu flori.

Zemsky termină cu ea şi îşi privi colegul.

– Pariez că i-a plăcut. Rînji.
Apoi întinse mîinile şi îi frînse gîtul.

În dimineaţa următoare în ziarul local apăru un mic anunţ despre o bibliotecară care fusese violată şi ucisă în parc. Exista un avertisment sever din partea autorităţilor care atrăgeau atenţia că este periculos ca femeile tinere să se plimbe singure prin parc în toiul nopţii.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
Director GRU către director NSA
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
8. Olga Romănchanko – Kiev – eliminată
Sfîrşitul mesajului

Capitolul Treizeci şi Doi

Willard Stone şi Monte Banks erau duşmani înnăscuţi. Amîndoi erau animale de pradă nemiloase, iar jungla în care vînau erau canioanele de piatră din Wall Street, cu companiile lor puternice gata de a fi preluate, stocuri de mărfuri şi acţiunile bursei.

Prima ciocnire dintre cei doi bărbaţi a avut loc în timpul unei încercări de preluare a unei companii de servicii publice. Willard Stone făcu prima ofertă şi nu anticipă nici o problemă. Era atît de puternic şi avea o reputaţie atît de fioroasă încît puţini oameni îndrăzneau să-l provoace. Fu o mare surpriză pentru el cînd află că un tînăr parvenit, pe nume Monte

Banks, îi contestă oferta. Stone se văzu obligat să-şi ridice oferta, iar celălalt făcu la fel. Pînă la urmă Willard Stone reuşi să dobîndească controlul asupra companiei dar la un preţ mult mai ridicat decît se aşteptase.

Şase luni mai tîrziu, într-o licitaţie pentru o mare firmă de produse electronice, Stone se confruntă din nou cu Monte Banks. Ofertele continuau să crească şi de data asta cîştigă Banks.

Cînd Willard Stone află că Monte Banks intenţionează să concureze cu el pentru controlul unei companii de computere, hotărî că venise vremea să-şi cunoască rivalul. S-au întîlnit pe teren neutru, pe Insula Paradisului din Bahamas. Willard Stone făcuse o verificare completă a trecutului rivalului său, aflînd că Monte Banks provenea dintr-o familie de petrolişti bogaţi şi reuşise într-un mod strălucit să-şi transforme moştenirea într-un conglomerat internaţional.

Cei doi bărbaţi s-au aşezat la masă. Willard Stone, bătrîn şi înţelept. Monte Banks, tînăr şi dornic de victorii.

Willard Stone deschise discuţia.

– Ai ajuns o pacoste.

Monte Banks rînji.

– Venind de la tine e un mare compliment.

– Ce vrei? întrebă Stone.

– Acelaşi lucru ca şi tine. Vreau să stăpînesc lumea.

Willard Stone spuse gînditor:

– Ei bine, e o lume destul de mare.

– Adică?

– Există loc pentru amîndoi.

Şi în acea zi au ajuns parteneri. Fiecare îşi ducea propriile afaceri, dar cînd apăreau proiecte noi – cherestea, petrol, proprietăţi imobiliare – intrau în afaceri împreună, în loc să concureze unul cu celălalt. De mai multe ori Departamentul Justiţiei încercase să le oprească afacerile, dar legăturile lui Stone au triumfat. Monte Banks deţinea companii chimice răspunzătoare de o masivă poluare a lacurilor şi rîurilor, dar cînd era inculpat, acuzaţia era misterios retrasă. Cei doi bărbaţi trăiau într-o simbioză perfectă.

Operaţiunea Judecata de Apoi era ceva normal pentru ei şi amîndoi erau adînc implicaţi. Erau pe cale să încheie o afacere de cumpărare a zece milioane de acri de pămînt bogat în vegetaţie în pădurea tropicală din Amazon. Urma să fie una dintre cele mai profitabile afaceri pe care le încheiaseră vreodată.

Nu-şi puteau permite să le stea în cale ceva.

Capitolul Treizeci şi Trei

Ziua a treisprezecea

Washington, D.C.

Senatul Statelor Unite era în sesiune plenară. Avea cuvîntul tînărul senator de Utah.

– ... şi ce se întîmplă cu ecologia noastră este o ruşine naţională. Este timpul ca acest înalt for să-şi dea seama că este de datoria lui să păstreze preţioasa moştenire pe care strămoşii noştri ne-au încredinţat-o. Nu este doar o datorie, ci un privilegiu să protejăm pămîntul, aerul, şi mările de acele interese legitime care de fapt le distrug într-un mod egoist. Dar facem noi aşa ceva? Facem noi tot ce ne stă în putinţă? Sau permitem vocilor bogăţiei să ne influenţeze...?

Kevin Parker, aşezat în galeria vizitatorilor, îşi privea ceasul pentru a treia oară în decurs de cinci

minute. Se întreba cît de mult va mai dura această cuvîntare. Asista la aşa ceva pentru că urma să ia prînzul cu senatorul şi avea nevoie de o favoare de la el. Lui Kevin Parker îi plăcea să se plimbe pe coridoarele puterii, fiind prieten la cataramă cu congresmeni şi senatori, purtîndu-se cu generozitate în schimbul unor favoruri politice.

Crescuse sărac în Eugene, Oregon. Tatăl lui fusese un alcoolic care deţinuse un mic depozit de cherestea. Un jalnic om de afaceri, transformase ceea ce ar fi trebuit să fie o afacere înfloritoare într-un dezastru. Băiatul fusese obligat să lucreze încă de la vîrsta de paisprezece ani, şi pentru că mama lui fugise cu un altul, cu mulţi ani în urmă, nu avea nici un fel de viaţă de familie. Ar fi putut ajunge cu uşurinţă un pierde vară, ca şi tatăl său, însă salvarea lui a fost faptul că era extraordinar de atrăgător şi chipeş. Avea păr blond ondulat, trăsături fine, aristocratice pe care probabil le moştenise de la un strămoş de mult uitat. Cîtorva din oamenii influenţi din oraş li se făcu milă de el şi îi oferiră slujbe şi încurajări, făcînd tot posibilul ca să-l ajute. Cel mai bogat bărbat din oraş, Jeb Goodspell, era în mod deosebit dornic să-l ajute pe Kevin şi îi dădu o slujbă cu jumătate de normă la una din companiile lui. Celibatar, Goodspell îl invita deseori pe tînărul Parker acasă la el, pentru a lua cina.

– Poţi să ajungi cineva în această viaţă, îi spuse Goodspell, dar nu vei reuşi fără prieteni.

– Ştiu asta, sir. Şi apreciez foarte mult prietenia dumnevoastră. Faptul că lucrez pentru dumnea-voastră mi-a salvat viaţa.

– Aş putea face mult mai multe pentru tine, spuse Goodspell. Erau aşezaţi pe canapeaua din sufragerie, după cină. Îşi puse braţul în jurul băiatului. Mult mai multe. Îl strînse de umăr. Ai un corp frumos, ştii nu?

– Mulţumesc, sir.

– Nu ţi se întîmplă să te simţi singur?

Se simţea singur tot timpul.

– Ba da, sir.

– Atunci nu trebuie să mai fii singur. Îi mîngîie braţul. Să ştii, şi eu mă simt singur. Ai nevoie de cineva care să te strîngă în braţe şi să te consoleze.

– Da, sir.

– Ai avut vreodată prietene?

– Păi, am ieşit un timp cu Sue Ellen.

– Te-ai culcat cu ea?

Băiatul roşi.

– Nu, sir.

– Cîţi ani, Kevin?

– Şaisprezece, sir.

– E o vîrstă grozavă. E vîrsta la care ar trebui să începi o carieră. Îl studie pentru un moment pe băiat. Pariez că ai fi al naibii de bun în politică.

– Politică? Nu ştiu nimic despre aşa ceva, sir.

– Tocmai de aceea vei merge la şcoală, ca să înveţi. Iar eu te voi ajuta.

– Mulţumesc.

– Există multe feluri prin care le poţi mulţumi oamenilor, spuse Goodspell. Îşi frecă mîna de coapsa băiatului. Multe feluri. Privi în ochii lui Parker. Înţelegi la ce mă refer?

– Da, Jeb.

Şi acesta a fost începutul.

Cînd Kevin Parker absolvi liceul *Churchill,* Goodspell îl trimise la *Unversitatea* din Oregon. Băiatul studie ştiinţele politice, iar Goodspell avu grijă ca protejatul său să cunoască pe toată lumea. Toţi au fost impresionaţi de tînărul atrăgător. Cu legăturile sale, Parker descoperi că are posibilitatea să le facă favoruri unor oameni importanţi şi poate să aranjeze ca oamenii să se întîlnească între ei. Să ajungă lobbyst în Washington a fost un pas logic, iar Parker era foarte bun în ceea ce făcea.

Goodspell murise cu doi ani în urmă, însă Parker deprinsese deja talentul şi pofta pentru ceea ce mentorul lui îl învăţase. Îi plăcea să acosteze tineri şi să-i ducă la hoteluri ascunse unde nu putea fi recunoscut.

Senatorul de Utah termina în sfîrşit.

– ... iar eu spun acum că trebuie să votăm această lege pentru a salva ce a mai rămas din ecologia noastră.

Slavă Domnului, interminabila sesiune se apropia de sfîrşit. Kevin Parker se gîndi la seara care urma şi simţi un impuls sexual. În noaptea trecută întîlnise un tînăr la *Danny's P Street Station*, un cunoscut bar al homosexualilor. Din nefericire, tînărul venise cu un însoţitor. Dar se priviseră întreaga seară şi înainte de a pleca Parker scrise un bilet şi îl strecură în mîna tînărului. Erau doar două cuvinte *„Mîine seară"*. Tînărul zîmbise şi înclinase din cap.

Kevin Parker se îmbrăca grăbit să plece în oraş. Vroia să fie deja la bar cînd tînărul va sosi. Tînărul era mult prea atrăgător şi Parker nu voia ca altcineva să-l agaţe. Se auzi soneria de la intrare. *La dracu.* Parker deschise uşa.

Văzu un necunoscut.

– Kevin Parker?

– Da...

– Mă numesc Bellamy. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

Parker spuse nerăbdător:

– Va trebui să fixaţi o întîlnire cu secretara mea. Nu discut afaceri după ce plec de la birou.

– Nu este vorba de o afacere, domnule Parker. E în legătură cu excursia pe care aţi făcut-o în Elveţia acum două săptămîni.

– Excursia mea în Elveţia? Şi ce-i cu ea?

– Agenţia mea este interesată de unele persoane pe care s-ar putea să le fi întîlnit acolo. Robert îi prezentă falsa legitimaţie CIA.

Parker îl studie mai atent. Ce putea să vrea CIA de la el? Îşi băgau nasul peste tot. *Oare m-am dat de gol?*

Nu avea nici un sens să i se opună. Zîmbi.

– Intraţi, vă rog. Am întîrziat deja la o întîlnire dar sper că nu va dura prea mult discuţia cu dumneavoastră.

– Nu. Aţi făcut un tur cu autobuzul?

Deci despre asta e vorba. Chestia cu farfuria zburătoare. Fusese cel mai înfricoşător lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Vreţi să ştiţi mai multe despre acel UFO, nu-i

aşa? Ei bine, a fost o experienţă cumplită.

– Probabil, dar, sincer să fiu, noi cei de la agenţie nu credem în farfurii zburătoare. Am venit să aflu dacă nu-mi puteţi spune cîte ceva despre ceilalţi pasagèri din autobuz.

Parker fu luat prin surprindere.

– Oh, păi, mă tem că nu vă pot ajuta. Toţi au fost străini.

– Ştiu asta, domnule Parker, spuse Robert răbdător, dar trebuie să vă amintiţi ceva despre ei.

Parker ridică din umeri.

– Doar cîteva lucruri... Îmi amintesc să am schimbat cîteva cuvinte cu un englez care ne-a fotografiat.

Leslie Mothershed.

– Altcineva?

– Ah, da. Am vorbit puţin cu o tînără rusoaică. Părea foarte prietenoasă. Cred că era bibliotecară pe undeva.

Olga Romanchanko.

– Excelent. Vă mai amintiţi şi de alţii, domnule Parker?

– Nu, cred că... oh, mai erau încă alţi doi bărbaţi. Unul era american, din Texas.

Dan Wayne.

– Şi celălalt?

– Un ungur. Proprietarul unui bîlci, sau al unui circ sau cam aşa ceva în Ungaria. Îşi aminti. Un bîlci.

– Sînteţi sigur, domnule Parker?

– Oh, da. Mi-a povestit cîte ceva despre afacerile lui. Era foarte încîntat de acel UFO. Cred că dacă ar fi putut l-ar fi pus în programul lui. Trebuie să recunosc că a fost o privelişte sinistră. Aş fi raportat, de nu-mi

pot permite să fiu confundat cu toţi trăsniţii care pretind că au văzut farfurii zburătoare.

– Nu v-a spus numele lui?

– Ba da, dar era unul din acele nume străine dificil de pronunţat. Mă tem că nu mi-l amintesc.

– Vă mai amintiţi şi altceva despre el?

– Doar că era grăbit să se întoarcă la bîlciul lui. Îşi privi ceasul. Vă mai pot ajuta cu ceva? Sînt în întîrziere.

– Nu, mulţumesc, domnule Parker. Ne-aţi fost de mare ajutor.

– Cu plăcere. Îi aruncă lui Robert un zîmbet fermecător. Treceţi pe la biroul meu şi mai putem discuta.

– O voi face.

Deci, e aproape gata, îşi zise Robert. *Pot să-mi ia slujba şi să şi-o bage undeva. A venit timpul să adun rămăşiţele vieţii mele şi să o iau de la început.*

Robert îl sună pe generalul Hilliard.

– Aproape că am terminat, generale. L-am găsit pe Kevin Parker. E lobbyst în Washington D.C. Pornesc acum să caut ultimul pasager.

– Sînt foarte mulţumit, spuse generalul Hilliard. Aţi făcut o treabă excelentă, comandante. Sunaţi-mă cît mai repede.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA către director CIA
Exempluarul unu din ()unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
9. Kevin Parker – Washington, D.C.
Sfîrşitul mesajului

Cînd Kevin Parker ajunse la *Danny's P Street Station,* decoperi că barul era mult mai aglomerat decît în seara precedentă. Cei mai în vîrstă erau îmbrăcaţi în costume elegante, în timp ce majoritatea celor tineri erau în *Levi's*, blazere şi cizme. Erau cîţiva care nu păreau potriviţi cu locul, în haine de piele neagră şi Parker considera dezgustător acest element. Purtările grosolane erau periculoase, iar lui nu-i plăcuseră niciodată tipii bizari. Discreţie fusese întotdeauna motto-ul lui. Discreţie. Tînărul frumos nu apăruse încă, dar Parker nici nu se aşteptase să fie aici. Îşi va face intrarea mult mai tîrziu, frumos şi proaspăt, cînd toţi ceilalţi din bar erau obosiţi şi transpiraţi. Kevin Parker se îndreptă spre bar, comandă o băutură şi privi în jur. Televizoarele de pe pereţi transmiteau programul MTV. *Danny's* era un S-şi-A – stai şi arată – bar. Cei tineri luau poze care să-i facă cît mai atrăgători posibil, în timp ce cei mai în vîrstă – cumpărătorii – îi priveau şi alegeau. Barurile S-şi-A erau cele mai rafinate. Nu existau bătăi, pentru că majoritatea clienţilor aveau dinţi falşi şi nu-şi

puteau permite ca cineva să-i lase fără ei.

Kevin Parker observă că majoritatea îşi aleseseră deja partenerii. Ascultă la conversaţiile familiare din jurul său. Îl fascina faptul că aceste discuţii erau întotdeauna aceleaşi, fie că aveau loc în baruri ca acesta, sau în baruri în care se dansa, video baruri, sau în cluburi ilegale care îşi schimbau locul în fiecare săptămînă. Era un argou indigen.

– Regina e un nimeni. Se crede Miss Chestie...

– M-a părăsit fără nici un motiv. Se supără imediat.

– Eşti un deasupra sau un dedesubt?

– Deasupra. Trebuie să fiu eu cel care dau ordinele, fetiţo.

– Bine. Mie îmi place să le execut...

– M-a luat drept un gunoi... Mă critica tot timpul... greutatea, pielea, comportarea. Am spus: „Mary, s-a terminat între noi." Dar m-a durut. De aceea sînt aici în seara asta... încerc să-l uit. Pot să mai beau un pahar?

La ora 1:00 a.m. tînărul intră. Privi în jur, îl văzu pe Parker şi veni spre el. Băiatul era chiar mai frumos decît îşi amintea Parker.

– Bună seara.

– Bună seara. Îmi pare rău că am întîrziat.

– Nu-i nimic. Mi-a plăcut să aştept.

Tînărul luă o ţigară şi îl lăsă pe bărbatul mai în vîrstă să i-o aprindă.

– M-am gîndit la tine, spuse Parker.

– Da?

Genele băiatului erau incredibile.

– Da. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

– Dacă asta te face fericit.

Parker zîmbi.

– Vrei să mă faci fericit?

Băiatul îl privi drept în ochi şi spuse încet:

– Aşa cred.

– Am văzut bărbatul cu care ai fost aseară. Nu e pentru tine.

– Şi tu eşti?

– Aş putea fi. Ce-ar fi să aflăm? Nu vrei să facem o mică plimbare?

– Ar fi bine.

Parker simţi o undă de excitare.

– Ştiu un loc plăcut unde am putea fi singuri.

– În regulă. Renunţ la băutură.

Pe cînd se pregăteau să se îndrepte spre uşă, aceasta se deschise brusc, şi doi tineri zdraveni intrară în bar. Se opriră în faţa băiatului, blocîndu-le trecerea.

– Aici erai, ticălosule. Unde-s banii pe care mi-i datorezi?

Băiatul îl privi nedumerit.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu te-am văzut...

– Ia nu-mi mai vinde gogoşi. Bărbatul îl apucă de umăr şi porni cu el spre stradă.

Parker rămase pe loc, furios. Era tentat să intervină, dar nu-şi putea permite să fie amestecat într-un scandal. Rămase unde era, urmărind băiatul dispărînd în noapte.

Cel de-al doile bărbat îi zîmbi prietenos lui Kevin.

– Ar trebui să-ţi alegi cu mai mare grijă însoţitorii. El aduce doar necazuri.

Parker îl privi mai atent pe cel care vorbise. Era blond şi atrăgător, cu trăsături aproape perfecte.

Parker avea o presimţire că seara nu va fi în întregime pierdută.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse el.

– Niciodată nu ştim ce ne rezervă soarta, nu-i aşa? Îl privea în ochi pe Parker.

– Nu, nu ştim. Mă numesc Tom. Pe tine cum te cheamă?

– Paul.

– Ce-ar fi să-ţi ofer ceva de băut, Paul?

– Mulţumesc.

– Ai ceva programat pentru seara asta?

– Depinde de tine?

– Ce-ar fi să-ţi petreci noaptea cu mine?

– Cred că ar fi interesant.

– Şi cît m-ar costa?

– Îmi placi. Pentru tine două sute.

– Destul de rezonabil.

– Este. N-o să-ţi pară rău.

Peste treizeci de minute Paul îl conducea pe Kevin Parker într-un vechi apartament de pe Jefferson Street. Au urcat la al treilea etaj şi au intrat într-o cameră mică. Parker privi în jur.

– Nu prea e mare lucru pe aici. La un hotel ar fi fost mult mai bine.

Paul rînji.

– Sîntem mai în siguranţă aici. Şi apoi, nu ne trebuie decît un pat.

– Ai dreptate. Ce-ar fi să te dezbraci? Vreau să văd ce cumpăr.

– În regulă. Paul începu să-şi scoată hainele. Avea un corp grozav.

Parker îl privea şi simţi crescînd în el cunoscuta

dorinţă.

– Acum, dezbracă-te şi tu, şopti Paul. Grăbeşte-te, te vreau.

– Şi eu te vreau, Mary. Parker începu să-şi dea jos hainele.

– Ce-ţi place? întrebă Paul. Buze sau coapse?

– Hai să facem un cocktail. Avem timp toată noaptea.

– Bine. Mă duc puţin în baie, spuse Paul. Vin imediat.

Parker se întinse pe pat, gol, anticipînd senzaţiile deosebite pe care urma să le trăiască. Îl auzi pe ceilălalt ieşind din baie şi apropiindu-se de pat.

Întinse braţele.

– Vino aici, Paul.

– Vin.

Iar Parker simţi un fulger de durere cînd cuţitul i se înfipse în piept. Ochii i se deschiseră brusc. Privi în sus, sufocîndu-se.

– Dumnezeule, ce...?

Paul se îmbrăca.

– Nu-ţi face probleme pentru bani, spuse el. E pe cheltuiala agenţiei.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
CIA către director NSA
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi

9. Kevin Parker – Washington, D.C. – eliminat
Sfîrşitul mesajului

Robert Bellamy nu urmări ştirile din acea seară pentru că era în drum spre Ungaria pentru a găsi un om care avea un bîlci.

Capitolul Treizeci şi Patru

Ziua a paisprezecea

Budapesta

Zborul de la Paris la Budapesta cu *Liniile Aeriene Malev* dură două ore şi cinci minute. Robert ştia foarte puţine despre Ungaria, doar că în al doilea război mondial făcuse parte din Axă, iar apoi devenise un satelit al Rusiei. Robert luă autobuzul aeroportului care îl duse pînă în centrul oraşului şi rămase impresionat de ceea ce văzu. Clădirile erau vechi iar arhitectura clasică. Parlamentul de pe Rudolph Quay era o clădire imensă, o structură neo-gotică ce domina oraşul, iar sus, deasupra oraşului pe Castle Hill se afla Palatul regal. Străzile erau pline de maşini şi cumpărători.

Autobuzul opri în faţa hotelului *Duna Intercontinental*. Robert intră în hol şi se apropie de func-

ţionarul de la recepţie.

– Scuzaţi-mă, spuse Robert, vorbiţi engleza?

– *Igen*. Da. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Un prieten de-al meu a fost în Budapesta acum cîteva zile şi mi-a povestit că a văzut un minunat bîlci. M-am gîndit că dacă tot sînt în oraş, l-aş putea vizita şi eu.Îmi puteţi spune unde se află?

Bărbatul se încruntă.

– Bîlci? Trase din buzunar o foaie de hîrtie şi o examină atent. la să vedem. În momentul acesta în Budapesta, avem o operă, mai multe piese de teatru, balet, tururi de noapte şi zi ale oraşului, excursii la ţară. Ridică privirea. Îmi pare rău. Nu există nici un bîlci.

– Sînteţi sigur?

Portarul îi înmînă lista.

– Convingeţi-vă. Lista era scrisă în maghiară.

Robert i-o dădu înapoi.

– Da. Unde aş putea să mă interesez de aşa ceva?

– Poate Ministerul Culturii vă poate ajuta, spuse el.

Peste treizeci de minute, Robert discuta cu un funcţionar al ministerului.

– Nu există un bîlci în Budapesta. Sînteţi sigur că prietenul dumneavoastră l-a văzut în Ungaria?

– Da.

– Dar nu v-a spus unde?

– Nu.

– Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta. Funcţionarul era nerăbdător. Dacă nu mai aveţi alte probleme...

– Nu. Robert se ridică. Mulţumesc. Ezită. Mai am totuşi o întrebare de pus. Dacă aş dori să aduc un

bîlci sau un circ în Budapesta ar trebuie să am un permis?

– Bineînţeles.

– Şi unde l-aş putea obţine?

– La Administraţia pentru eliberarea autorizaţiilor din Budapesta.

Clădirea Administraţiei era situată în Buda, lîngă vechiul zid medieval. Robert aşteptă o jumătate de oră înainte de a fi introdus în biroul unui funcţionar rigid şi pompos.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Robert zîmbi.

– Sper că da. Îmi cer scuze că vă răpesc din timp cu o problemă atît de minoră, dar am venit aici cu băieţelul meu, şi el a auzit despre un bîlci de pe undeva din Ungaria, iar eu i-am promis că-l voi duce să-l vadă. Ştiţi cum sînt copiii atunci cînd le intră ceva în cap.

Funcţionarul se holbă buimăcit la Robert.

– De ce anume aţi dorit să discutaţi cu mine?

– Păi, adevărul este, că nimeni nu pare să ştie pe unde poate fi acest bîlci, iar Ungaria este o ţară grozavă şi frumoasă, şi mi s-a spus că dacă cineva ştie ce se întîmplă în Ungaria, dumneavoastră sînteţi acela.

Funcţionarul dădu din cap.

– Da. Aşa ceva nu se poate prezenta undeva fără a avea o autorizaţie. Apăsă pe un buton şi secretara

intră. Au discutat rapid în maghiară. Secretara plecă şi se întoarse peste două minute cu cîteva hîrtii în mînă. Le întinse funcţionarului. Acesta le privi şi îi spuse lui Robert:

– În ultimele trei luni am dat două autorizaţii pentru bîlciuri... Unul s-a închis luna trecută.

– Şi celălalt?

– Celălalt încă e deschis la Sopron. Un mic oraş lîngă graniţa cu Germania.

– Puteţi să-mi spuneţi numele proprietarului?

Funcţionarul îşi consultă lista.

– Bushfekete. Laslo Bushfekete.

Laslo Bushfekete trăia una dintre cele mai grozave zile din viaţa lui. Puţini oameni sînt aşa de norocoşi încît să-şi petreacă viaţa făcînd exact ceea ce vor să facă, iar Laslo Bushfekete era unul dintre cei fericiţi de soartă. De un metru nouăzeci şi peste o sută de kilograme. Bushfekete era un uriaş. Se putea lăuda cu un ceas şi inele cu diamante şi o mare brăţară de aur. Tatăl lui avusese un mic bîlci şi cînd murise, fiul lui îl moştenise. Era singurul mod de viaţă pe care îl cunoştea.

Laslo Bushfekete avea vise grandioase. Intenţiona să-şi extindă bîlciul şi să-l facă cel mai mare şi mai bun din Europa. În prezent nu-şi putea permite decît atracţiile obişnuite: Doamna Cea Grasă, Bărbatul Tatuat, Gemenii Siamezi şi Mumia de O Mie de Ani „scoasă din adîncul mormintelor din vechiul Egipt".

Apoi, mai erau Înghiţitorul de Săbii, Mîncătorul de Flăcări şi micuţa şi drăguţa Îmblînzitoare de Şerpi, Marika. Dar de fapt, toate astea nu însemnau decît un alt bîlci care călătorea din oraş în oraş.

Acum însă, peste noapte, totul se va schimba. Visul lui Laslo Bushfekete era pe cale să se realizeze.

Plecase în Elveţia pentru a asista la spectacolul dat de un artist care evadează. Piesa de rezistenţă a show-ului era un număr în care artistul, legat la ochi, era încuiat într-un mic cufăr, încuiat apoi într-un cufăr mai mare şi în final coborît într-un bazin cu apă. La telefon totul sunase fantastic, dar cînd Bushfekete plecase în Elveţia ca să vadă cu ochii lui, îşi dădu seama că există un obstacol de netrecut: artistului îi trebuiau treizeci de minute ca să se elibereze. Nici un public din lume nu va sta treizeci de minute holbîndu-se la un cufăr cufundat în apă.

Se păruse că această călătorie fusese o mare pierdere de vreme. Laslo Bushfekete se hotărîse să facă un tur cu autobuzul pentru a-şi omorî timpul pînă la plecarea avionului. Şi se dovedi că această călătorie îi va schimba viaţa.

Ca şi ceilalţi pasageri, Bushfekete văzuse explozia şi alergase peste cîmp pentru a da o mînă de ajutor supravieţuitorilor din ceea ce ei îşi imaginau că este un accident de avion. Dar scena care i se prezentă în faţa ochilor era incredibilă. Nu exista nici o îndoială că era o farfurie zburătoare, iar înăuntru erau două corpuri mici, ciudate. Ceilalţi pasageri se uitau înmărmuriţi la obiectul din faţa lor. Laslo Bushfekete îl înconjură pentru a vedea cum arată şi din spate acel UFO, şi se opri uluit. Cam la trei metri în spatele

epavei, zăcînd la pămînt, ascunsă de privirile celorlalţi pasageri, era o mînă mică, tăiată, cu şase degete şi două degete mari opuse. Fără să stea pe gînduri Bushfekete îşi scoase batista, ridică cu ea mîna şi o vîrî în geanta de voiaj. Inima îi bătea sălbatic. Avea în posesia lui Mîna adevărată a unui extraterestru! *De acum încolo poţi să renunţi la femei grase, bărbaţi tatuaţi, înghiţitori de săbii şi mîncători de flăcări,* îşi zise el. *Poftiţi, doamnelor şi domnilor, să vedeţi ce n-aţi mai văzut. Un lucru pe care nici un muritor de rînd nu l-a mai văzut pînă în prezent. Vă uitaţi la unul dintre cele mai incredibile lucruri din univers. Nu este un animal. Nu este o plantă. Nu este un minereu. Ce este? Este o parte din rămăşiţele unui extraterestru... o creatură din spaţiu... Nu este ceva ştiinţifico-fantastic, doamnelor şi domnilor, este ceva real... Pentru cinci sute de forinţi, puteţi să vă fotografiaţi cu el."*

Bine că-şi adusese aminte. Spera că fotograful care fusese la locul prăbuşirii îşi va aminti să-i trimită fotografia pe care i-o promisese. O va mări şi o va pune lîngă mîna expusă. Va fi o prezentare excelentă. *Arta de a organiza spectacole. Asta înseamna viaţă.*

Abia aştepta să se întoarcă în Ungaria şi să-şi realizeze visurile.

Cînd ajunsese acasă şi desfăcuse batista, văzu că mîna se zbîrcise. Dar după ce Bushfekete o curăţă, uluitor, mîna îşi reveni la forma iniţială.

Bushfekete o ascunse bine şi comandă o cutie impresionantă, de sticlă, cu un aparat special construit care să păstreze o anumită umiditate înăuntru. După ce va expune mîna în bîlciul său, plănuia să călătorească prin Europa. Prin întreaga

lume. Va prezenta expoziţii la muzee. Le-o va arăta oamenilor de ştiinţă, poate chiar conducătorilor de state. Şi îi va pune pe toţi la plată. Nu se va termina niciodată averea fabuloasă pe care urma să o cîştige.

Nu povestise nimănui despre norocul care dăduse peste el, nici măcar iubitei lui, Marika, micuţa dansatoare sexy care lucra cu cobre şi vipere, cei mai periculoşi şerpi. Bineînţeles că nu mai aveau pungile cu venin, dar publicul nu ştia asta, pentru că Bushfekete ţinea de asemenea o cobră cu sacul de venin intact. Arăta şarpele pe gratis publicului, care urmărea cum ucide şobolani. Nu era de mirare că oamenii se îngrozeau privind-o pe frumoasa Marika lăsînd şerpii să se tîrască pe corpul ei senzual, pe jumătate dezgolit. De două sau trei ori pe săptămînă, Marika venea în cortul lui Laslo Bushfekete şi se tîra pe corpul lui, limba mişcîndu-i-se înăuntru şi afară din gură ca şi la şerpii ei. Făcuseră dragoste cu o seară înainte, iar Bushfekete era încă epuizat de incredibilele acrobaţii ale iubitei lui. Amintirile îi fură întrerupte de un vizitator.

– Domnul Bushfekete?

– În persoană. Ce doriţi?

– Am aflat că aţi fost în Elveţia săptămîna trecută.

Bushfekete se nelinişti brusc. *M-a văzut oare cineva luînd mîna?*

– Şi... şi ce-i cu asta?

– Aţi făcut un tur cu autobuzul duminica trecută?

Bushfekete răspunse precaut:

– Da.

Robert Bellamy respiră uşurat. Se terminase în sfîrşit. El era ultimul martor. Acceptase o misiune

imposibilă şi o dusese la împlinire. *Şi încă al dracului de bine, dacă îmi pot permite să spun. „Nu ştim unde sînt. Sau cine sînt."* Iar el îi găsise pe toţi. Se simţea de parcă o greutate imensă i se ridicase de pe umeri. Acum era liber. Liber să se întoarcă acasă şi să înceapă o nouă viaţă.

– Ce e cu călătoria mea, domnule?

– Nimic important, îl asigură Robert Bellamy. Şi nu era, nu mai era. Mă interesau ceilalţi pasageri, domnule Bushfekete, dar acum cred că am toate informaţiile necesare, aşa că...

– Oh, păcat, aş putea să vă spun totul despre ei, spuse Laslo Bushfekete. Era un preot italian din Orvieto, un german – cred că profesor de chimie la München, o rusoaică bibliotecară în Kiev, un fermier din Waco, Texas, un bancher canadian din Teritorii, şi un fel de lobbyst numit Parker din Washington D.C.

Dumnezeule mare, îşi spuse Robert. *Dacă ajungeam la el mai întîi nu mi-aş mai fi bătut atît de mult capul. Omul este uimitor. Îşi aminteşte de toţi.*

– Aveţi o memorie extraordinară, spuse Robert.

– Îhî. Bushfekete zîmbi. Ah, şi mai era o femeie.

– Rusoaica.

– Nu, nu. Cealaltă femeie. Cea înaltă, zveltă, îmbrăcată în alb.

Robert se gîndi o clipă. Nici unul dintre ceilalţi nu pomenise nimic despre o altă femeie.

– Cred că greşiţi.

– Nu, nu greşesc, insistă Bushfekete. Erau două femei.

Robert numără în gînd. Pur şi simplu nu se potrivea.

– Nu se poate să fi fost.

Bushfekete se simţea insultat.

– Cînd fotograful acela ne-a făcut fotografiile în faţa UFO-ului, ea stătea chiar lîngă mine. Era o frumuseţe. Făcu o pauză. Ciudat e că nu-mi amintesc să o fi văzut în autobuz. Probabil că a stat în spate. Îmi amintesc că părea cam palidă. Îmi şi făceam probleme pentru ea.

Robert se încruntă.

– Cînd v-aţi întors la autobuz, era şi ea cu voi?

– Dacă stau bine să mă gîndesc, nu cred că am mai văzut-o apoi. Dar eram atît de uluit de acea farfurie zburătoare, că n-am mai fost atent.

Ceva nu mergea. *Se poate să fi fost unsprezece martori în loc de zece? Va trebui să verific,* îşi zise Robert.

– Mulţumesc, domnule Bushfekete.

– Cu plăcere.

– Mult noroc.

Bushfekete rînji.

– Mulţumesc. Nu avea nevoie de noroc. Nu acum, cînd avea în posesia lui mîna originală a unui extraterestru.

În seara aceea Robert Bellamy făcu raportul final pentru generalul Hilliard.

– I-am aflat numele. Laslo Bushfekete. Conduce un bîlci lîngă Sopron, Ungaria.

– Şi el este ultimul dintre martori?

Robert ezită o clipă.

– Da, sir. Se pregătea să anunţe şi cel de-a optulea pasager, dar se hotărî să aştepte pînă va verifica mai întîi. Nu părea verosimil.

– Mulţumesc, comandante. Ai făcut o treabă excelentă.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
NSA către director HRQ
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
10. Laslo Bushfekete – Sopron
Sfîrşitul mesajului

Au sosit în mijlocul nopţii cînd bîlciul se închisese. Au plecat peste cincisprezece minute le fel de tăcuţi precum au venit.

Laslo Bushfekete visa că stă în picioare la intrarea unui imens cort alb privind mulţimea aşezată la rînd pentru a cumpăra un bilet de cinci sute de forinţi.

„... poftiţi pe aici. Priviţi o parte adevărată din corpul unui extraterestru din spaţiul cosmic. Nu un desen, nu o fotografie, ci o parte autentică a unui autentic ET. Doar pentru cinci sute de forinţi veţi trăi cea mai excitantă experienţă din viaţa dumneavoastră, o privelişte pe care nu o veţi uita niciodată."

Apoi visă că era în pat cu Marika şi amîndoi erau goi, simţea sfîrcurile ei apăsîndu-l pe piept, iar limba tîrîndu-se de-a lungul trupului, şi ea se unduia peste el, avu o erecţie, întinse mîinile să o cuprindă, iar degetele i se închiseră peste ceva rece şi alunecos, se trezi, deschise ochii, ţipă, şi exact atunci cobra îl atacă.

I-au găsit corpul în dimineaţa următoare. Cuşca cu şarpele veninos era goală.

Mesaj fulger
Strict confidenţial
HRQ către director NSA
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
10. Laslo Bushfekete – Soproni – eliminat

Generalul Hilliard formă un număr la telefonul roşu.

– Janus, am primit raportul final al Comandantului Bellamy. Am găsit şi ultimul martor. Am avut grijă de toţi.

– Minunat. Îi voi informa pe ceilalţi. Vreau să puneţi în aplicare imediat şi restul planului.

– Am înţeles.

Mesaj fulger
Strict confidenţial NSA către directorii:
SIFAR, MI6, GRU, Comsec, CIA, DCI, CGHQ, BFV
Exemplarul unu din (unu) exemplare
Subiect: Operaţiunea Judecata de Apoi
11. Comandant Robert Bellamy – de eliminat
Sfîrşitul mesajului

CARTEA A DOUA

Fugarul

Capitolul Treizeci şi Cinci

Ziua a cincisprezecea

Robert Bellamy avea o dilemă. *Ar putea să existe şi un al unsprezecelea martor? Şi dacă da, de ce ceilalţi nu şi-au adus aminte de el?* Funcţionarul care vînduse biletele îi spuse că fuseseră doar şapte pasageri. Robert era convins că proprietarul bîlciului făcuse o greşeală. Ar fi atît de uşor să ignore spusele lui, să presupună că nu era adevărat, însă pregătirea nu-i permitea să facă aşa ceva. Fusese prea bine antrenat. Povestea lui Bushfekete trebuia verificată. *Cum?* Robert se gîndi un timp. *Hans Beckerman. Şoferul de autobuz trebuia să ştie.*

Telefonă la Sunshine Tours. Biroul era închis. În Kappel Hans Beckerman nu avea telefon. *Va trebui să mă întorc în Elveţia pentru a afla*, îşi zise Robert. *Nu pot să las problema nerezolvată.*

Conspiraţia

Era noaptea tîrziu cînd Robert ajunse în Zürich. Aerul era rece şi proaspăt şi pe cer se vedea o lună plină. Robert închirie o maşină şi porni pe drumul cunoscut deja spre micul sat Kappel. Trecu pe lîngă biserică şi opri în faţa casei lui Hans Beckerman, convins că umblă după potcoave de cai morţi. Casa era întunecată. Robert bătu la uşă şi aşteptă. Bătu din nou, tremurînd în aerul rece al nopţii.

Doamna Beckerman deschise în sfîrşit uşa. Purta o rochie de lînă, ponosită.

– *Bitte?*

– Doamnă Beckerman, vă mai amintiţi de mine? Sînt reporterul care scrie un articol despre Hans. Îmi cer scuze că vă deranjez atît de tîrziu, dar este foarte important să stau de vorbă cu soţul dumneavoastră.

Cuvintele lui fură întîmpinate de tăcere.

– Doamnă Beckerman?

– Hans e mort.

Robert simţi străbătîndu-l un fior.

– Poftim?

– Soţul meu este mort.

– Îmi pare rău. Cum a murit?

– Maşina lui s-a răsturnat peste marginea drumului. Vocea îi era încărcată de amărăciune. *Dummkopf Polizei* a spus că s-a întîmplat pentru că era drogat.

– Drogat? *Ulcer. Doctorii nu pot să-mi dea nici un fel de medicamente. Sînt alergic la toate.*

– Poliţia a spus că a fost un accident?

– *Ja.*

– I-au făcut autopsie?

– I-au făcut şi au găsit droguri. Nu are nici un sens.

Nu ştia ce să-i spună.

– Îmi pare rău, doamnă Beckerman.

Uşa se închise şi el rămase singur în noaptea răcoroasă.

Un martor nu mai există. Nu – doi. Leslie Mothershed a murit într-un incendiu. Robert rămase pe gînduri mult timp. Doi martori morţi. Auzea vocea instructorului său de la *Fermă: „Mai există un lucru pe care aş vrea să-l discut astăzi: Coincidenţa. În munca noastră nu există un astfel de animal. Şi de obicei se traduce prin pericol. Dacă continuaţi să vă întîlniţi cu aceeaşi persoană, sau identificaţi acelaşi automobil pe urmele voastre păziţi-vă fundurile. Cu siguranţă că aţi dat de necazuri".*

Aţi dat de necazuri. Robert era cuprins de emoţii contradictorii. Ceea ce se întîmplase *trebuiea să fie doar o coincidenţă, şi totuşi... Trebuie să verific acel misterios pasager.*

Dădu primul telefon în Fort Smith, Canada. O voce de femeie înnebunită de durere îi răspunse la telefon:

– Da?

– Cu William Mann, vă rog.

Vocea spuse cu dificultate:

– Îmi pare rău, soţul meu nu... nu mai este printre noi.

– Nu înţeleg.

– S-a sinucis.

Să se sinucidă? Pragmaticul bancher? Ce dracu se întîmplă? se întrebă Robert. Era de neconceput ceea ce-i trecea prin minte, şi totuşi... Începu să dea telefon după telefon.

– Cu profesorul Schmidt, vă rog.

– *Ach!* Profesorul a murit într-o explozie în laboratorul său...

– Aş dori să vorbesc cu Dan Wayne.

– Bietul de el. Armăsarul lui l-a călcat în picioare pînă l-a omorît...

– Cu Laslo Bushfekete, vă rog.

– Bîlciul s-a închis. Laslo e mort...

– Cu Fritz Mandel, vă rog.

– Fritz a fost ucis într-un accident cumplit...

Alarma suna din plin.

– Olga Romanchanko.
– Sărmana fată. Atît de tînără...

– Aş dori să ştiu cum se mai simte părintele Patrini.
– Şi-a dat sufletul dormind.

– Aş dori să vorbesc cu Kevin Parker.
– Kevin a fost ucis...

Morţi. *Toţi martorii erau morţi.* Şi el era cel care îi găsise şi îi identificase. De ce nu-şi dăduse seama ce se întîmplă? Pentru că ticăloşii aşteptaseră să plece din fiecare ţară înainte de a executa victimele. Singurul căruia îi raportase fusese generalul Hilliard. *Nu trebuie să implicăm pe nimeni altcineva în această misiune... Vreau să-mi raportaţi zilnic progresele pe care le faceţi.*

Se folosiseră de el pentru a descoperi martorii. *Ce se află în spatele acestei poveşti?* Otto Schmidt a fost ucis în Germania, Hans Beckerman şi Fritz Mandel în Elveţia, Olga Romanchanko în Rusia, Dan Wayne şi Kevin Parker în America, William Mann în Canadă, Leslie Mothershed în Anglia, părintele Patrini în Italia şi Laslo Bushfekete în Ungaria. Asta însemna că

agenţiile secrete din mai multe ţări erau implicate în cea mai secretă acţiune din istorie. Cineva la un nivel foarte înalt hotărîse că toţi martorii care asistaseră la prăbuşirea acelui UFO trebuiau să moară. *Dar cine? Şi de ce?*

Este o conspiraţie internaţională şi eu mă aflu în mijlocul ei.

Prima prioritate: ascunde-te. Lui Robert îi venea greu să creadă că au de gînd să-l ucidă. Era unul dintre ei. Dar pînă nu verifica nu voia să-şi asume nici un risc.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi facă rost de un paşaport fals. Asta însemna Ricco la Roma.

Robert luă avionul următor spre Roma şi se luptă să rămînă treaz. Nu-şi dăduse seama că este atît de extenuat. Presiunea din ultimele cincisprezece zile adăugată la fusurile orare îl lăsase fără vlagă.

Ateriză la aeroportul *Leonardo da Vinci* şi cînd păşi în hol prima persoană pe care o văzu fu Susan. Se opri, şocat. Era cu spatele la el şi pentru o clipă se gîndi că greşeşte. Apoi îi auzi vocea.

– Mulţumesc. O maşină va veni să mă ia.

Robert se apropie de ea.

– Susan...

Ea se întoarse, surprinsă.

– Robert! Ce... ce coincidenţă! Dar ce surpriză plăcută.

– Credeam că eşti în Gibraltar, spuse Robert.

Ea zîmbi stînjenită.

– Da. Ne pregătim să mergem acolo. Monte a avut nişte afaceri de aranjat aici mai întîi. Plecăm în seara asta. Ce faci în Roma?

Alerg să-mi salvez viaţa.

– Închei o misiune. E ultima.

Îmi dau demisia, draga mea. De acum încolo vom fi împreună şi nimic nu ne va mai despărţi. Părăseşte-l pe Monte şi întoarce-te la mine. Dar nu se simţi capabil să spună aceste cuvinte. O făcuse destul să sufere. Era fericită cu noua ei viaţă. *Las-o în pace,* îşi spuse Robert.

Ea îl privea.

– Arăţi obosit.

El zîmbi.

– Am cam avut de lucru.

S-au privit în ochi şi vraja dintre ei era tot acolo. Dorinţa arzătoare, amintirile, rîsul, dorul mistuitor.

Susan îi luă mîna într-a ei şi spuse încet:

– Robert. Oh, Robert. Aş vrea să fi...

– Susan...

Şi în acea clipă un bărbat solid, într-o uniformă de şofer veni lîngă Susan.

– Maşina vă aşteaptă, doamnă Banks. Şi vraja se destrămă...

– Mulţumesc. Susan se întoarse spre Robert. Îmi pare rău. Trebuie să plec. Te rog, ai grijă de tine.

– Sigur. O urmări plecînd. Erau atît de multe lucruri pe care dorea să i le spună. *Viaţa le potriveşte pe toate într-un mod atît de afurisit.* Era minunat că o văzuse pe Susan din nou, dar ce anume îl deranja?

Bineînţeles?! *Coincidenţa! O altă coincidenţă.*

Luă un taxi pînă la hotelul *Hassler.*

– Bine aţi venit, comandante.

– Mulţumesc.

– Voi chema un băiat să vă ducă sus bagajele.

Aşteptă. Robert îşi privi ceasul. 10:00 p.m. Era tentat să urce şi să încerce să doarmă, dar trebuia să-şi aranjeze mai întîi paşaportul.

– Nu urc chiar acum în camera mea, spuse Robert. Aş vrea doar să-mi trimiteţi sus bagajele.

– Bineînţeles, comandante.

Pe cînd Robert se întorcea să plece, se deschise uşa ascensorului şi un grup de turişti se revărsară afară, rîzînd şi discutînd. Era evident că băuseră destul de mult. Unul dintre ei, un bărbat corpolent, roşu la faţă îi făcu cu mîna lui Robert.

– Salut, amice... te distrezi bine?

– Excelent, spuse Robert.

Robert trecu prin hol spre taxiul care aştepta afară. Pe cînd se pregătea să urce în el, observă un obscur Opel gri parcat de cealaltă parte a străzii. Era prea obscur. Ieşea în evidenţă printre maşinile mari, luxoase din jurul său.

– Via Monte Grappa, îi spuse Robert şoferului. În timpul drumului, Robert privea afară prin oglinda retrovizoare. Nu se vedea nici un Opel gri. *Devin nervos,* îşi zise Robert. Cînd au ajuns la Via Monte Grappa, Robert se dădu jos la colţ. Pregătindu-se să

plătească şoferului, văzu, cu colţul ochiului, Opelul gri puţin mai jos pe stradă, deşi ar fi putut jura că nu-l urmărise. Plăti cursa şi porni pe stradă îndepărtîndu-se de maşină, plimbîndu-se încet, oprindu-se să se uite la vitrinele magazinelor. Într-una din ele, văzu Opelul, mişcîndu-se încet în urma lui. Cînd Robert ajunse la colţul următor, observă că e o stradă cu sens unic. O porni pe ea, trecînd prin traficul intens. Opelul ezită la colţ, apoi acceleră pentru a-l prinde pe Robert la capătul străzii. Robert se întoarse şi porni din nou pe Via Monte Grappa. Opelul nu se vedea.

Robert făcu semn unui taxi.

– Via Monticelli.

Clădirea era veche şi neatrăgătoare, o relicvă a unor zile mai bune. Robert o vizitase de mai multe ori, cu ocazia diferitelor misiuni. Coborî trei trepte pînă la demisol şi bătu la uşă. În vizor apăru un ochi, apoi uşa se deschise larg.

– Roberto! exclamă un bărbat. Îl luă în braţe pe Robert. Ce mai faci, *mio amico?*

Cel care vorbea era un bărbat gras, în jur de şaizeci de ani, cu păr alb, nebărbierit, sprîncene groase, dinţi galbeni şi mai multe bărbii. Închise uşa în urma lui şi o încuie.

– Sînt bine, Ricco.

Ricco nu avea alt nume. *Pentru un om ca mine*, îi plăcea lui să se laude, *un nume era destul. Ca şi pentru Garbo.*

– Cu ce te pot ajuta de data asta, prietene?

– Lucrez la un caz, spuse Robert, şi mă grăbesc. Poţi să-mi aranjezi un paşaport?

Ricco zîmbi.

– E papa catolic?

Se legănă spre un dulap dintr-un colţ şi îl descuie.

– Din ce ţară preferi să fie? Scoase mai multe paşapoarte cu coperţi de diferite culori şi le sortă. Avem unul grec, apoi turcesc, iugoslav, englez...

– American, spuse Robert.

Ricco alese un paşaport cu copertă albastră.

– Poftim. Îţi place numele de Arthur Butterfield?

– E perfect.

– Dacă te aşezi lîngă perete îţi voi face imediat o fotografie.

Robert se mişcă spre perete. Ricco trase un sertar şi luă un aparat de fotografiat *Polaroid.* Un minut mai tîrziu, Robert îşi privea fotografia.

– N-am zîmbit, spuse Robert.

Ricco îl privi nedumerit.

– Ce?

– N-am zîmbit. Fă-mi încă una.

Ricco ridică din umeri.

– Sigur. Dacă aşa vrei.

Robert zîmbi cînd i se făcu cea de-a doua fotografie. O privi şi spuse:

– Aşa e mai bine. Şi pe neobservate vîrî în buzunar prima fotografie.

– Şi acum urmează partea tehnică avansată, anunţă Ricco. Robert privi cum acesta se îndreaptă spre o masă de lucru, pe care se afla un aparat de laminat. Puse fotografia în interiorul paşaportului.

Robert se apropie de masa plină cu stilouri, cerneală şi alte ustensile şi ascunse în buzunarul de la jachetă o lamă şi o sticlă mică de lipici.

Ricco îşi studia munca.

– Nu-i rău, spuse el. Îi întinse paşaportul lui Robert. Te costă cinci mii de dolari.

– Meritaţi pe drept, îl asigură Robert, în timp ce desfăcea 10 bancnote de o sută de dolari.

– Întotdeauna mi-a plăcut să fac afaceri cu voi. Ştii bine ce simt pentru tine.

Robert ştia exact ce anume simţea. Ricco era un cîrpaci expert, care lucra pentru mai multe guverne – şi nu era loial nici unuia. Îşi puse paşaportul în buzunarul de la jachetă.

– Mult noroc, domnule Butterfield, zîmbi Ricco.

– Mulţumesc.

În clipa în care uşa se închise în spatele lui Robert, Ricco întinse mîna spre telefon. Informaţiile erau întotdeauna valoroase pentru cineva.

Afară, la douăzeci de metri în josul străzii, Robert îşi scoase noul paşaport şi îl aruncă într-o ladă de gunoi. *Urmă falsă.* O tehnică pe care o folosise ca pilot pentru a păcăli rachetele inamice. *N-au decît să-l caute pe Arthur Butterfield.*

Opelul gri era parcat cam la jumătatea străzii. Aşteptînd. *Imposibil.* Robert era sigur că doar maşina îl urmărea. Şi era convins că Opelul nu venise după el, şi totuşi îl găsise. Probabil că au o modalitate de a şti unde se află. Şi nu exista decît un răspuns: foloseau un dispozitiv de urmărire. Şi acesta era asupra lui. Prins de haine? Nu. Nu avuseseră nici o posibilitate. Căpitanul Dougherty rămăsese lîngă el cît

timp îşi împachetase hainele, dar nu avuse de unde să ştie ce fel de haine va lua Robert cu el. Robert făcu un inventar mental a ceea ce purta asupra lui – bani, chei, portmoneu, batistă, carte de credit. *Cartea de credit. „Mă îndoiesc că voi avea nevoie de ea, generale." „Ia-o. Şi păstreaz-o mereu cu tine."*

Nemernicul! Nu era de mirare că-l găseau atît de uşor.

Opelul gri nu se mai vedea. Robert scoase cartea din buzunar şi o examină. Era puţin mai groasă decît o carte de credit obişnuită. Apăsînd pe ea, simţi înăuntru un strat mai tare. Şi probabil aveau o comandă de la distanţă care activa cartea. *Bun*, îşi zise Robert. *Să le dăm de lucru ticăloşilor.*

De-a lungul străzii erau parcate mai multe camioane descărcînd şi încărcînd mărfuri. Robert studie numerele de înmatriculare. Cînd ajunse la un camion cu număr francez, privi în jur ca să se asigure că nu-l vede nimeni şi aruncă repede cartea în partea din spate a camionului.

Făcu semn unui taxi.

– La *Hassler, per favore.*

În hol, Robert se apropie de recepţie.

– Vă rog să vedeţi dacă există o cursă spre Paris în seara asta.

– Imediat, comandante. Preferaţi o anume companie?

– Nu are importanţă. Primul avion spre Paris.

– Voi verifica îndată.

– Mulţumesc. Cheia mea, vă rog. Camera 314. Plec peste cîteva minute.

Recepţionerul întinse mîna spre caseta cu numă-

rul 314 şi luă cheia şi un plic.

– Aveţi o scrisoare.

Robert înlemni. Plicul era sigilat şi adresat simplu: *Comandant Robert Bellamy*. Îl pipăi, căutînd un material plastic sau metalic. Îl deschise cu grijă. Înăuntru se afla o reclamă a unui restaurant italian. Destul de inocent. Doar că, bineînţeles, numele lui era pe plic.

– Nu vă amintiţi cumva cine vi l-a dat?

– Îmi pare rău, spuse recepţionerul cu regret, dar am fost foarte ocupaţi în seara asta...

Nu avea importanţă. Omul care lăsase plicul ar fi trecut oricum neobservat. Luase reclama de undeva, o pusese în plic şi rămăsese lîngă recepţioner pentru a vedea în care casetă va fi pus. Acum era sus în camera lui Robert, aşteptîndu-l. Venise vremea să vadă faţa inamicului.

Robert auzi voci puternice în spatele său şi cînd se întoarse văzu grupul de turişti cu care se întîlnise puţin mai devreme, intrînd în hol, rîzînd şi cîntînd. Mai băuseră cîteva pahare. Cel corpolent spuse:

– Salut, prietene. Ai pierdut o petrecere straşnică.

Robert analiză rapid situaţia.

– Îţi plac petrecerile? întrebă el.

– Oho! Şi încă cum!

– E una grozavă sus, continuă Robert. Băutură, fetiţe – tot ce vrei. Urmaţi-mă.

– Asta-i spiritul american, prietene. Bărbatul îl lovi pe Robert pe spate. Aţi auzit, băieţi? Prietenul nostru dă o petrecere!

S-au înghesuit în ascensor şi au urcat la etajul al treilea.

Unul dintre ei comentă:

– Italienii ăştia zău că ştiu cum să trăiască. Cred că ei au inventat orgiile, eh?

– Eu vă voi arăta o adevărată orgie, le promise Robert.

L-au urmat de-a lungul coridorului pînă în faţa camerei lui. Robert vîrî cheia în uşă şi se întoarse spre grup.

– Sînteţi pregătiţi pentru distracţie?

Se auzi un cor de da-uri.

Robert răsuci cheia, împinse uşa şi se dădu în lături. Camera era în întuneric. Aprinse lumina. Un necunoscut înalt şi slab stătea în mijlocul camerei cu un Mauser echipat cu amortizor. Bărbatul privi grupul cu o expresie zăpăcită şi repede îşi ascunse arma în spatele jachetei.

– Hei! Unde-i băutura? întrebă unul dintre turişti.

Robert îl arătă pe necunoscut.

– La el. Du-te şi ia-o.

Grupul se aruncă asupra lui.

– Unde-i pileala, tipule?... Unde-s fetiţele?... Hai să ne facem de cap...

Bărbatul cel slab încerca să ajungă la Robert, dar grupul de turişti îi bloca drumul. Urmări fără să poată face nimic cum Robert închise uşa. Acesta coborî pe scări sărind cîte două odată.

Jos în hol, Robert se grăbea spre ieşire cînd recepţionerul strigă în urma lui:

– Comandante Bellamy, v-am rezervat un loc la avion. La cursa *312 Air France* spre Paris. Pleacă la 1:00 a.m.

– Mulţumesc, spuse Robert.

Ieşi pe uşă în mica piaţă care dădea spre Scările Spaniole. Un taxi se opri pentru ca un pasager să coboare. Robert urcă în el.

– Via Monte Grappa.

Găsise răspunsul. Voiau să-l ucidă. *Nu le va fi uşor.* Acum el era vînatul în loc să fie vînătorul, dar avea un mare avantaj. Îl antrenaseră bine. Le cunoştea toate tertipurile, puterea şi slăbiciunile, şi avea de gînd să se folosească de toate cunoştinţele sale pentru a-i opri. Mai întîi, trebuia să găsească o cale de a-şi pierde urma. Celor care îl căutau li se spusese o poveste oarecare. Li se spusese că era urmărit pentru trafic de droguri, sau crimă, sau spionaj. Şi fuseseră preveniţi: *E periculos. Nu riscaţi. Trageţi imediat.*

Robert îi spuse şoferului de taxi:

– Roma Termini.

Îl vînau dar încă nu avuseră destul timp pentru a-i difuza fotografia. Deocamdată, nu avea faţă.

Taxiul opri pe Via Giovanni Giolitti 36 şi şoferul îl anunţă:

– *Stazione Termini, signore.*

– Să aşteptăm puţin aici, spuse Robert neieşind din taxi, studiind clădirea gării. Părea să fie doar activitatea obişnuită. Totul se desfăşura normal. Taxiuri şi limuzine soseau şi plecau, pasageri coborau şi urcau. Hamalii încărcau şi descărcau bagajele. Un poliţist era ocupat cu dirijarea maşinilor afară din zona de parcare. Dar ceva îl deranja pe Robert. Şi brusc îşi dădu seama ce anume nu e în regulă în acest tablou calm. Parcate chiar în faţa intrării, într-o zonă interzisă maşinilor, se aflau trei mici

furgonete, în care nu se afla nimeni. Poliţistul nu le dădea nici o atenţie.

– M-am răzgîndit, îi spuse Robert şoferului. Via Veneto 110/A. Era ultimul loc în care cuiva i-ar fi trecut prin minte să-l caute.

Ambasada şi Consulatul American erau situate într-o clădire roz, pe Via Veneto, avînd în faţă un gard negru de fier forjat. Ambasada era închisă la această oră, dar sectorul de paşapoarte al consulatului era deschis douăzeci şi patru de ore pentru a putea face faţă problemelor urgente. În foaierul de la primul etaj, un puşcaş marin era aşezat în spatele unei mese. Ridică privirea cînd Robert se apropie de el.

– Doriţi ceva, domnule?

– Da, spuse Robert. Aş vrea să ştiu unde aş putea obţine un nou paşaport. L-am pierdut pe al meu.

– Sînteţi cetăţean american?

– Da.

Puşcaşul marin îi indică un birou de la capătul coridorului.

– Se vor ocupa de dumneavoastră acolo. Ultima uşă.

– Mulţumesc.

În cameră erau şase persoane care cereau paşapoarte, relatînd cum le pierduseră, şi primind altele împreună cu vizele necesare.

– Am nevoie de viză pentru a vizita Albania. Am rude acolo...

– Am nevoie de un nou paşaport în seara asta. Trebuie să plec cu avionul...

– Nu ştiu ce s-a întîmplat cu el. Probabil l-au lăsat la Milano...

– Mi-au înhăţat paşaportul din poşetă, chiar sub ochii mei...

Robert asculta. Furtul paşapoartelor era o afacere prosperă în Italia. Cineva de aici urma să primească un nou paşaport. În capul şirului de oameni era un bărbat între două vîrste, bine îmbrăcat căruia i se înmîna un paşaport american.

– Poftim noul paşaport, domnule Cowan. Îmi pare rău că aţi avut probleme. Din păcate, în Roma sînt foarte mulţi hoţi de buzunare.

– Voi avea mare grijă să nu mi-l înhaţe şi pe ăsta, spuse Cowan.

– Fiţi atent, domnule.

Robert îl urmări pe Cowan cum îşi pune paşaportul în buzunarul de la haină şi se întoarce să plece. Robert porni în faţa lui. Cînd o femeie trecu pe lîngă ei, Robert se sprijini de Cowan de parcă ar fi fost împins, răsturnîndu-l aproape.

– Îmi pare foarte rău, se scuză Robert. Întinse mîna şi aranjă haina bărbatului.

– Nu-i nimic, spuse Cowan.

Robert se întoarse şi intră la toaleta pentru bărbaţi, cu paşaportul străinului în buzunarul său. Privi în jur ca să se asigure că e singur, şi intră într-unul din separeuri. Scoase lama şi sticluţa de lipici pe care le furase de la Ricco. Cu mare atenţie desfăcu vîrful plasticului şi îndepărtă fotografia lui Cowan. Apoi, puse înăuntru prima fotografie pe care i-o făcuse

Ricco. Lipi vîrful plasticului şi îşi examină lucrarea. Perfect. Acum era Henry Cowan. Peste cinci minute, se afla din nou pe Via Veneto, urcîndu-se într-un taxi.

– *Leonardo da Vinci.*

Era douăsprezece treizeci cînd Robert ajunse la aeroport. Rămase afară, încercînd să descopere ceva neobişnuit. La suprafaţă totul părea normal. Nici o maşină a poliţiei, nici oameni care să arate suspect. Robert intră în sală şi se opri chiar lîngă uşă. Birourile mai multor linii aeriene erau împrăştiate prin imensa sală. Nimeni nu părea să se sprijine sau să se ascundă în spatele stîlpilor. Din prudenţă, rămase la locul său. Nu putea să-şi explice nici măcar sieşi, dar, într-un fel, totul părea *prea* normal.

De cealaltă parte a încăperii se afla ghişeul *Air France*. Aveţi biletul rezervat la cursa *312 Air France* spre Paris... Pleacă la 1:00 a.m. Robert trecu prin faţa ghişeului şi se apropie de o femeie în uniformă de la ghişeul *Alitalia.*

– Bună seara.

– Bună seara. Cu ce vă pot ajuta, *signore*?

– L-aţi putea chema aici pe comandantul Robert Bellamy?

– Bineînţeles, spuse ea. Luă în mînă microfonul.

La cîţiva metri, o femeie grasă de vîrstă mijlocie, îşi verifica valizele certîndu-se furioasă cu un angajat al unei linii aeriene din cauza tarifului pentru greutate suplimentară.

– În America nu m-au pus niciodată să plătesc pentru depăşirea greutăţii.

– Îmi pare rău, doamnă. Dar dacă doriţi ca toate valizele să fie urcate în avion va trebui să plătiţi pentru

bagaje în plus.

Robert veni mai aproape de ei. Auzi vocea femeii la microfonul sălii.

– Comandantul Robert Bellamy este rugat să vină la telefon.

Anunţul răsuna în întreaga sală.

Un bărbat cu o geantă de voiaj tocmai trecea pe lîngă Robert.

– Scuzaţi-mă, spuse Robert.

Omul se întoarse.

– Da?

– Aud că mă cheamă soţia, dar – arătă bagajele femeii – nu pot să-mi las valizele. Scoase o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse bărbatului. Vreţi să fiţi amabil să mergeţi la telefon şi să-i spuneţi că o voi întîlni la hotelul nostru cam peste o oră? V-aş fi foarte recunoscător.

Bărbatul privi bancnota de zece dolari.

– Sigur.

Robert îl privi cum se îndreaptă spre ghişeu şi ridică telefonul. Îl duse la ureche şi spuse:

– Alo?... Alo?

În clipa următoare, patru bărbaţi voinici în costume negre apărură de nicăieri şi îl înconjurară, împingîndu-l pe nefericit la perete.

– Hei! Ce înseamnă asta?

– S-o facem în linişte, spuse unul dintre bărbaţi.

– Ce vreţi de la mine? Lăsaţi-mă în pace!

– Nu te agita, comandante. Nu are nici un sens...

– Comandant? V-aţi greşit omul. Mă numesc Melvyn Devis. Sînt din Omaha!

– Să terminăm cu glumele.

– Aşteptaţi puţin. Am fost păcălit. Bărbatul pe care îl căutaţi e acolo. Arătă spre locul în care stătuse Robert.

Dar acolo nu se mai afla nimeni.

În faţa aeroportului, un autobuz se pregătea de plecare. Robert urcă, amestecîndu-se cu ceilalţi pasageri. Se aşeză în spate, concentrîndu-se pentru următoarea mişcare.

Dorea cu disperare să poată vorbi cu amiralul Whittaker pentru a încerca să descopere ce anume se întîmplă, să afle cine era responsabil pentru uciderea unor oameni inocenţi doar pentru că văzuseră ceva ce nu ar fi trebuit să vadă. Să fie generalul Hilliard? Dustin Thorton? Sau socrul lui Dustin Thorton, Willard Stone, omul misterelor? Era oare implicat în toată afacerea asta? Sau era Edward Sanderson, directrul NSA? Lucrau împreună? Era implicat şi Preşedintele? Robert avea nevoie de răspunsuri.

Călătoria cu autobuzul pînă la Roma dură o oră. Cînd opri în faţa hotelului *Eden*, Robert coborî.

Trebuie să ies din ţară, îşi spuse Robert. Nu exista decît un singur om la Roma în care ar fi putut avea încredere. Colonelul Francesco Cesar, şeful SIFAR-ului, serviciul de spionaj italian. Îl va ajuta să plece din Italia.

Colonelul Cesar era încă la birou deşi se făcuse foarte tîrziu. Mai multe mesaje circulau încoace

şi-ncolo între diferitele servicii de informaţii străine şi toate se ocupau de comandantul Robert Bellamy. Colonelul lucrase în trecut cu Robert şi îl simpatiza. Cesar oftă privind ultimul mesaj sosit. *De eliminat.* Şi în timp ce îl citea, secretara intră în birou.

– Comandantul Bellamy vă caută la telefon.

Colonelul Cesar se holbă la ea.

– Bellamy? Chiar el? N-are importanţă. Aşteptă pînă secretara ieşi, apoi înhăţă telefonul.

– Robert?

– *Ciao*, Francesco. Ce dracu' se întîmplă?

– Tu să-mi spui, *amico*. Primesc tot felul de comunicate urgente despre tine. Ce-ai făcut?

– E o poveste lungă, spuse Robert. Iar eu nu am timp. Ce-ai auzit?

– Că te-ai dat la fund. Că ai trecut de partea inamicului şi ciripeşti ca o privighetoare.

– *Ce!?*

– Am auzit că ai făcut un tîrg cu chinezul şi...

– Sfinte Sisoe. E ridicol!

– Este? De ce?

– Pentru că peste o oră ar dori şi mai multe informaţii.

– Pentru Dumnezeu, Robert, nu e momentul să glumeşti.

– Nu-mi spune asta, Francesco. Tomai am trimis la moarte zece oameni nevinovaţi. Eu urmează să fiu al unsprezecelea.

– Unde eşti?

– În Roma. Se pare că nu pot pleca din afurisitul ăsta de oraş.

– *Cacatura!* Urmă o mică pauză. Cu ce te pot

ajuta?

– Du-mă la o casă conspirativă unde să putem vorbi şi să găsesc o cale de ieşire. Poţi face asta?

– Da, dar fii foarte atent. Foarte atent. Vin eu însumi să te iau.

Robert răsuflă uşurat.

– Mulţumesc, Francesco. Îţi sînt recunoscător.

– Aşa cum ziceţi voi, americanii, îmi rămîi dator. Unde eşti?

– Barul *Lido* din Trastavere.

– Aşteaptă-mă acolo. Ne întîlnim peste exact o oră.

– Mulţumesc, *amico*. Robert puse jos telefonul. Va fi o oră lungă.

Treizeci de minute mai tîrziu, două maşini se opreau la zece metri de barul *Lido*. În fiecare maşină se aflau patru bărbaţi şi toţi purtau arme automate.

Colonelul Cesar coborî din prima maşină.

– Să terminăm cît mai repede. Nu vrem să creăm panică. *Andante al dietro, subito.*

Jumătate din bărbaţi au înconjurat în linişte clădirea pentru a păzi ieşirea din spate.

Robert Bellamy urmărea de pe acoperişul clădirii de vizavi cum Cesar şi oamenii lui ridicară armele şi se năpustiră în bar.

În regulă, ticăloşilor, îşi zise el cu înverşunare, *vom juca după regulile voastre.*

Capitolul Treizeci şi Şase

Ziua a şaisprezecea

Roma, Italia

Robert îi telefonă colonelului Cesar dintr-o cabină telefonică din Piazza del Duomo.

– Ce s-a întîmplat cu prietenia? întrebă Robert.

– Nu fi naiv, prietene. Am ordinele mele, aşa cum le ai şi tu pe ale tale. Te asigur că nu are nici un sens să fugi. Eşti în capul listei tuturor agenţiilor. Jumătate din guvernele lumii te caută.

– Crezi că sînt un trădător?

Cesar oftă.

– Nu are importanţă ce cred, Robert. Nu e nimic personal. Am primit ordin.

– Scoate-mă afară.

– Ţi-ar fi mai uşor dacă te-ai preda singur.

– Mulţumesc, *paesano*. Dacă mai am nevoie de

sfaturi îl voi suna pe Papa. Trînti telefonul.

Robert îşi dădea seama că cu cît se mişca mai mult timp la întîmplare, cu atît creştea pericolul în care se găsea. Agenţi din peste o jumătate de duzină de ţări îl vor împresura din toate părţile.

Trebuie să existe un copac, se gîndi Robert. Expresia venea dintr-o legendă despre un vînător care îşi povestea întîmplările dintr-un safari. „Leul uriaş alerga spre mine şi toţi cei cu armă care mă însoţeau au luat-o la fugă. Nu aveam puşcă şi nu aveam unde să mă ascund. Nu se vedea nici un tufiş, nici un copac. Iar bestia se îndrepta spre mine, apropiindu-se tot mai mult". „Şi cum ai scăpat?" întrebă un ascultător. „Am fugit pînă la cel mai apropiat copac şi m-am urcat în el." „Dar ai spus că nu erau copaci prin preajmă." „Nu înţelegi. Trebuia să existe un copac!" *Iar eu va trebui să-l găsesc,* îşi zise Robert.

Trecu prin *piazza.* Era pustie la această oră. Hotărî că venise vremea să discute cu omul care îl trimisese în acest coşmar, generalul Hilliard. Însă va trebui să fie foarte atent. Cu aparatele electronice moderne era extrem de uşor să fie depistat locul de unde telefona. Robert observă că celelalte două cabine telefonice de lîngă cea din care telefonase, erau goale. *Perfect.* Ignorînd numărul dat de generalul Hilliard, formă numărul de la centrala NSA. Cînd îi răspunse telefonista, Robert spuse:

– Biroul generalului Hilliard, vă rog.

Peste o clipă auzi vocea unei secretare.

– Biroul generalului Hilliard.

– Rămîneţi la aparat pentru o convorbire din

stăinătate. Lăsă jos receptorul şi intră repede în cealaltă cabină. O altă secretară îi răspunse.

– Biroul generalului Hilliard.

– Vă rog rămîneţi la aparat pentru o convorbire de peste hotare. Lăsă să atîrne receptorul şi intră în a treia cabină, formînd acelaşi număr. Cînd secretara îi răspunse, Robert spuse:

– Aici comandantul Bellamy. Aş vrea să vorbesc cu generalul Hilliard.

Urmă o exclamaţie de surpriză.

– O secundă, comandante. Secretara apăsă pe interfon. Generale, comandantul Bellamy la telefon pe linia trei.

Generalul Hilliard se întoarse spre Harrison Keller.

– Bellamy pe linia trei. Află de unde dă telefon, repede.

Harrison Keller se îndreptă grăbit spre un telefon de la o altă masă şi formă numărul de la Centrul de Reţele Telefonice care funcţiona sub supraveghere douăzeci şi patru de ore pe zi. Îi răspunse ofiţerul superior de serviciu.

– CRT. Adams.

– De cît timp aveţi nevoie pentru a depista un telefon? şopti Keller.

– Între unul sau două minute.

– Porniţi. Biroul generalului Hilliard, linia trei. Închid acum. Privi spre general şi dădu din cap.

Generalul ridică telefonul.

– Comandante, dumneavoastră sînteţi?

La centrul de interceptare Adams introduse un număr în computer.

– Ia să vedem, spuse el.

– M-am gîndit că a venit vremea să stăm puţin de vorbă, generale.

– Mă bucur că m-aţi sunat, comandante. De ce nu veniţi aici ca să putem discuta situaţia? Voi aranja ca un avion să vă ia şi să puteţi ajunge aici...

– Nu, mulţumesc. Prea multe accidente au loc în avioane.

În sala de comunicaţii, SEC, sistemul electronic de comandă fusese activat. Ecranul computerului începu să se lumineze. AX121- B...AX122-C... AX123-C.

– Ce se întîmplă? şopti Keller la telefon.

– Centrul de Reţele Telefonice din New Jersey caută prin circuitele interurbane din Washington, D.C., sir. Rămîneţi la aparat.

Ecranul computerului se întunecă. Apoi apărură pe el următoarele cuvinte: *Linia Telefonică Unu De Peste Hotare.*

– Telefonul este dat de undeva din Europa. Încercăm să găsim ţara.

Generalul Hilliard spuse:

– Comandante Bellamy, cred că e vorba de o neînţelegere. Am o propunere să vă...

Robert închise telefonul.

Generalul Hilliard privi spre Keller.

– Aţi reuşit?

Keller vorbi cu Adams.

– Ce s-a întîmplat?

– L-am pierdut.

Robert intră în a doua cabină şi ridică telefonul.

Secretara generalului Hilliard spuse:

– Comandantul Bellamy pe linia doi.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la celălalt. Generalul

Hilliard apăsă butonul pentru linia doi.

– Comandante?

– Daţi-mi voie să vă fac *eu* o propunere, spuse Robert.

Generalul Hilliard acoperi microfonul cu mîna.

– Porniţi din nou.

Harrison Keller ridică telefonul şi îi spuse lui Adams.

– Telefonează din nou. Linia doi. Grăbiţi-vă.

– În regulă.

– Propunerea mea, generale, este să vă retrageţi toţi oamenii. *Acum.*

– Cred că aţi înţeles greşit situaţia, comandante. Putem rezolva această problemă dacă...

– Vă spun eu cum o putem rezolva. Aţi transmis ordinul să fiu lichidat. Vreau să-l anulaţi.

În Centrul de Reţele Telefonice ecranul computerului se luminã cu un nou mesaj: AX155-C. Verificat linia secundară A21. Circuit 301 din Roma.

– L-am găsit, spuse Adams la telefon. Sună din Roma.

– Găseşte numărul şi locul, îi spuse Keller.

În Roma Robert îşi privi ceasul.

– Mi-aţi dat o misiune. Am îndeplinit-o.

– Aţi făcut o treabă excelentă, comandante. Uite ce vreau să...

Convorbirea se întrerupse.

Generalul se întoarse spre Keller.

– A închis din nou.

Keller întrebă la telefon:

– Aţi găsit locul?

– Prea puţin timp, sir.

Robert intră în cabina următoare şi ridică receptorul.

La interfon se auzi vocea secretarei.

– Comandantul Bellamy pe linia unu, generale.

Generalul se răsti.

– Găsiţi-l pe afurisit! Ridică din nou telefonul.

– Comandante?

– Vreau să mă ascultaţi, generale, să mă ascultaţi cu mare atenţie. Aţi ucis o mulţime de oameni inocenţi. Dacă nu vă retrageţi oamenii de pe urmele mele, voi informa presa despre ce se întîmplă.

– Nu v-aş sfătui să faceţi aşa ceva dacă nu vreţi să stîrniţi panică în lumea întreagă. Extratereştrii sînt foarte reali şi sîntem neajutoraţi împotriva lor. Nu puteţi şti ce se va întîmpla dacă se află despre ei.

– Nici dumneavoastră, i-o întoarse Robert. Nu vă dau posibilitatea să alegeţi. Anulaţi ordinul de lichidare. Dacă va mai fi un singur atentat la viaţa mea, voi face public tot ce ştiu.

– În regulă, spuse generalul Hilliard. Aţi cîştigat. Anulez ordinul. Am putea...

– Cred că sistemul de interceptare funcţionează din plin, spuse Robert. Vă doresc o zi plăcută.

Legătura se întrerupse.

– Aţi reuşit? lătră Keller la telefon.

Adams spuse:

– Aproape, sir. Suna dintr-o zonă din centrul Romei. Însă schimba mereu numerele de la care telefona.

Generalul privi spre Keller.

– Ei bine?

– Îmi pare rău, generale. Nu ştim decît că e

undeva prin Roma. Credeţi în ameninţarea lui? Vom anula ordinul de lichidare?

– Nu. Vom face tot posibilul să-l eliminăm.

Robert îşi analiză alternativele. Erau jalnic de puţine. Vor supraveghea aeroporturile, gările, autogările şi agenţiile de închiriat maşini. Nu se putea duce la un hotel pentru că SIFAR trimisese deja avertismente. Şi totuşi trebuia să plece din Roma. Avea nevoie de o acoperire. O însoţitoare. Nu vor căuta un bărbat şi o femeie care călătoresc împreună. Era un început.

La colţ aştepta un taxi. Robert îşi ciufuli părul, îşi trase cravata şi porni clătinîndu-se ca un beţiv spre taxi.

– Hei, tipule! strigă el. Tu!

Şoferul îl privi dezgustat.

Robert scoase o hîrtie de douăzeci de dolari şi i-o trînti în mînă.

– Ascultă, tipule. Vreau o femeie. Înţelegi ce înseamnă asta? Vorbeşti engleza?

Şoferul se uită la bancnotă.

– Doriţi o femeie?

– Exact, amice. Doresc o femeie.

– *Andiamo*, spuse şoferul.

Robert urcă împiedicîndu-se în taxi şi acesta demară imediat. Robert privi în spate. Nu era urmărit. Adrenalina îi zvîcnea în vene. *Jumătate din guvernele lumii te caută.* Şi nu va exista nici o somaţie. Aveau

ordinul să-l asasineze.

Douăzeci de minute mai tîrziu, au ajuns în Tor di Ounto, cartierul cu lumini roşii al Romei, populat cu prostituate şi peşti. Au trecut pe Passeggiata Archeologica, iar şoferul opri maşina la un colţ.

– Aici veţi găsi o femeie, spuse el.

– Mulţumesc, amice. Robert plăti cursa şi ieşi împleticindu-se. Maşina se îndepărtă în viteză.

Robert privi în jur, studiind împrejurimile. Nici urmă de poliţie. Cîteva maşini şi o mînă de trecători. Mai mult de zece prostituate se plimbau pe stradă. Sub lozinca „Hai să adunăm suspecţii obişnuiţi" poliţia făcuse curăţirea bilunară pentru a satisface vocile moralităţii şi mutase prostituatele oraşului de pe Via Veneto, care era prea la vedere, în această zonă, unde nu exista pericolul să jignească matroanele care luau ceaiul la *Donney's*. Din acest motiv, majoritatea femeilor erau bine îmbrăcate şi atrăgătoare. Una dintre ele îi atrase atenţia lui Robert în mod deosebit.

Părea să aibă doar douăzeci de ani şi ceva. Avea un păr lung, negru şi era îmbrăcată elegant într-o fustă neagră şi o bluză albă, peste care purta o jachetă din păr de cămilă. Robert bănui că trebuie să fie şi actriţă sau model. Tînăra îl urmărea pe Robert.

El păşi clătinîndu-se spre ea.

– Bună, păpuşico, mormăi el. Vorbeşti engleza?

– Da.

– Bun. Hai să ne distrăm împreună.

Ea zîmbi nesigură. Beţivanii puteau crea probleme.

– Poate ar trebui să te trezeşti mai întîi. Avea un accent dulce, italian.

– Ascultă, sînt destul de treaz.
– Te va costa o sută de dolari.
– E în regulă, scumpo.
Tînăra se hotărî.
– *Va bene*. Vino. E un hotel chiar după colţ.
– Grozav. Cum te numeşti, scumpo?
– Pier.
– Eu sînt Henry. În depărtare se vedea o maşină a poliţiei, care venea spre ei. Hai să ne cărăm de aici.

Celelalte femei îi aruncară lui Pier priviri invidioase, urmărind cum ea şi clientul ei american se îndepărtează.

Hotelul nu era *Hassler*, dar puştiul cu coşuri pe faţă de la recepţie nu-i ceru paşaportul. De fapt abia dacă se uită la ei cînd îi întinse lui Pier o cheie.

– Cincizeci de mii de lire.

Pier privi spre Robert. El scoase banii din buzunar şi i-i dădu băiatului.

Camera în care intrară conţinea un pat mare într-un colţ, o masă mică, două scaune de lemn şi o oglindă deasupra chiuvetei. Pe uşă atîrna un cuier pentru haine.

– Trebuie să mă plăteşti în avans.
– Sigur. Robert îi numără o sută de dolari.
– *Grazie*.

Pier începu să se dezbrace. Robert se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte un colţ al perdelei şi privi încordat afară. Totul părea normal. Spera că la ora asta poliţia urmărea camionul roşu în drum spre Franţa. Robert lăsă jos perdeaua şi se întoarse. Pier era goală. Avea un corp surprinzător de frumos. Zvelt, sîni fermi şi tineri, şolduri rotunde, o talie îngustă şi

picioare lungi, bine formate. Îl urmărea pe Robert.

– Nu ai de gînd să te dezbraci, Henry?

Urma partea mai complicată.

– ... ca să fiu sincer, spuse Robert, cred că am băut puţin cam mult. Nu-ţi pot oferi nici un fel de acţiune.

Ochii ei îl priveau cu atenţie.

– Atunci de ce...?

– Dacă rămînem aici şi dorm puţin, putem face dragoste dimineaţa.

Ea ridică din umeri.

– Eu trebuie să lucrez. M-ar costa bani dacă...

– Nu-ţi face probleme. Am eu grijă. Mai scoase cîteva sute de dolari şi i le întinse. Va fi destul?

Pier privi banii, încercînd să se hotărască. O tenta. Afară era frig şi clienţii erau puţini. Pe de altă parte, era ceva ciudat cu bărbatul de lîngă ea. Mai întîi, nu părea deloc băut. Era bine îmbrăcat, şi pentru atîţia bani s-ar fi putut instala într-un hotel mai bun. *Ei şi,* îşi spuse Pier în gînd, *fie ce-o fi! Questo cazzo se ne frega?*

– În regulă. Dar nu există decît patul acesta.

– E bine şi aşa.

Pier urmări cum Robert merge din nou la fereastră şi trage puţin perdeaua.

– Cauţi ceva?

– Hotelul are şi o ieşire prin spate?

În ce m-am băgat? se întrebă Pier. Cea mai bună prietenă a ei fusese ucisă pentru că umblase cu gangsteri. Pier se considera înţeleaptă în privinţa bărbaţilor, dar ăsta o nedumerea. Nu părea să fie un criminal, dar totuşi...

– Da, are, spuse ea.

Brusc, se auzi un ţipăt, iar Robert se răsuci.

– *Dio! Dio! Sono venuta tre volte!* Era vocea unei femei care se auzea din camera alăturată prin pereţii subţiri ca hîrtia.

– Ce-a fost asta? Inima lui Robert bătea să-i spargă pieptul.

Pier zîmbi.

– Tipa se distrează bine. A spus că a terminat a treia oară.

Robert auzi scîrţiitul arcurilor din patul de alături.

– N-ai de gînd să te culci? Pier stătea în faţa lui, goală, fără să-i fie ruşine, urmărindu-l cu ochii ei curioşi.

– Ba da. Robert se aşează pe pat.

– Nu te dezbraci?

– Nu.

– N-ai decît. Pier se apropie de pat şi se întinse lîngă Robert. Sper că nu sforăi, spuse ea.

– O să-mi spui dimineaţă.

Robert nu avea de gînd să doarmă. Voia să controleze strada în timpul nopţii pentru a se asigura că nu-l vor căuta la hotel. Vor ajunge pînă la urmă şi la aceste hoteluri mici, de clasa a treia, dar le va lua timp. Aveau de verificat alte locuri mai întîi. Se întinse, simţind oboseala în oase şi închise ochii pentru o clipă ca să se odihnească. Adormi. Era din nou acasă, în patul lui, şi simţea lîngă el trupul cald al lui Susan. *S-a întors,* îşi spuse el vesel. *S-a întors la mine. Iubita mea, mi-ai lipsit atît de mult.*

Ziua a şaptesprezecea

Roma, Italia

Robert se trezi cînd soarele îi lumina faţa. Se ridică brusc, privind în jur alarmat, dezorientat. Cînd o văzu pe Pier, memoria îi reveni. Se relaxă. Pier era la oglindă, pieptănîndu-şi părul.

– *Buon giorno*, spuse ea. Nu sforăi.

Robert îşi privi ceasul. Nouă. Pierduse ore preţioase.

– Vrei să facem dragoste acum? Ai plătit deja.

– Nu e nevoie, spuse Robert.

Pier, goală şi provocatoare, veni spre pat.

– Eşti sigur?

Fato, nici să vreau n-aş putea.

– Sînt sigur.

– *Va bene*. Începu să se îmbrace. Întrebă pe un ton obişnuit. Cine e Susan?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– Susan? De ce mă întrebi?

– Ai vorbit în somn.

Robert îşi aminti visul. Susan se întorcea la el. Poate era un semn.

– E o prietenă. *E soţia mea. Se va sătura de Moneybags şi într-o zi se va întoarce la mine. Dacă voi mai fi în viaţă, pînă atunci.*

Robert se apropie de fereastră. Ridică perdeaua şi privi afară. Strada era acum plină de trecători şi comercianţi care îşi deschideau magazinele. Nu se

vedea nici un pericol.

Venise vremea să-şi pună planul în aplicare. Se întoarse spre fată.

– Pier, ce-ai zice să faci o mică excursie cu mine?

Ea îl privi bănuitoare.

– O excursie... unde?

– Trebuie să plec la Veneţia pentru nişte afaceri, şi nu-mi place să călătoresc singur. Îţi place Veneţia?

– Da..

– Bun. Îţi voi plăti şi vom petrece împreună o mică vacanţă. Privea din nou cu atenţie pe fereastră. Cunosc un hotel foarte drăguţ acolo. *Cipriani.* Cu ani în urmă el şi Susan locuiseră la *Royal Danieli,* dar de atunci mai fusese acolo de cîteva ori, şi ajunsese o dărăpănătură, iar paturile erau imposibile. Singurul lucru care amintea de eleganţa de odinioară a hotelului era Luciano, băiatul de la recepţie.

– Te costă o mie de dolari pe zi. Pier era pregătită să se mulţumească şi cu cinci sute.

– În regulă, spuse Robert. Îi numără două mii de dolari. Să începem cu plata.

Pier ezită. Avea o presimţire că nu era în regulă ceva. Dar turnările la filmul în care i se promisese un mic rol, fuseseră amînate şi avea nevoie de bani.

– Bine, spuse ea.

– Să mergem.

Ajunşi jos, Pier îl urmări cum cercetează atent strada înainte de a ieşi pentru a chema un taxi. *E urmărit de cineva,* îşi zise Pier. *Îl las baltă.*

– Uite ce-i, începu Pier, nu sînt sigură că ar fi bine dacă aş pleca cu tine la Veneţia. Eu...

– Ne vom distra excelent, îi promise Robert.

Conspiraţia

Exact în faţa intrării de cealaltă parte a străzii Robert văzu un magazin cu bijuterii. Luă mîna lui Pier.

– Haide. Îţi cumpăr ceva frumos.

– Dar...

O conduse peste stradă, la magazinul de bijuterii.

Vînzătorul de la tejghea spuse:

– *Buon giorno, signore.* Ce vă putem oferi?

– Caut ceva drăguţ pentru această doamnă. Se întoarse spre Pier. Îţi plac smaraldele?

– Eu... da.

Robert se adresă vînzătorului.

– Aveţi cumva o brăţară de smaralde?

– *Si, signore.* Avem una foarte frumoasă. Se îndreptă spre o masă şi luă brăţara. Este cea mai valoroasă lucrare. Costă cincisprezece mii de dolari.

Robert privi spre Pier.

– Îţi place?

Pier îşi pierduse vocea. Dădu din cap.

– O luăm, spuse Robert. Îi înmînă vînzătorului cartea de credit de la ONI.

– O clipă, vă rog. Vînzătorul dispăru într-o încăpere din spate. Cînd se întoarse spuse:

– Să v-o împachetez?

– Nu. Prietena mea şi-o va pune la mînă. Robert i-o prinse la încheietură. Ea se holba la el, înmărmurită.

Robert spuse:

– Va arăta foarte fumos la Veneţia, nu-i aşa?

Pier îi zîmbi.

– Foarte.

Cînd au ajuns pe stradă, Pier începu:

– Eu... eu, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Nu vreau decît să te simţi bine, îi răspunse Robert. Ai maşină?

– Nu, am avut una veche dar mi-a fost furată.

– Dar ai la tine carnetul de conducere?

Ea îl privi, nedumerită.

– Da, dar fără maşină, ce rost are un carnet de conducere?

– Vei vedea. Hai să plecăm de aici.

Făcu semn unui taxi.

– Via Po, vă rog.,

Pier urcă în taxi, studiindu-l atentă. De ce era atît de dornic să o ia cu el? Nici măcar nu o atinsese. *Era oare unul din...?*

– *Qui!* strigă Robert şoferului. Erau cam la o sută de metri de *Agenţia de Închiriat Maşini Maggiore.*

– Coborîm aici, îi spuse Robert lui Pier. Îi plăti şoferului şi aşteptă pînă taxiul dispăru din vedere. Îl dădu fetei un teanc mare de bancnote. Vreau să închiriezi o maşină pentru noi. Cere un Fiat sau un Alfa Romeo. Spune-le că avem nevoie de ea pentru patru sau cinci zile. Banii vor fi suficienţi. Închiriază-o pe numele tău. Te aştept în barul de peste drum.

La mai puţin de două străzi mai departe, doi detectivi îl interogau pe nefericitul şofer al camionului roşu cu număr francez.

– *Vous me faites chier.* Habar n-am cine dracu mi-a pus cartea aia de credit în camion, urlă şoferul. Probabil un italian nebun.

Cei doi detectivi se priviră. Unul dintre ei spuse:
– Telefonez să-i anunţ.

Francesco Cesar stătea la biroul său gîndindu-se la ultimele evenimente. Mai devreme misiunea păruse atît de simplă: *Nu vei avea nici o problemă să-l găseşti. Cînd va veni timpul, vom activa sistemul de detectare şi te va conduce exact la el.* Era evident că cineva îl subestimase pe comandantul Robert Bellamy.

Colonelul Frank Johnson era aşezat în biroul generalului Hilliard, statura lui uriaşă umplînd scaunul.
– Îl caută jumătate din agenţii din Europa, spuse generalul Hilliard. Pînă în prezent, nu au avut noroc.
– Le va trebui mai mult decît noroc, spuse colonelul Johnson. Bellamy e bun.
– Ştim că e în Roma. Ticălosul tocmai a cumpărat o brăţară cu cincisprezece mii de dolari. L-am prins în cerc. Nu are cum să iasă din Italia. Ştim numele pe care îl are pe noul paşaport – Arthur Butterfield.
Colonelul Johnson clătină din cap.
– Cunoscîndu-l pe Bellamy vă asigur că habar n-aveţi sub ce nume se ascunde. Singurul lucru pe care puteţi conta e că Bellamy nu va face lucrurile pe care vă aşteptaţi să le facă. Urmărim un om care este la fel de bun ca aşii în meseria noastră. Poate chiar

mai bun. Dacă există un loc unde să poate fugi îl va găsi. Dacă există un loc în care să se poate ascunde, se va ascunde acolo. Cred că mai bine ar fi să-l facem cunoscut, în special prin presă. În momentul de față el e cel care își controlează mișcările. Va trebui să preluăm inițiativa.

– Vrei să spui să-l expunem. Să informăm presa și televiziunea.

– Exact.

Generalul Hilliard își strînse buzele.

– Va fi extrem de delicat. Nu ne putem permite să ne expunem și noi.

– Nu va fi nevoie. Vom trimite informația că e căutat pentru trafic de droguri. În felul acesta vom face ca Interpolul și celelalte poliții din Europa să se implice fără să ne dăm de gol.

Generalul Hilliard se gîndi un moment.

– Îmi place ideea.

– Bine. Eu plec la Roma, spuse colonelul Johnson. Mă voi ocupa personal de vînarea lui.

Cînd colonelul Frank Johnson se întoarse în biroul lui, rămase un timp dus pe gînduri. Juca un joc periculos. Nu se îndoia de așa ceva. Trebuia să-l găsească pe comandantul Bellamy.

Capitolul Treizeci şi Şapte

Robert auzi telefonul sunînd şi sunînd. Era ora şase în Washington. *Mereu îl trezesc,* îşi spuse Robert.

Amiralul răspunse la al şaselea apel.

– Alo?

– Amirale eu...

– Robert! Ce?

– Nu spuneţi nimic. Probabil că vi se ascultă telefonul. Voi vorbi cît mai repede. Nu vreau decît să vă spun să nu credeţi tot ce veţi auzi despre mine. Aş dori să aflaţi ce se întîmplă. S-ar putea ca mai tîrziu să am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Bineînţeles. Indiferent cu ce pot, Robert.

– Ştiu.

– Vă sun mai tîrziu.

Robert închise telefonul. Nu avură timp să afle de unde telefonase. Văzu un Fiat albastru oprind în faţa barului. Pier era la volan.

– Treci dincolo, spuse Robert. Conduc eu.

Pier îi făcu loc şi se aşeză la volan.

– Plecăm deci la Veneţia? întrebă Pier.

– Hmmm. Mai avem cîteva opriri de făcut. Venise vremea să mai lase nişte urme false. O luă pe Viale Rossini. În faţă se afla *Agenţia de voiaj Rossini.* Robert parcă maşina la marginea trotuarului.

– Mă întorc peste cîteva minute.

Pier îl urmări intrînd în agenţie. *Aş putea pleca pur şi simplu,* se gîndi ea, *să păstrez banii, şi nu mă va mai găsi niciodată. Însă afurisita de maşină e închiriată pe numele meu. Cacchio!*

Înăuntru Robert se îndreptă spre o femeie din spatele ghişeului.

– Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

– Sînt comandantul Robert Bellamy. Voi călători puţin, îi spuse el. Aş dori să fac cîteva rezervări de bilete.

Ea îi zîmbi.

– De aceea sîntem aici, *signore.* Unde intenţionaţi să plecaţi?

– Aş dori un bilet de avion la clasa întîi pînă la Beijing, fără retur.

Ea îşi nota.

– Cînd aţi dori să plecaţi?

– Vinerea aceasta.

– În regulă. Apăsă pe un buton al computerului. Avem un zbor cu *Air China* care pleacă la 7:40 p.m. Vineri seara.

– Îmi convine.

Femeia mai apăsă cîteva clapete.

– Poftim. Biletul dumneavoastră este confirmat. Plătiţi în bani sau...

– Oh, încă nu am terminat. Vreau să rezerv un bilet de tren pentru Budapesta.

– Pentru cînd, comandante?

– Lunea viitoare.

– Pe ce nume?

– Acelaşi.

Ea îl privi ciudat.

– Zburaţi cu avionul la Beijing vinerea şi...

– Nu am terminat, spuse Robert vesel. Vreau un bilet de avion pentru Miami, Florida, pentru sîmbătă.

Acum femeia se holba la el.

– *Signore*, dar asta e un fel de...

Robert îşi scoase cartea de credit ONI şi i-o întinse.

– Vă rog să notaţi costul călătoriilor.

Ea o studie o clipă.

– Scuzaţi-mă. Intră în biroul din spate şi ieşi peste cîteva minute. Totul este în regulă. Sîntem încîntaţi să facem aranjamentele necesare. Doriţi ca rezervările să fie făcute pe aceleaşi nume?

– Da. Comandant Robert Bellamy.

– Foarte bine.

Robert o urmări apăsînd pe mai multe butoane ale computerului. Peste un minut, apărură trei bilete. Femeia le rupse din imprimantă.

– Vă rog să puneţi biletele în trei plicuri separate, spuse Robert.

– Bineînţeles. Doriţi să le trimitem...

– Le iau cu mine.

– *Si, signore.*

Robert semnă şi ea îi întinse plicurile.

– Poftim. Vă doresc o călătorie... ăă... călătorii plăcute.

Robert rînji.

– Mulţumesc.

Peste cîteva clipe era la volanul maşinii.

– Unde mergem acum? întrebă Pier.

– Mai avem încă cîteva opriri de făcut, spuse Robert.

Pier îl urmări cum cercetează atent din nou strada înainte de a demara.

– Vreau să faci ceva pentru mine.

Bănuiam, se gîndi Pier. *O să-mi ceară să fac ceva îngrozitor.*

– Ce anume? întrebă ea.

Se opriseră în faţa hotelului *Victoria*. Robert îi dădu unul din plicuri.

– Vreau să te duci la recepţie şi să rezervi un apartament pe numele comandantului Robert Bellamy. Spune-le că eşti secretara lui şi că el va sosi peste o oră, dar că vrei să urci să vezi dacă apartamentul este potrivit. Cînd ajungi înăuntru, lasă plicul ăsta pe o masă din cameră.

Ea îl privi încurcată.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

Omul era plin de surprize.

– *Bene.* Ar fi vrut să ştie ce punea la cale americanul ăsta trăsnit. Şi cine naiba o fi comandantul Robert Bellamy? Pier ieşi din maşină şi intră în holul hotelului. Era cam nervoasă. De-a lungul anilor cît îşi practicase profesiunea fusese scoasă afară din cîteva hoteluri elegante. Însă funcţionarul de la recepţie o salută politicos.

– Cu ce vă pot servi, *signora?*

– Sînt secretara comandantului Robert Bellamy. Aş dori să rezerv un apartament pentru el. Va sosi peste o oră.

Funcţionarul îşi consultă lista cu camere disponibile.

– Se întîmplă să avem liber un apartament foarte drăguţ.

– Aş putea să-l văd, vă rog?

– Bineînţeles. Voi trimite pe cineva să vi-l arate.

Un tînăr o însoţi pe Pier pînă sus. Au intrat în sufrageria apartamentului şi Pier privi în jur.

– Vă convine, *signora?*

Pier habar n-avea.

– Da. E în regulă. Scoase plicul din poşetă şi îl puse pe o măsuţă de cafea. Voi lăsa asta aici pentru comandant, spuse ea.

– *Bene.*

Curiozitatea nu-i dădu pace. Deschise plicul. Înăuntru era un bilet de avion pentru Beijing pe numele de Robert Bellamy. Pier puse biletul înapoi în plic, îl lăsă pe masă şi coborî.

Fiatul albastru era parcat în faţa hotelului.

– Vreo problemă? întrebă Robert.

– Nici una.

– Mai avem doar două opriri de făcut şi apoi pornim la drum, spuse Robert cu voioşie.

Urmă hotelul *Valadier*. Robert îi întinse lui Pier un alt plic.

– Vreau să rezervi un apartament pe numele comandantului Robert Bellamy. Spune-le că va sosi peste o oră. Apoi...

– Las sus plicul.

– Exact.

De data asta Pier intră în hotel mult mai sigură de sine. *Poartă-te ca o doamnă*, îşi zise ea. *Trebuie să fii plină de importanţă. Ăsta e marele secret.*

Hotelul avea un apartament disponibil.

– Aş vrea să-l văd, spuse Pier.

– Bineînţeles, *signora.*

Un tînăr o conduse pînă sus.

– Este unul dintre cele mai bune apartamente ale noastre.

Era într-adevăr frumos. Pier replică pe un ton superior:

– Cred că merită. Comandantul e foarte pretenţios, să ştiţi. Scoase din poşetă al doilea plic, îl deschise şi privi înăuntru. Conţinea un bilet de tren pentru Budapesta pe numele aceluiaşi comandant Bellamy. Pier se holbă aiurită la el. Ce fel de joc o mai fi şi ăsta? Lăsă plicul pe măsuţa de lîngă pat.

Cînd se întoarse la maşină, Robert o întrebă:

– Cum a mers?

– Bine.

– Ultima oprire.

De data asta opriră la hotelul *Leonardo da Vinci.* Robert îi întinse al treilea plic.

– Aş vrea să...

– Ştiu.

Înăuntrul hotelului, un funcţionar spuse:

– Da, *signora*, avem un apartament minunat. Cînd va sosi comandantul?

– Peste o oră. Aş dori să văd dacă apartamentul este satisfăcător.

– Bineînţeles, *signora.*

Apartamentul era mai luxos decît celelalte două. Asistentul îi arătă dormitorul uriaş cu un pat cu baldachin în mijloc. *Ce risipă,* se gîndi Pier. *Într-o singură noapte aş putea cîştiga o avere aici.* Scoase al treilea plic, şi privi înăuntru. Un bilet de avion pentru Miami, Florida. Pier lăsă plicul pe pat.

Asistentul o însoţi în sufragerie.

– Avem televizor color, spuse el. Se îndreptă spre el şi îl deschise. Fotografia lui Robert apăru pe ecran. Vocea prezentatorului spunea: „... Iar Interpolul crede că în prezent se află în Roma. Este căutat pentru a fi interogat într-o afacere internaţională cu trafic de droguri. Aici Bernard Shaw de la CNN News." Pier se holba la ecran, înmărmurită.

Asistentul închise aparatul.

– Vă convine apartamentul?

– Da, spuse Pier încet. *Un traficant de droguri!*

– Îl aşteptăm cu nerăbdare pe comandant.

Cînd Pier se urcă în maşină lîngă Robert îl privi cu alţi ochi.

– Acum putem pleca, spuse Robert.

La hotelul *Victoria* un bărbat într-un costum negru consulta lista oaspeţilor. Ridică privirile spre funcţionarul de la recepţie.

– La ce oră a sosit comandantul Bellamy?

– Încă nu a sosit. Secretara lui a rezervat apartamentul. Ea ne-a spus că va sosi peste o oră.

Bărbatul se întoarse spre însoţitorul său.

– Pune hotelul sub supraveghere. Cere întăriri. Eu aştept sus. Se întoarse spre funcţionar. Deschise apartamentul.

Trei minute mai tîrziu, funcţionarul îi deschidea uşa apartamentului. Bărbatul în costum negru se mişca prudent, cu arma în mînă. Apartamentul era gol. Văzu plicul de pe masă şi îl ridică. Pe el scria *„Comandant Robert Bellamy"*. Deschise plicul şi aruncă o privire înăuntru. Peste o clipă formă numărul cartierului general al SIFAR.

Francesco Cesar tocmai discuta cu colonelul Johnson, care aterizase la aeroportul *Leonardo da Vinci* în urmă cu două ore, dar nu părea absolut deloc obosit.

– Din cîte ştim, spuse Cesar, Bellamy e încă în Roma. Am primit mai mult de treizeci de rapoarte privind prezenţa lui în diferite locuri.

– Şi cîte au fost adevărate?

– Nici unul.

Sună telefonul.

– Luigi, colonele, spuse vocea de la telefon. L-am

prins. Sînt într-o cameră de la hotelul *Victoria*. Am biletul lui de avion pentru Beijing. Se pregăteşte să plece vineri.

Cesar îi răspunse încîntat.

– Excelent! Rămîi acolo. Venim imediat. Închise şi se întoarse spre colonelul Johnson. Mă tem că ai făcut degeaba drumul pînă aici. L-am găsit. S-a înregistrat la hotelul *Victoria*. Au găsit un bilet de avion pentru Beijing.

Colonelul Johnson spuse calm:

– Bellamy s-a înregistrat la hotel cu propriul lui nume?

– Da.

– Şi biletul de avion e pe numele lui?

– Da. Colonelul Cesar se ridică. Să mergem.

Colonelul Johnson clătină din cap.

– Nu vă pierdeţi vremea de pomană.

– Poftim?

– Bellamy niciodată nu ar...

Telefonul sună iar. Cesar se repezi la el. O voce spuse:

– Colonele? Aici Mario. L-am găsit pe Bellamy. E la hotelul *Valadier*. la luni trenul spre Budapesta. Ce vreţi să facem?

– Te rechem eu, spuse colonelul Cesar. Se întoarse spre colonelul Johnson. Au găsit un bilet de tren pentru Budapesta pe numele lui Bellamy. Nu înţeleg ce...?

Telefonul sună din nou.

– Da? Vocea îi era mai ascuţită.

– Bruno. L-am găsit pe Bellamy. S-a înregistrat la hotelul *Leonardo da Vinci*. Pleacă sîmbătă spre

Miami. Ce să...?

– Întorceţi-vă aici, se răsti colonelul. Trînti telefonul. Ce dracu e jocul ăsta?

Colonelul Johnson spuse batjocoritor:

– Are grijă să te ţină ocupat, nu-i aşa?

– Şi acum ce facem?

– Îi pregătim o capcană.

Treceau pe Via Cassia, de lîngă Olgiate, îndreptîndu-se spre nord, spre Veneţia. Poliţia supraveghea toate ieşirile din Italia, dar se aşteptau să o ia spre vest, spre Franţa sau Elveţia. *De la Veneţia*, se gîndi Robert, *voi lua un mic vapor spre Triest şi de acolo spre Austria. După aceea...*

Vocea lui Pier îi întrerupse gîndurile.

– Mi-e foame.

– Poftim?

– N-am luat nici micul dejun, nici prînzul.

– Îmi cer scuze, spuse Robert. Era prea ocupat cu alte probleme pentru a se mai gîndi şi la mîncare. Oprim la următorul restaurant.

Pier îl urmărea din priviri în timp ce conducea. Era tot mai nedumerită. Ea trăia într-o lume a prostituatelor, hoţilor şi traficanţilor de droguri. Bărbatul de lîngă ea nu făcea parte din această lume.

În următorul oraş s-au oprit la o mică *trattoria.* Robert lăsă maşina în parcare şi amîndoi ieşiră afară.

Restaurantul era plin de lume, zgomotos din cauza discuţiilor şi a farfuriilor trîntite pe mese. Robert găsi o masă lîngă perete şi se aşeză pe un scaun cu faţa spre uşă. Un chelner se apropie de ei şi le întinse

lista cu meniul.

Robert se gîndi: *Susan trebuie să fi ajuns deja pe iaht. Poate e ultima mea şansă de a vorbi cu ea.*

– Alege tu, spuse Robert ridicîndu-se în picioare. Mă întorc imediat.

Pier îl urmări îndreptîndu-se spre telefonul public de lîngă masa lor. Introduse o monedă.

– Aş dori să vorbesc cu telefonista din Gibraltar. Mulţumesc.

Pe cine o fi sunînd în Gibraltar? se întrebă Pier. *Pe acolo vrea să fugă?*

– Aş dori o convorbire cu taxă inversă cu iahtul american *Halcyon*, de pe coasta Gibraltarului. *Whisky Sugar 337*. Mulţumesc.

Trecură cîteva minute pînă telefonistele vorbiră una cu cealaltă şi convorbirea lui fu acceptată.

Robert auzi vocea lui Susan la telefon.

– Susan...

– Robert! Eşti în regulă?

– Sînt bine. Am vrut doar să-ţi spun...

– Ştiu ce vrei să-mi spui. Se transmite la radio şi la televiziune. De ce e Interpolul pe urmele tale?

– E o poveste lungă.

– Am timp. Vreau să ştiu.

Robert ezită.

– E ceva politic, Susan. Am dovada unor lucruri pe care unele guverne încearcă să le ascundă. De aceea mă urmăreşte Interpolul.

Pier asculta foarte atent ceea ce spunea Robert.

– Pot să fac ceva ca să te ajut? întrebă Susan.

– Nimic, draga mea. Am sunat doar ca să-ţi aud vocea în caz că... în caz că nu voi reuşi să scap.

– Nu spune aşa ceva. Se auzea panică în vocea

ei. Poţi să-mi spui în ce ţară de afli?

– Italia.

Urmă o scurtă pauză.

– Atunci e în regulă. Nu sîntem departe de tine, aproape de coasta Gibraltarului. Te putem lua de unde vrei tu.

– Nu, eu....

– Ascultă-mă. Este probabil singura ta şansă de scăpare.

– Nu-ţi pot permite să faci aşa ceva, Susan. Rişti foarte mult.

Monte intrase în salon la timp pentru a auzi o parte a conversaţiei.

– Lasă-mă să vorbesc cu el.

– O clipă, Robert. Monte vrea să vorbească cu tine.

– Susan, eu nu...

La telefon se auzi vocea lui Monte.

– Robert, îmi dau seama că ai mari necazuri.

Puţin spus.

– Cam aşa ceva.

– Am vrea să te ajutăm. Nu te vor căuta pe un iaht. De ce nu vrei să te luăm la bord?

– Mulţumesc, Monte, apreciez propunerea ta. Răspunsul e nu.

– Cred că faci o greşeală. Aici vei fi în siguranţă.

De ce e aşa de dornic să mă ajute?

– Îţi mulţumesc. Voi găsi eu o modalitate de a scăpa. Aş vrea să vorbesc din nou cu Susan.

– În regulă. Monte îi întinse telefonul lui Susan. Convinge-l să vină, o îndemnă el.

– Te rog, lasă-ne să te ajutăm, spuse Susan.

– M-ai ajutat deja, Susan. Trebui să se oprească o

clipă. Eşti cea mai bună parte a vieţii mele. Vreau să ştii că te voi iubi întotdeauna. Rîse scurt. Deşi *întotdeauna* s-ar putea să nu mai însemne mare lucru.

– Mă vei mai suna?

– Dacă pot.

– Promite-mi.

– Fie, promit.

Încet puse receptorul în furcă. *De ce i-am făcut aşa ceva? De ce mi-am făcut mie aşa ceva? Eşti un idiot sentimental, Bellamy.* Se întoarse la masă.

– Hai să mîncăm, spuse Robert. Ai făcut comanda?

– Am auzit ce-ai spus. Te caută poliţia, nu-i aşa?

Robert înlemni. *Neglijenţă. Voi avea probleme cu ea.*

– E doar o mică neînţelegere. Eu...

– Nu te purta cu mine de parcă aş fi o proastă. Vreau să te ajut.

El o studie cu grijă.

– De ce m-ai ajuta?

Pier se aplecă înainte.

– Pentru că ai fost generos cu mine. Şi pentru că urăsc poliţia. Nu ştii ce înseamnă să fii pe străzi, persecutată, tratată de parcă ai fi un gunoi. Mă arestează pentru prostituţie, dar mă duc în camerele din spate şi mă aruncă de la unul la altul. Sînt animale. Aş vrea să fac ceva ca să fiu chit. Orice. Te pot ajuta.

– Pier, nu există nimic...

– În Veneţia poliţia te va prinde cu uşurinţă. Dacă stai la un hotel, te vor găsi. Dacă te urci pe un vas, te vor prinde în capcană. Dar ştiu un loc unde vei fi în siguranţă. Mama şi fratele meu locuiesc în Neapole. Putem sta în casa lor. Poliţia nu te va căuta niciodată acolo.

Robert rămase tăcut un moment, gîndindu-se la ce-i spusese ea. Avea dreptate. O casă ar fi mult mai sigură decît oricare alt loc, iar Neapole era un mare port. Va fi uşor să plece cu un vapor. Ezită înainte de a-i răspunde. Nu dorea să o pună în pericol.

– Pier, dacă poliţia mă găseşte, au ordin să mă ucidă. Tu vei fi considerată complicea mea. Şi s-ar putea să ai mari necazuri.

– E foarte simplu. Pier zîmbi. Nu le vom permite să te găsească.

Robert îi zîmbi şi el. Se hotărîse.

– În regulă. Termină de mîncat. Plecăm spre Neapole.

Colonelul Frank Johnson spunea:

– Oamenii tăi nu au nici cea mai vagă idee încotro s-ar putea îndrepta?

Francesco Cesar oftă.

– Deocamdată nu. Dar e doar o problemă de timp...

– Nu avem timp. Ai căutat unde se află acum fosta lui soţie?

– Fosta lui soţie? Nu. Nu văd ce...

– Atunci înseamnă că nu ţi-ai făcut treaba, se răsti colonelul Frank Johnson. E căsătorită cu un anume Monte Banks. Îţi sugerez să-i găseşti. Urgent.

Capitolul Treizeci şi Opt

Hoinărea pe bulevardul larg, abia conştientă de locurile pe lîngă care mergea. Cîte zile trecuseră de la înfiorătoarea prăbuşire? Nu le mai ştia numărul Era atît de obosită încît îi era greu să se concentreze. Avea o nevoie disperată de apă; nu de apa poluată pe care o beau pămîntenii, ci de apă de ploaie proaspătă, curată. Avea nevoie de lichidul pur pentru a-şi revitaliza esenţa vieţii, ca să aibă puterea de a găsi cristalul. Era pe moarte.

Se împiedică şi se ciocni de un bărbat.

– Hei! Fii atentă pe unde... Omul de afaceri american o privi mai bine şi zîmbi. Salut! Închipuieşte-ţi, să ne lovim aşa unul de altul! *Ce mai păpuşă!*

– Da, îmi pot închipui.
– De unde eşti scumpo?
– Al şaptele soare din Pleiades.
El rîse.
– Îmi plac fetele cu simţul umorului. Încotro mergi?
Ea clătină din cap.
– Nu ştiu. Sînt străină de locurile astea.
Isuse. Cred că o să-mi pice ceva.
– Ai luat deja cina?
– Nu. Nu pot mînca mîncarea voastră.
Am dat peste una trăsnită bine. Dar o frumuseţe.
– Unde locuieşti?
– Nu locuiesc nicăieri.
– Nu stai la un hotel?
– Un hotel? Îşi aminti. *Cutii pentru străinii care călătoresc.* Nu. Trebuie să găsesc un loc unde să dorm. Sînt foarte obosită.
El îi zîmbi larg.
– Ei bine, tata o să aibă grijă de asta. Ce-ar fi să mergem în camera mea de la hotel? Am un pat mare, confortabil. Ţi-ar plăcea aşa ceva?
– Oh, da, foarte mult.
Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.
– Minunat!! *Şi ce-o să ne mai tăvălim prin fîn.*
Ea îl privi nedumerită.
– Patul tău e din fîn?
El se holbă la ea.
– Ha? Nu, nu. Îţi place să glumeşti, ai?
Ea abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi.
– Am putea să mergem acum în pat?
El îşi frecă palmele.
– Ba bine că nu! Hotelul meu e chiar după colţ.

Îşi luă cheia de la recepţie şi urcară cu ascensorul pînă la etajul său. Cînd au ajuns în cameră, bărbatul întrebă:

– Nu vrei să bei ceva? Să ne relaxăm puţin?

Ea dorea cu disperare să bea, dar nu lichidele pe care i le ofereau pămîntenii.

– Nu, spuse ea. Unde e patul?

Dumnezeule, ce nerăbdătoare e mititica.

– Acolo, scumpo. O conduse în dormitor. Sigur că nu vrei să bei ceva?

– Da.

El îşi linse buzele.

– Atunci, ce-ar fi să... ăă... să te dezbraci?

Ea dădu din cap. Era un obicei pămîntean. Îşi scoase hainele.

Pe dedesubt nu purta nimic. Corpul ei era o splendoare. Bărbatul rămase cu ochii fixaţi la ea şi spuse fericit.

– Asta e noaptea mea norocoasă, scumpo. Şi a ta. *Şi am de gînd să te regulez cum n-ai mai fost regulată niciodată.* Îşi aruncă hainele de pe el cît de repede putu şi sări în pat lîngă ea. Deci! spuse el. Acum îţi voi arăta ce înseamnă un bărbat adevărat. Privi în sus. La dracu! Am lăsat lumina aprinsă. Dădu să se ridice.

– Nu face nimic, spuse ea somnoroasă. O sting eu.

Şi în timp ce el privea, mîna ei se întinse, mult, mult, de-a lungul întregii camere, şi degetele ei deveniră nişte lujere verzi înfrunzite, atingînd uşor întrerupătorul.

Rămase singur cu ea în întuneric. Urlă.

Capitolul Treizeci şi Nouă

Călătoreau cu viteză maximă pe Autostrada del Sol, în drum spre Neapole. În ultima jumătate de oră nu şi-au vorbit deloc fiecare fiind ocupat cu propriile gînduri.

Pier sparse tăcerea.

– Cît timp ai dori să rămîi în casa mamei? întrebă ea.

– Trei sau patru zile, dacă se poate.

– Cum să nu.

Robert nu avea de gînd să rămînă acolo decît o noapte, două cel mult. Dar îşi păstra planurile pentru el. De îndată ce va găsi un vapor sigur, va părăsi

imediat Italia.

– Abia aştept să-mi văd familia, spuse Pier.

– Nu ai decît un singur frate?

– Da, Carlo. E mai tînăr decît mine.

– Povesteşte-mi despre familia ta, Pier.

Ea înălţă din umeri.

– Nu prea am ce să povestesc. Tata a lucrat în port toată viaţa lui. Cînd aveam cincisprezece ani a căzut pe el o macara şi l-a ucis. Mama era bolnavă şi a trebuit să mă îngrijesc de ea şi de Carlo. Aveam un prieten la studiourile *Cinecitta* şi mi-a făcut rost de cîteva roluri mici. Mi se plătea foarte puţin şi trebuia să mă culc cu asistentul de regie. Am ajuns la concluzia că aş cîştiga mai mult pe străzi. Acum fac puţin din amîndouă. Nu se simţea autocompătimirea în vocea ei.

– Pier, eşti sigură că mama ta nu va avea nimic împotriva faptului că aduci un străin în casă?

– Sînt sigură. Sîntem foarte apropiate. Şi mama va fi încîntată să mă vadă. O iubeşti foarte mult?

Robert îi aruncă o privire mirată.

– Pe mama ta?

– Pe femeia cu care ai vorbit la telefon din restaurant... Susan.

– Ce te face să crezi că o iubesc?

– Tonul vocii. Cine e?

– O prietenă.

– E foarte norocoasă. Aş vrea să mă iubească cineva aşa. Robert Bellamy e numele tău adevărat?

– Da.

– Şi eşti comandant?

O întrebare la care era greu de dat un răspuns.

– Nu sînt sigur, Pier, spuse el. Eram cîndva.

– Poţi să-mi spui de ce te urmăreşte Interpolul?

El îi răspunse cu mare grijă.

– E mai bine dacă nu-ţi spun nimic. Ai putea fi în mare pericol doar pentru că eşti cu mine. Cu cît ştii mai puţine cu atît mai bine.

– În regulă, Robert.

Robert se gîndi la împrejurările ciudate care îi făcuseră să se întîlnească.

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă ai afla că pe Pămînt vor veni extratereştri în nave spaţiale, ai intra în panică?

Pier îl studie o clipă.

– Vorbeşti serios?

– Foarte.

Ea clătină din cap.

– Nu. Cred că ar fi interesant. Crezi că există aşa ceva?

– S-ar putea, răspunse el prudent.

Faţa lui Pier se lumină.

– Zău? Au adevărate... adică... seamănă cu oamenii?

Robert rîse.

– Nu ştiu.

– Are vreo legătură cu motivul pentru care te urmăreşte poliţia?

– Nu, spuse repède Robert. Nu are nici o legătură.

– Dacă îţi spun ceva promiţi să nu te superi pe mine?

– Promit.

Cînd vorbi vocea ei era aşa de înceată că abia o auzi.

– Cred că mă îndrăgostesc de tine.

– Pier...

– Ştiu. Mă port prosteşte. Dar n-am mai spus asta la nimeni pînă acum. Am vrut să ştii.

– Sînt flatat, Pier.

– Nu rîzi de mine?

– Nu. Nu rîd. Privi la indicatorul de benzină. Ar fi bine să găsim o staţie de benzină.

Au ajuns la una peste cincisprezece minute.

– Vom face plinul aici, spuse Robert.

– În regulă. Pier zîmbi. O pot suna pe mama să-i spun că aduc acasă un tip grozav.

Robert se opri în faţa unei pompe de benzină şi îi spuse vînzătorului:

– *Il pieno, per favore.*

– *Si, signore.*

Pier se aplecă şi îl sărută pe Robert pe obraz.

– Vin imediat.

Robert o urmări intrînd în birou şi cerînd monede pentru telefon. *E într-adevăr foarte drăguţă,* îşi zise Robert. *Şi inteligentă. Va trebui să am grijă să nu-i fac vreun rău.*

În birou, Pier formă un număr. Se întoarse să-i zîmbească lui Robert şi să-i facă cu mîna. Cînd auzi vocea telefonistei, Pier spuse:

– Dă-mi Interpolul. *Subito!*

Capitolul Patruzeci

Din clipa în care Pier văzuse la televizor chipul lui Robert Bellamy ştiuse că urma să se îmbogăţească. Dacă Interpolul, poliţia internaţională, îl căuta pe Robert, trebuia să existe şi o recompensă uriaşă. Iar ea era singura care ştia unde e el! Recompensa îi va aparţine în întregime. Faptul că reuşise să-l convingă să vină la Neapole, unde putea să-l supravegheze, fusese o lovitură genială.

O voce de la celălalt capăt al firului spuse:

– Interpol. Cu ce vă pot ajuta?

Inima lui Pier bătea să-i spargă pieptul. Privi pe fereastră ca să se asigure că Robert e încă lîngă

pompa de benzină.

– Da. Căutaţi un om care se numeşte comandantul Robert Bellamy, nu-i aşa?

Urmă un moment de tăcere.

– Cine e la aparat?

– Nu are importanţă. Îl căutaţi sau nu?

– Trebuie să vă fac legătura cu altcineva. Rămîneţi la aparat, vă rog. Se întoarse spre asistentul lui. Vezi de unde telefonează. *Pronto!*

Treizeci de secunde mai tîrziu Pier discuta cu un ofiţer superior.

– Da, *signora*. Cu ce vă pot ajuta?

Nu, prostule. Eu încerc să te ajut.

– Ştiu unde este comandantul Robert Bellamy. Îl vreţi sau nu?

– Cum să nu, *signora*, îl vrem foarte mult. Aţi spus că ştiţi unde se află?

– Exact. E cu mine acum. Cît de valoros e pentru dumneavoastră?

– Vă gîndiţi la o recompensă?

– Bineînţeles că mă gîndesc la o recompensă. Privi din nou pe fereastră. *Ce fel de idioţi sînt ăştia?*

Ofiţerul îi făcu semn asistentului său să se mişte mai repede.

– Încă n-am pus un preţ pe capul lui, *signora*, aşa că...

– Atunci puneţi. Mă grăbesc.

– La ce recompensă vă aşteptaţi?

– Nu ştiu. Pier se gîndi o clipă. Cincizeci de mii de dolari e bine?

– Cincizeci de mii de dolari sînt o grămadă de bani. Dacă ne spuneţi unde vă aflaţi, vom veni acolo

şi negociem...

Asta crede că-s pazza.

– Nu. Ori acceptaţi să-mi plătiţi ori... Pier ridică privirea şi- l văzu pe Robert apropiindu-se de birou. Grăbiţi-vă! Da sau nu?

– În regulă, *signora.* Da. Sîntem de acord să vă plătim...

Robert intră pe uşă îndreptîndu-se spre ea. Pier spuse la telefon.

– Vom ajunge înainte de cină, mama. O să-ţi placă. E foarte drăguţ. Bine. Ne vedem mai tîrziu. *Ciao.*

Pier puse la loc telefonul şi se întoarse spre Robert.

– Mama moare de nerăbdare să te cunoască.

La Interpol, ofiţerul superior întrebă:

– Aţi reuşit să aflaţi de unde a telefonat?

– Da. De la o staţie de benzină de pe Autostrada del Sol. Se pare că sînt în drum spre Neapole.

Colonelul Francesco Cesar şi colonelul Frank Johnson studiau o hartă agăţată pe un perete din biroul lui Cesar.

– Neapole e un oraş mare, spunea colonelul Cesar. Sînt mii de locuri în care s-ar putea ascunde.

– Şi femeia care a telefonat?

– Habar n-avem cine poate fi.

– De ce nu afli? întrebă Johnson.

Cesar îl privi mirat.

– Cum?

– Dacă Bellamy a avut nevoie de o femeie care să-l însoţească, ca acoperire, unde ar fi căutat-o?

– Ar fi agăţat probabil o tîrfă.

– Exact. Unde începem?

– Tor di Ounto.

Treceau pe Passeggiata Archeologica şi urmăreau fetele de stradă arătîndu-şi marfa. În maşină pe lîngă colonelul Cesar şi colonelul Johnson se mai afla şi căpitanul Bellini, poliţistul care răspundea de cartier.

– Nu va fi uşor, spuse Bellini. Sînt toate în competiţie una cu cealaltă, dar cînd e vorba de poliţie, se comportă ca nişte surori. Nu vor vorbi.

– Vom vedea, spuse colonelul Johnson.

Bellini îi spuse şoferului să oprească la colţ şi cei trei bărbaţi au coborît din maşină. Prostituatele îi urmăreau cu atenţie. Bellini se îndreptă spre una dintre femei.

– Bună, Maria. Cum merg afacerile?

– Vor merge mai bine dacă vă căraţi.

– Nu avem de gînd să stăm. Nu vreau decît să-ţi pun o întrebare. Căutăm un american care a agăţat una dintre fete noaptea trecută. Presupunem că acum călătoresc împreună. Vrem să ştim cine e fata. Ne poţi ajuta? Îi arătă o fotografie de-a lui Robert.

Mai multe prostituate s-au adunat în jurul lor pentru a asculta ce vorbesc.

– Eu nu vă pot ajuta, spuse Maria, dar cunosc pe cineva care ar putea.

Bellini dădu din cap;

– Bine. Cine?

Maria arătă cu degetul firma de peste drum. Pe ea scria: *„Ghicitoare. Madam Lucia vă poate ajuta."*

Fetele rîseră aprobator.

Căpitanul Bellini le privi şi spuse:

– Deci vă place să glumiţi? E bine, vom face şi noi o mică glumă care o să vă placă. Aceşti doi domni sînt nerăbdători să afle numele fetei care a plecat cu americanul. Dacă nu ştiţi cine e, vă sfătuiesc să vorbiţi cu prietenii voştri, găsiţi pe cineva care să ştie cine e, şi cînd aveţi răspunsul, sunaţi-mă.

– De ce am face-o? întrebă una dintre ele, pe un ton sfidător.

– Veţi afla.

O oră mai tîrziu, prostituatele Romei se treziră sub asediu. Furgonete ale poliţiei străbăteau oraşul, ridicînd toate femeile care lucrau pe străzi şi pe peştii lor. Se auzeau ţipete de protest.

– Nu puteţi face aşa ceva... Plătesc pentru protecţia poliţiei.

– Aici e locul meu de cinci ani...

– Am făcut-o cu tine şi prietenii tăi pe gratis. Asta ţi-e mulţumirea?

– Atunci de ce mai plătesc protecţie...?

Pînă dimineaţă străzile se goliseră practic de prostituate, iar închisorile s-au umplut.

Cesar şi colonelul Johnson erau în biroul că-

pitanului Bellini.

– Va fi greu să le ţinem închise, îi preveni căpitanul Bellini. Aş putea adăuga că e foarte rău pentru turism.

– Nu-ţi face probleme, spuse colonelul Johnson. Cineva va vorbi. Mai fierbe-le puţin.

Au aşteptat pînă tîrziu după-amiază. Secretara căpitanului Bellini spuse:

– Un domn Lorenzo vrea să vă vadă.

– Trimite-l înăuntru.

Domnul Lorenzo era îmbrăcat într-un costum foarte scump şi purta inele cu diamante pe trei degete. Domnul Lorenzo era un peşte.

– Ce anume doreşti? întrebă Bellini.

Lorenzo zîmbi.

– E vorba despre ce doriţi dumneavoastră, domnilor. Asociaţii mei m-au informat că sînteţi în căutarea unei anumite fete care e plecată din oraş însoţind un american şi pentru că noi întotdeauna sîntem gata să ajutăm autorităţile, m-am gîndit să vă spun numele ei.

– Cine e? întrebă colonelul Johnson.

Lorenzo ignoră întrebarea.

– Bineînţeles, sînt convins că vă veţi arăta recunoştinţa eliberîndu-mi asociaţii şi pe prietenele lor.

– Nu ne interesează nici una din tîrfele tale. Nu vrem decît numele acestei fete, spuse colonelul Cesar.

– Este o veste foarte plăcută, domnule. E întotdeauna o plăcere să tratezi cu oameni înţelegători. Ştiu că...

– Numele ei, Lorenzo.

– Da, desigur. Se numeşte Pier. Pier Valli. Americanul şi-a petrecut noaptea cu ea la hotelul

L'Incrocio, şi în dimineaţa următoare au plecat. Nu e una din fetele mele. Dacă îmi permiteţi să mă exprim aşa...

Bellini era deja la telefon.

– Aduceţi dosarul lui Pier Valli. *Subito!*

– Sper domnilor că vă veţi arăta recunoştinţa prin a...

Bellini ridică privirea, apoi spuse la telefon:

– Şi anulaţi *Operaţiunea Putana.*

Lorenzo radia.

– *Grazie.*

Dosarul lui Pier Valli sosi pe biroul lui Bellini peste cinci minute.

– Şi-a început meseria la cincisprezece ani. A fost arestată de vreo zece ori de atunci. Ea...

– De unde vine? îl întrerupse colonelul Johnson.

– Din Neapole. Cei doi bărbaţi se priviră. Are o mamă şi un frate care trăiesc acolo.

– Putem afla unde?

– Pot verifica.

– Fă-o. *Acum.*

Capitolul Patruzeci şi Unu

Se apropiau de suburbiile oraşului Neapole. Case vechi se înşirau în linie pe străzi înguste, rufe atîrnau la uscat la aproape fiecare geam, făcînd clădirile să arate ca nişte munţi de ciment arborînd steaguri colorate.

– Ai mai fost vreodată la Neapole? întrebă Pier.

– O singură dată. În vocea lui Robert se simţea încordarea. *Susan era aşezată în spatele lui, chicotind. Am auzit că Neapole e un oraş imoral. Aşa-i că vom face multe lucruri imorale aici, dragul meu?*

Vom inventa altele noi, promise Robert.

Pier îl urmărea cu privirea.

– Nu te simţi bine?

Robert îşi mută gîndurile în prezent.

– Sînt în regulă.

Treceau cu maşina pe lîngă portul din golf, dominat de Castel dell'Ovo, vechiul castel abandonat de lîngă apă.

Cînd au ajuns pe Via Toledo, Pier spuse agitată:

– Ia-o pe aici.

Se apropiau de Spaccnapoli, vechiul centru al oraşului.

– E chiar în faţă. Ia-o spre stînga, spre Via Benedetto Croce.

Robert îi urmă indicaţiile. Traficul era mai intens, iar sunetul claxoanelor te asurzea. Robert uitase cît de zgomotos putea fi Neapole. Încetini pentru a nu lovi pietonii şi cîinii care alergau prin faţa maşinii de parcă ar fi fost blagosloviţi cu o anumită imortalitate.

– Aici întoarce la dreapta, îi ceru Pier, ia-o spre Piazza del Plebiscito.

Traficul era şi mai intens, iar cartierul mai dărăpănat.

– Stai! strigă Pier.

Robert trase maşina la marginea trotuarului. Se opriseră în faţa unui şir de magazine ca vai de lume.

Robert privi în jur.

– Aici locuieşte mama ta?

– Nu, spuse Pier. Bineînţeles că nu. Se aplecă şi apăsă pe claxon. Într-o clipă, o femeie tînără ieşi dintr-unul din magazine. Pier coborî din maşină şi alergă în întîmpinarea ei. Cele două se îmbrăţişară.

– Arăţi extraordinar! exclamă femeia. Probabil că-ţi merge foarte bine.

– Aşa e. Pier îşi întinse încheietura mîinii. Uite de brăţară am!

– Sînt smaralde adevărate?

– Bineînţeles că sînt adevărate.

Femeia ţipă la cineva din magazin.

– Anna! Hai afară. Hai să vezi cine e aici!

Robert urmărea scena, nevenindu-i să creadă.

– Pier...

– Imediat, dragul meu, spuse ea. Trebuie să-mi salut prietenele.

În cîteva clipe vreo zece femei se strînseră grămadă în jurul lui Pier, admirîndu-i brăţara, în timp ce Robert stătea acolo, fără să poată face nimic, strîngînd din dinţi.

– E nebun după mine, anunţă Pier. Se întoarse spre Robert. Nu aşa, *carro?*

Lui Robert îi venea să o strîngă de gît, dar nu avea încotro.

– Da, spuse el. Putem pleca, Pier?

– Într-o clipă.

– *Acum!* spuse Robert.

– Oh, în regulă. Pier se întoarse spre celelalte femei. Trebuie să plecăm acum. Avem o întîlnire foarte importantă. *Ciao!*

– *Ciao!*

Pier urcă în maşină lîngă Robert, iar femeile rămaseră pe loc privindu-i îndepărtîndu-se.

Pier spuse fericită:

– Toate sînt vechi prietene.

– Minunat. Unde e casa mamei tale?

– Oh, nu locuieşte în oraş.

– Poftim?

– Locuieşte în afara oraşului la o mică fermă, la o jumătate de oră de aici.

Ferma era în partea de sud a periferiei oraşului, o clădire veche de piatră, situată puţin mai departe de şosea.

– Uite-o! exclamă Pier. Nu-i aşa că-i frumoasă?

– Da. Lui Robert îi convenea faptul că era departe de centrul oraşului. Nu exista nici un motiv să-l caute cineva aici. *Pier a avut dreptate. Aici voi fi în siguranţă.*

Au pornit spre uşa din faţă şi, înainte de a ajunge la ea, se deschise şi mama lui Pier apăru în prag, zîmbindu-le. Era o versiune mai în vîrstă a fiicei ei, subţire şi cu păr cărunt, cu o faţă ridată, pe care anii şi grijile îşi lăsaseră amprenta.

– *Pier, carra! Mi sei mancata!*

– Şi tu mi-ai lipsit, mamă. El e prietenul despre care ţi-am vorbit la telefon.

Mama ei nici nu clipi.

– Aha! *Si,* sînteţi binevenit, domnule...

– Jones, spuse Robert.

– Poftiţi, intraţi.

Au intrat într-o sufragerie. Era o încăpere mare, confortabilă şi îmbietoare, încărcată de mobilă.

Un tînăr cam de douăzeci de ani intră înăuntru. Era scund şi brunet, tras la faţă, ursuz şi cu ochi care nu prevesteau nimic bun. Era îmbrăcat în jeanşi şi o jachetă pe care era cusut *Diavoli Rossi.* Chipul i se lumină cînd îşi văzu sora.

– Pier!

– Bună, Carlo. Se îmbrăţişară.

– Ce faci aici?

– Am venit în vizită pentru cîteva zile. Se întoarse spre Robert. El e fratele meu, Carlo. Carlo, acesta este domnul Jones.

– Bună, Carlo.

Carlo îl evaluă pe Robert din cap pînă-n picioare.

– Bună.

Mama spuse:

– Vă pregătesc un dormitor frumos în spate.

Robert zise:

– Dacă se poate... adică, dacă aveţi un dormitor în plus, aş prefera să am camera mea.

Urmă o pauză stînjenitoare. Cei trei se holbau la Robert.

Mama se întoarse spre Pier.

– *Omosessuale?*

Pier înălţă din umeri. *Nu ştiu*. Dar era sigură că nu era homosexual.

Mama îl privi pe Robert.

– Cum doriţi. O îmbrăţişă din nou pe Pier. Sînt aşa de bucuroasă să te văd. Hai în bucătărie. Fac nişte cafea.

În bucătărie, mama exclamă:

– *Benissimo!* Unde l-ai cunoscut? Arată foarte bogat. Şi brăţara pe care o porţi! Trebuie să fi costat o avere. Dumnezeule mare! În seara asta voi pregăti o cină grozavă. Voi invita toţi vecinii ca să-ţi cunoască...

– Nu, mamă. Nu poţi face aşa ceva.

– Dar *carra*, de ce să nu afle toţi despre norocul

tău? Prietenele tale se vor bucura pentru tine.

– Mamă, domnul Jones vrea doar să se odihnească cîteva zile. Fără petreceri. Fără vecini.

Mama oftă.

– În regulă. Cum vrei tu.

Voi aranja să fie arestat undeva departe de casă, pentru ca mama să nu aibă probleme.

Şi Carlo observase brăţara.

– Brăţara aia. Smaraldele acelea sînt adevărate, nu-i aşa? Ai cumpărat-o pentru sora mea?

Era ceva în băiatul acesta ce nu-i plăcea lui Robert.

– Întreab-o.

Pier şi mama ei ieşiră din bucătărie. Mama se uită la Robert.

– Sînteţi sigur că nu vreţi să dormiţi împreună cu Pier?

Robert se simţi jenat.

– Mulţumesc. Nu.

– Hai să-ţi arăt dormitorul, spuse Pier. Îl conduse în spatele casei, într-un dormitor mare, confortabil, cu un pat dublu în mijloc.

– Robert, ţi-e teamă de ce ar putea crede mama dacă dormim în aceeaşi cameră? Ştie cu ce mă ocup.

– Nu e vorba despre aşa ceva, spuse Robert. Este... Nu putea să-i explice. Îmi pare rău.

Vocea ei era rece.

– Nu-i nimic.

Într-un mod inexplicabil se simţea jignită. Era a doua oară cînd refuza să se culce cu ea. *Aşa-i trebuie dacă-l voi turna poliţiei*, îşi zise ea. Şi totuşi simţea un mic şi supărător sentiment de vinovăţie. Era într-adevăr foarte drăguţ. Dar cincizeci de mii de dolari erau cincizeci de mii de dolari.

La cină, mama vorbi mult, însă Pier, Robert şi Carlo erau tăcuţi şi preocupaţi.

Robert se gîndea la planul lui de scăpare. *Mîine,* îşi zise el. *Voi merge în port şi voi căuta un vapor care să mă ducă de aici.*

Pier se gîndea la telefonul pe care îl va da. *Voi vorbi din oraş pentru ca poliţia să nu ştie de unde telefonez.*

Carlo îl studia pe străinul pe care sora lui îl adusese acasă. *Va fi uşor de păcălit.*

Cînd cina se termină cele două femei se întoarseră în bucătărie. Robert rămase singur cu Carlo.

– Eşti primul bărbat pe care sora mea îl aduce acasă, spuse Carlo. Probabil că-i placi foarte mult.

– Şi ea îmi place mie.

– Da? Şi ai de gînd să te îngrijeşti de ea?

– Cred că sora ta ştie cum să-şi poarte singură de grijă.

Carlo zîmbi afectat.

– Înî. Ştiu.

Străinul aşezat în faţa lui era bine îmbrăcat şi evident foarte bogat. De ce stătea aici cînd ar fi putut

locui într-un hotel de lux? Singurul motiv care-i trecu prin minte lui Carlo era că omul se ascundea. Şi asta însemna ceva. Cînd un bărbat bogat se ascunde exista o posibilitate de a cîştiga bani dintr-o astfel de situaţie.

– De unde eşti? întrebă Carlo.

– Din nici un loc în mod special, spuse Robert prietenos. Călătoresc foarte mult.

Carlo dădu din cap.

– Înţeleg. *Voi afla de la Pier cine e. Cineva este probabil foarte dornic să plătească o mulţime de bani pentru el, şi eu şi Pier îi putem împărţi.*

– Te ocupi de afaceri? întrebă Carlo.

– M-am retras.

Nu va fi greu să-l fac să vorbească, trase concluzia Carlo. Lucca, conducătorul bandei numită *Diavoli Rossi,* îl va pune în două secunde cu botul pe labe.

– Cît timp rămîi la noi?

– N-aş putea spune. Curiozitatea băiatului începuse să-l calce pe nervi.

Pier şi mama ei ieşiră din bucătărie.

– Mai doriţi nişte cafea? întrebă mama.

– Nu, mulţumesc. A fost o cină delicioasă.

Mama zîmbi.

– Asta-i nimic. Mîine voi pregăti un adevărat ospăţ.

– Bun. Pînă atunci el va fi plecat deja. Se ridică. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, sînt cam obosit. Aş dori să mă culc.

– Bineînţeles, spuse mama. Noapte bună.

– Noapte bună.

Îl urmăriră pe Robert îndreptîndu-se spre dormitor. Carlo rînji.

– Nu crede că eşti destul de bună pentru a dormi cu el, ha?

Remarca o atinse pe Pier, aşa cum şi intenţionase. Nu i-ar fi păsat dacă Robert era homosexual, dar îl auzise discutînd cu Susan şi ştia că nu e aşa ceva. Îi arăt eu acestui *stronzo.*

Robert zăcea în pat gîndindu-se la următoarea lui mişcare. Lăsînd o urmă falsă cu dispozitivul ascuns în cartea de credit îşi oferise puţin timp, dar nu se baza prea mult pe asta. Probabil că la ora asta găsiseră deja camionul roşu. Cei care erau pe urmele lui erau nemiloşi şi isteţi. *Erau oare conducătorii guvernelor din lume implicaţi în această masivă acţiune secretă?* se întrebă Robert. Sau era o organizaţie în cadrul unei alte organizaţii, un complot în sfera serviciilor de informaţii care acţiona ilegal, pe cont propriu? Cu cît se gîndea mai mult la această variantă, cu atît îi părea mai verosimil că şefii de state s-ar putea să nu fie la curent cu ce se întîmpla. Şi un gînd îi trecu prin minte. I se păruse ciudat faptul că amiralul Whittaker se retrăsese din ONI şi fusese exilat într-un fel de Siberia. Dar dacă cineva îl *obligase* să se retragă pentru că se ştia că niciodată nu va putea face parte din conspiraţie, atunci totul începea să aibă sens. *Va trebui să iau legătura cu amiralul,* îşi spuse Robert. Era singurul în care avea încredere ca să descopere ce anume se întîmpla cu adevărat. *Mîine,* se gîndi el.

Mîine. Închise ochii şi adormi.

Îl trezi scîrţîitul podelei. Se ridică imediat, cu toate simţurile alertate. Cineva se apropie de pat. Robert se încordă, gata de atac. Îi mirosi parfumul şi apoi o simţi alunecînd în pat lîngă el.

– Pier... Ce?

– Şşt. Trupul ei se lipi de al lui. Era goală. Mă simţeam singură, şopti ea. Se ghemui mai aproape de el.

– Îmi pare rău, Pier, eu... eu nu pot să fac nimic pentru tine.

– Nu? Atunci lasă-mă să fac eu pentru tine, spuse ea încet.

– Nu are rost. Nu poţi face nimic. Robert simţi un sentiment adînc de zădărnicie. Voia să-i scutească pe amîndoi de clipele penibile care urmau.

– Nu-ţi plac, Robert? Nu crezi că am un corp frumos?

– Ba da. Şi într-adevăr avea. Simţea căldura corpului ei lipit de al lui.

Îl mîngîie cu blîndeţe, unduindu-şi degetele pe pieptul lui, în sus şi în jos, mişcîndu-le încet spre abdomen.

Trebuia să o oprească înainte ca spectacolul umilitor să se repete.

– Pier, nu pot să fac dragoste. N-am mai putut face dragoste cu o femeie de cînd... de foarte mult timp.

– Nu trebuie să faci nimic, Robert, spuse ea. Nu vreau decît să mă joc. Nu-ţi place să se joace cineva cu tine?

Nu simţea nimic. *S-o ia dracu pe Susan!* Nu se

luase doar pe sine însăşi de lîngă el, îi luase şi o parte din bărbăţie.

Pier aluneca în jos pe trupul lui.

– Întoarce-te, spuse ea.

– Nu are rost, Pier. Eu...

Îl rostogoli, iar el rămase întins, blestemînd-o pe Susan pentru impotenţa lui. Simţea limba lui Pier plimbîndu-se pe spatele lui, făcînd mici cercuri delicate, mişcîndu-se tot mai jos. Degetele ei îi plesneau uşor pielea.

– Pier...

– Şşşşt.

Simţea limba ei făcînd spirale tot mai adînci şi începu să se excite. Încercă să se întoarcă.

– Şşşt. Stai liniştit.

Limba ei era catifelată şi caldă, iar sînii i se tîrau pe piele. Pulsul i se acceleră. *Da,* îşi zise el. *Da! Oh, da!* Sexul i se umflă pînă se făcu tare ca piatra, şi cînd nu mai putu rezista, o apucă pe Pier şi o întinse pe spate.

Ea îl pipăi şi exclamă:

– Dumnezeule, eşti enorm. Te vreau în mine.

Iar peste o clipă Robert se afundă în ea, şi apoi din nou şi din nou, şi era de parcă renăscuse. Pier era pricepută şi înflăcărată, iar Robert se desfătă cu adîncimea întunecată a moliciunii ei catifelate. Au făcut de trei ori dragoste în acea noapte. În cele din urmă au adormit.

Ziua a optsprezecea

Neapole, Italia

Dimineaţa, cînd lumina slabă pătrunse pe fereastră, Robert se trezi. O strînse în braţe pe Pier şi îi şopti:

– Mulţumesc.

Pier îi zîmbi şmechereşte.

– Cum te simţi?

– Minunat, spuse Robert. Şi aşa se şi simţea.

Pier se ghemui lîngă el.

– Eşti un animal!

Robert rînji.

– Îmi prieşti, spuse el.

Pier se ridică şi spuse serioasă:

– Nu eşti traficant de droguri, nu-i aşa?

Era o întrebare naivă.

– Nu.

– Dar Interpolul te caută.

Asta era mai aproape de adevăr.

– Da.

Chipul ei se lumină.

– Ştiu! Eşti spion! Era entuziasmată ca un copil.

Robert nu se putu abţine să nu rîdă.

– Zău? Şi se gîndi: *Din gura copiilor...*

– Recunoaşte, insistă Pier. Eşti spion, nu-i aşa?

– Da, spuse Robert grav. Sînt spion.

– Ştiam eu! Ochii lui Pier străluceau. Poţi să-mi spui nişte secrete?

– Ce fel de secrete?

– Păi, secrete de spion – coduri şi lucruri din astea. Îmi place să citesc romane de spionaj. Le citesc tot timpul.

– Da?

– Oh, da! Dar nu sînt decît poveşti inventate. Tu ştii lucrurile adevărate, aşa-i? Cum ar fi semnalele pe care le folosesc spionii. Ai voie să-mi spui şi mie unul?

Robert spuse foarte serios:

– N-ar trebui, dar cred că *unul* se poate. *Ce să-i spun ca să mă creadă*? Păi, să zicem trucul cu roletele de la fereastră.

Ea îl asculta cu ochii larg deschişi.

– Trucul cu roletele de la fereastră?

– Da. Robert îi arătă fereastra de la dormitor. Dacă totul este în regulă laşi roletele ridicate. Dar dacă sînt probleme, tragi una dintre rolete jos. Asta e semnalul pentru a-l avertiza pe cel cu care urmează să te întîlneşti.

Pier comentă încîntată.

– E grozav! N-am citit niciodată aşa ceva prin cărţi.

– Nici nu vei citi, spuse Robert. E un mare secret.

– Nu voi spune la nimeni, promise Pier. Altceva?

Altceva? Robert se gîndi cîteva clipe. Păi, trucul cu telefonul.

Pier se ghemui şi mai aproape de el.

– Povesteşte-mi.

– A... să zicem că un spion îţi telefonează pentru a afla dacă totul este în regulă. Va cere să vorbească cu Pier. Dacă nu sînt probleme, spui: „Aici Pier". Dar dacă ceva nu este în regulă spui: „Aţi greşit numărul".

– Extraordinar! exclamă Pier.

Instructorii mei de la Fermă ar face atac de cord dacă m-ar auzi ce prostii vorbesc.

– Mai poţi să-mi spui ceva?

Robert rîse.

– Cred că astea două secrete sînt destul pentru o dimineaţă.

– Bine. Îşi frecă corpul de al lui.

– N-ai vrea să faci un duş? întrebă Pier.

– Ba da, foarte mult.

S-au săpunit unul pe celălalt sub apa caldă şi cînd Pier îi depărtă picioarele pentru a-l spăla, i se umflă din nou.

Au făcut dragoste sub duş.

În timp ce Robert se îmbrăcă, Pier îşi luă un halat şi spuse:

– Mă duc să pregătesc micul dejun.

Carlo o aştepta în sufragerie.

– Ia povesteşte-mi de prietenul tău, spuse el.

– Ce-i cu el?

– Unde l-ai cunoscut?

– În Roma.

– Trebuie să fie foarte bogat dacă ţi-a cumpărat brăţara aceea.

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

– Mă place.

– Ştii ce cred eu? Eu cred că prietenul tău fuge de ceva. Dacă am spune cui trebuie, am primi o

recompensă grasă.

Pier se duse spre fratele ei, cu ochii în flăcări.

– Nu te băga, Carlo.

– Deci, e adevărat că fuge de ceva.

– Ascultă, tu mititel *piscialetto,* te previn – vezi-ţi de treburile tale. Nu avea de gînd să împartă cu nimeni recompensa.

Carlo spuse cu reproş:

– Surioară, o vrei doar pentru tine.

– Nu, nu înţelegi, Carlo.

– Nu?

Pier spuse sincer:

– Îţi mărturisesc adevărul. Domnul Jones fuge de soţia lui. Ea a angajat un detectiv ca să-l găsească. Asta-i tot.

Carlo zîmbi.

– De ce n-ai spus aşa de la început? Atunci nu-i mare lucru. O să uit toată povestea.

– Bine, spuse Pier.

Iar Carlo se gîndi: *Trebuie neapărat să aflu cine e tipu' ăsta.*

Janus vorbea la telefon:

– Ce veşti aveţi?

– Ştim că comandantul Bellamy este în Neapole.

– Avem contacte acolo?

– Da. Sînt pe urmele lui. Avem o urmă. Călătoreşte cu o prostituată a cărei familie locuieşte în Neapole. Credem că au plecat la casa ei. Îi căutăm.

– Ţine-mă la curent.

În Neapole, biroul municipalităţii era ocupat cu găsirea casei în care locuia familia lui Pier Valli.

O duzină de agenţi şi poliţia din Neapole cutreierau oraşul în căutarea lui Robert.

Carlo era ocupat cu propriile lui planuri în privinţa lui Robert.

Pier se pregătea să telefoneze din nou Interpolului.

Capitolul Patruzeci şi Doi

Pericolul din aer era aproape palpabil, iar Robert simţea că dacă ar fi întins mîna l-ar fi putut atinge. Portul era un stup de activitate, vapoarele îşi încărcau şi îşi descărcau marfa. Dar se mai adăugase un element. Maşini ale poliţiei patrulau în sus şi în jos pe chei, iar poliţişti în uniformă şi detectivi uşor de recunoscut discutau cu docheri şi marinari. Marea concentrare de forţe pentru vînarea unui om îl luă complet prin surprindere pe Robert. Era de parcă ar fi ştiut că se află în Neapole, pentru că era imposibil să se desfăşoare această căutare intensă în toate oraşele mari ale Italiei. Nici măcar nu se mai deranjă

să coboare din maşină. Întoarse şi se îndepărtă de port. Ceea ce el crezuse că va fi un plan simplu – să urce pe un vas care pleca spre Franţa – devenise acum unul extrem de periculos. Cumva reuşiseră să-i dea de urmă. Îşi analiză din nou alternativele. Să călătorească cu maşina pe distanţe lungi era riscant. În jurul oraşului vor fi blocate drumurile. Portul era păzit. Asta însemna că şi gara şi aeroportul erau de asemenea supravegheate. Era prins într-o menghină care îl strîngea tot mai tare.

Robert se gîndi la propunerea lui Susan. *Sîntem aproape de coasta Gibraltarului. Putem să întoarcem şi să te luăm de unde vrei tu. E probabil singura ta şansă de scăpare.* Nu avea nici un chef să o implice pe Susan în pericolul în care se găsea el, deşi nu se putea gîndi la o altă alternativă. Era singura cale de a ieşi din cursa în care intrase. Nu-l vor căuta pe un iaht particular. *Dacă pot să ajung la Halcyon,* îşi zise el, *mă vor putea duce aproape de Marsilia, şi ajung eu cumva la ţărm. Aşa, nici ei nu vor risca prea mult.*

Parcă maşina în faţa unei mici *trattoria* de pe o stradă laterală şi intră pentru a telefona. În cinci minute primi legătura cu *Halcyon.*

– Cu doamna Banks, vă rog.

– Cine să-i spun că o caută?

Monte are un afurisit de majordom care-i răspunde la telefon.

– Spune-i că un vechi prieten.

Peste un minut auzi vocea lui Susan.

– Robert... tu eşti?

– Banul cel rău.

– Nu... nu te-au arestat, nu-i aşa?

– Nu, Susan. Îi era greu să pună întrebarea. Oferta e încă valabilă?

– Bineînţeles. Unde...?

– Puteţi ajunge la Neapole în seara asta?

Susan ezită.

– Nu ştiu. Aşteaptă puţin.

Robert o auzi vorbind cu cineva. Susan vorbi din nou la aparat.

– Monte spune că avem ceva probleme cu motorul, dar putem ajunge în Neapole peste două zile.

La dracu. Cu fiecare zi care trecea se mărea pericolul de a fi prins.

– În regulă. E bine aşa.

– Cum te vom găsi?

– Voi lua legătura cu tine, şi-ţi comunic eu.

– Robert, te rog, ai grijă de tine.

– Încerc. Zău că încerc.

– Nu vei permite să ţi se întîmple nimic?

– Nu, nu voi permite să mi se întîmple nimic. *Şi nici ţie.*

După ce Susan puse jos telefonul se întoarse spre soţul ei şi zîmbi:

– Vine.

O oră mai tîrziu, la Roma, Francesco Cesar îi întinse o telegramă colonelului Frank Johnson. Era trimisă de pe *Halcyon.* Se putea citi: *Bellamy vine la bordul iahtului Halcyon. Vă vom ţine la curent.* Nu era

semnată.

– Am aranjat să putem supraveghea toate convorbirile de pe iaht, spuse Cesar. De îndată ce Bellamy va păşi pe iaht, e al nostru.

Capitolul Patruzeci şi Trei

Cu cît Carlo Valli se gîndea mai mult la toată afacerea cu atît era mai convins că urma să dea marea lovitură. Povestea lui Pier cum că americanul ar fugi de soţia lui era o glumă. Domnul Jones fugea într-adevăr, dar fugea de poliţie. Probabil că exista o recompensă pusă pe capul lui. Poate chiar una mare. Dar treaba asta avea nevoie de priceperea cuiva. Carlo se hotărî să discute cu Mario Lucca, conducătorul *Diavolilor Roşii.*

Dis de dimineaţă, Carlo se urcă pe motoreta lui şi porni spre Via Sorcella în spatele Pieţei Garibaldi. Opri în faţa unei clădiri dărăpănate şi apăsă soneria

de la o cutie poştală spartă pe care scria „Lucca".

Peste un minut se auzi o voce ţipînd:

– Care paştele mă-tii eşti?

– Carlo. Trebuie să vorbesc cu tine, Mario.

– Sper că merită la ora asta. Vino sus.

Uşa se deschise şi Carlo urcă scările.

Mario Lucca era în faţa unei uşi deschise, gol. La capătul camerei Carlo văzu o fată în patul lui.

– *Che cosa?* Ce dracu vrei de la mine aşa de dimineaţă?

– N-am putut dormi, Mario. Sînt prea emoţionat. Cred că am dat peste ceva grozav.

– Zău? Intră.

Carlo păşi în apartamentul mic, dezordonat.

– Seara trecută sora mea a adus acasă un fraier.

– Ei şi? Pier e o tîrfă. Ea...

– Da, dar ăsta e plin de bani. Şi se ascunde.

– De cine se ascunde?

– Nu ştiu. Dar voi afla. Cred că ar putea fi o recompensă pe capul lui.

– De ce nu o întrebi pe sora ta?

Carlo se încruntă.

– Pier vrea să o păstreze doar pentru ea. Să vezi ce brăţară i-a cumpărat – smaralde.

– O brăţară? Ce vorbeşti? Cam cît valorează?

– Îţi spun eu. Am de gînd să o vînd în dimineaţa asta.

Lucca rămase pe gînduri.

– Uite ce să faci, Carlo. Ce-ar fi să stăm noi puţin de vorbă cu prietenul surorii tale? Hai să-l umflăm şi să-l ducem la club. Clubul era un depozit din Quartiere Sanita care avea o încăpere izolată fonic.

Carlo zîmbi.

– *Bene*. Îl pot duce acolo destul de uşor.

– Îl aşteptăm, spuse Lucca. Vom sta puţin de vorbă cu el. Sper să aibă o voce plăcută, pentru că în mod sigur ne va cînta.

Cînd Carlo se reîntoarse acasă, domnul Jones plecase deja. Carlo intră în panică.

– Unde s-a dus prietenul tău? o întrebă el pe Pier.

– Mi-a spus că are nişte treburi de rezolvat în oraş. Se va întoarce. De ce?

Carlo se sili să zîmbească.

– Eram curios.

Carlo aşteptă pînă Pier şi mama lui plecară în bucătărie pentru a pregăti prînzul, apoi se grăbi spre camera lui Pier. Găsi brăţara ascunsă sub nişte lenjerie de corp într-unul din sertarele dulapului. O vîrî repede în buzunar şi se pregătea de plecare cînd mama lui ieşi din bucătărie.

– Carlo, nu rămîi aici la prînz?

– Nu. Am o întîlnire, mama. Mă întorc mai tîrziu.

Se urcă pe motoretă şi porni spre Quartiere Spagnolo. *Poate brăţara nu e decît un fals*, îşi zise el. *E posibil să fie doar o imitaţie. Sper să nu mă fac de rîs în faţa lui Lucca.* Parcă motoreta lîngă un mic magazin de bijuterii, pe a cărui firmă era scris: *„Orologia"*. Proprietarul, Gambino, era un bătrîn uscat, cu o perucă neagră care nu-i venea nicicum, şi cu o gură plină de dinţi falşi. Ridică privirile cînd Carlo intră.

– Bună dimineaţa, Carlo. Te-ai sculat devreme.

– Îhî.

– Ce ai pentru mine?

Carlo scoase brăţara din buzunar şi o puse pe tejghea.

– Asta.

Gambino o ridică. În timp ce o studia ochii lui se măriră.

– De unde ai făcut rost de aşa ceva?

– A murit o mătuşă bogată şi mi-a lăsat-o mie. Valorează ceva?

– S-ar putea, spuse Gambino precaut.

– Nu te mai juca cu mine.

Gambino arătă jignit.

– Te-am păcălit eu vreodată?

– Tot timpul.

– Vouă băieţilor vă place să glumiţi mereu. Uite ce voi face, Carlo. Nu cred că mă voi putea ocupa singur de asta. Este foarte valoroasă.

Inima lui Carlo începu să bată neregulat.

– Zău?

– Va trebui să mă interesez unde aş putea-o plasa. Te sun diseară.

– O.K., spuse Carlo. Înhăţă brăţara. Rămîne la mine pînă mă anunţi.

Carlo părăsi magazinul plutind prin aer. Deci, avusese dreptate! Fraierul era bogat şi mai era şi prost. *Din ce alt motiv ar cumpăra cineva o astfel de brăţară unei tîrfe?*

În magazin Gambino îl urmări pe Carlo plecînd. Se gîndi: *În ce dracu s-au băgat idioţii ăştia?* Scoase de sub tejghea o circulară care fusese trimisă tuturor magazinelor de amanetat. În ea era descrisă brăţara pe care tocmai o văzuse, însă jos, în locul numărului obişnuit de la poliţie, exista o indicaţie specială:

Anunţaţi imediat SIFAR. Gambino ar fi ignorat o circulară a poliţiei, aşa cum în trecut ignorase sute de alte circulare, dar ştia destule despre SIFAR pentru a-şi da seama că nu-şi putea permite să-i supere. I se făcea rău cînd se gîndea că va pierde profitul de la această brăţară, dar nu avea de gînd să-şi vîre singur gîtul în ştreang. În silă, ridică telefonul şi formă numărul de pe circulară.

Capitolul Patruzeci şi Patru

Era anotimpul fricii, al umbrelor care pluteau deasupra aducînd cu ele moartea. Cu cîţiva ani în urmă Robert fusese trimis într-o misiune în Borneo şi pătrunsese adînc în junglă în căutarea unui trădător. Se întîmplase în octombrie, în timpul *musim takoot,* tradiţionalul sezon de vînătoare, cînd băştinaşii din junglă sînt terorizaţi de Balli Salang, spiritul care caută oameni pentru sîngele lor. Era un anotimp al crimelor, iar acum, pentru Robert, Neapole devenise jungla din Borneo. Moartea plutea în aer. *Nu le va fi uşor,* îşi zise Robert. *Mai întîi vor trebui să mă prindă.* Cum de l-au găsit? *Pier.* Probabil au aflat de ea şi au urmărit-o

pînă aici. *Va trebui să mă întorc acasă la ea şi să o previn,* se gîndi Robert. *Însă va trebui să găsesc o cale de a scăpa de aici.*

Porni spre periferia oraşului, spre locul de unde începea autostrada, sperînd că printr-un miracol s-ar putea să fie liberă. Cu cinci sute de metri înainte de a ajunge la intrarea pe autostradă, văzu blocajul poliţiei. Întoarse şi porni din nou spre centrul oraşului.

Conducea încet, concentrîndu-se, punîndu-se în situaţia urmăritorilor săi. Blocaseră toate căile de ieşire din Italia. Fiecare vas care pleca va fi scotocit cu mare grijă. Şi pe neaşteptate un plan i se înfiripă în minte. Nu au nici un motiv să scotocească vapoare care *nu* pleacă din Italia. *E o şansă,* îşi spuse Robert. O luă din nou spre port.

Micul clopoţel de deasupra magazinului de bijuterii începu să sune, iar Gambino îşi ridică ochii. Doi bărbaţi în costume negre intrară înăuntru. Nu erau clienţi.

– Ce doriţi?

– Domnul Gambino?

El îşi arătă dinţii falşi.

– Da.

– Aţi sunat în legătură cu o brăţară.

SIFAR. Îi aştepta. Doar că de data asta era de partea legii.

– Exact. Din patriotism. Am simţit că e de datoria mea...

– Lasă fleacurile. Cine a adus-o?

– Un tînăr pe nume Carlo.

– A lăsat aici brăţara?

– Nu, a luat-o cu el.

– Cum se mai numeşte Carlo?

Gambino ridică un umăr.

– Nu-i cunosc celălalt nume. E unul din băieţii din *Diavoli Rossi.* Una din bandele locale. E condusă de un puşti pe nume Lucca.

– Ştii unde îl putem găsi?

Gambino ezită. Dacă Lucca afla că vorbise, i se va tăia limba. Dacă nu le va spune acestor oameni ceea ce doreau să afle, îi vor zbura creierii.

– Locuieşte pe Via Sorcella, în spatele Pieţei Garibaldi.

– Mulţumim, domnule Gambino. Ne-aţi fost de mare ajutor.

– Sînt întotdeauna gata să cooperez cu...

Bărbaţii plecaseră deja.

Lucca era în pat cu prietena lui cînd cei doi bărbaţi trîntiră uşa apartamentului său.

Lucca sări din pat.

– Ce dracu înseamnă asta? Cine sînteţi voi?

Unul dintre ei îi arătă legitimaţia.

SIFAR! Lucca înghiţi în sec.

– Păi, n-am făcut nimic rău. Sînt un cetăţean care respectă legea...

– Ştim asta, Lucca. Nu tu ne interesezi. Ne

interesează un băiat pe nume Carlo.

Carlo. Deci asta e. Afurisita aia de brăţară! În ce dracu se băgase Carlo? SIFAR nu trimitea oameni ca să caute brăţări furate.

– Şi... îl cunoşti sau nu?

– S-ar putea să-l cunosc.

– Dacă nu eşti sigur, îţi împrospătăm memoria la sediu.

– Staţi puţin! Îmi amintesc acum, spuse Lucca. Vă referi la Carlo Valli. Ce-i cu el?

– Vrem să stăm puţin de vorbă cu el. Unde locuieşte?

Fiecare membru al bandei *Diavoli Rossi* trebuia să depună un jurămînt de loialitate, pecetluit cu sînge, un jurămînt prin care se legau să moară mai bine decît să trădeze un membru. Asta era ceea ce-i făcea grozavi pe *Diavoli Rossi.* Erau devotaţi unul altuia. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul.

– Vrei totuşi să vii cu noi?

– La ce bun? spuse Lucca cu nepăsare. Le dădu adresa lui Carlo.

Treizeci de minte mai tîrziu Pier deschise uşa şi se trezi cu doi necunoscuţi în faţa ei.

– *Signorina* Valli?

Necazuri.

– Da.

– Putem intra?

Ar fi vrut să spună nu, dar nu îndrăzni.

– Cine sînteţi?

Unul dintre ei prezentă legitimaţia. SIFAR. Nu cu ei îşi făcuse ea tîrgul. Pier intră în panică gîndindu-se că vor să o păcălească şi să o lase fără recompensă.

– Ce vreţi de la mine?

– Am dori să-ţi punem cîteva întrebări.

– Poftim. N-am nimic de ascuns. *Slavă Domnului, că Robert e plecat. Încă mai pot negocia.*

– Ai sosit ieri din Roma, nu-i aşa? Era o afirmaţie.

– Da. E împotriva legii? Am depăşit limita de viteză?

Bărbatul zîmbi. Nu-i schimba cu nimic expresia feţei.

– Ai avut un însoţitor?

Pier răspunse precaută.

– Da.

– Cine, *signorina?*

Pier ridică din umeri.

– Unul pe care l-am luat pe drum. Dorea să ajungă în Neapole.

Cel de-al doilea bărbat întrebă:

– E aici acum?

– Nu ştiu unde e. L-am lăsat în oraş şi a dispărut.

– Pasagerul se numea Robert Bellamy?

Îşi apropie sprîncenele, concentrîndu-se.

– Bellamy? Nu ştiu. Nu-mi amintesc să-mi fi spus numele.

– Oh, noi credem că da. Te-a agăţat la Tor di Ounto, ai petrecut noaptea cu el la hotelul *L'Incrocio,* iar în dimineaţa următoare ţi-a cumpărat o brăţară de smaralde. Te-a trimis la nişte hoteluri cu bilete de avion şi de tren şi ai închiriat o maşină cu care aţi venit în Neapole, aşa-i?

Ştiu totul. Pier dădu din cap, înfricoşată.

– Prietenul tău se va întoarce sau a părăsit deja oraşul?

Ea ezită, gîndindu-se cum ar fi mai bine să le răspundă. Dacă le spunea că Robert plecase deja, nu o vor crede. Vor aştepta în casă, şi cînd el va apărea, o vor acuza de minciună şi o vor considera complicea lui. Hotărî că adevărul îi va fi de mai mare folos.

– Se va întoarce, spuse Pier.

– Curînd?

– Nu ştiu exact.

– Ei bine, îl vom aştepta. N-ai nimic împotrivă dacă ne uităm puţin prin casă, nu-i aşa? Şi-au descheiat hainele, arătîndu-şi pistoalele.

– N... nu.

S-au despărţit pornind prin casă.

Mama ieşi din bucătărie.

– Cine sînt ăştia doi?

– Sînt prieteni ai domnului Jones, spuse Pier. Au venit să-l vadă.

Mama radia.

– Un bărbat aşa de drăguţ. Nu doriţi să serviţi prînzul?

– Ba da, cum să nu, spuse unul dintre bărbaţi. Ce e la masă?

Pier era îngrijorată. *Trebuie să telefonez din nou Interpolului*, se gîndi ea. *Mi-au promis cincizeci de mii de dolari.* Între timp trebuia să-l îndepărteze pe Robert de casă pînă va putea aranja să fie arestat. Dar cum? Brusc, îşi aminti de conversaţia lor din acea dimineaţă. *„Dacă sînt necazuri tragi jos o parte a*

roletelor...pentru a preveni pe cineva să se îndepărteze". Cei doi bărbaţi erau aşezaţi la masă, mîncînd *capellini.*

– E prea multă lumină aici, spuse Pier. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră trăgînd jos o parte a roletelor. Apoi se întoarse la masă. *Sper că Robert îşi va aminti de avertisment.*

Robert era în drum spre casă, revăzîndu-şi în minte planul de scăpare. *Nu e perfect, dar cel puţin îi voi pune pe o pistă falsă şi voi mai cîştiga nişte timp.* Se apropia de casă. Încetini şi privi în jur. Totul părea normal. O va preveni pe Pier să plece, apoi va dispărea. Pe cînd se pregătea să parcheze în faţa casei, ceva i se păru neobişnuit. Una dintre rolete era trasă în jos. Celelalte erau sus. Probabil o coincidenţă, dar totuşi... Un semnal? Oare Pier îi luase în serios gluma? Să fie un avertisment? Robert apăsă pe accelerator şi îşi continuă drumul. Nu-şi putea permite să riște. Opri la un bar cam la un kilometru depărtare şi intră înăuntru pentru a telefona.

Erau aşezaţi la masă cînd sună telefonul. Bărbaţii se încordară. Unul dintre ei dădu să se ridice.

– Bellamy ar telefona?

Pier îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Bineînţeles că nu. De ce ar face-o? Se ridică şi se duse la telefon. Ridică receptorul.

– Alo?

– Pier? Am văzut roletele şi...

Nu trebuia decît să spună că totul e în regulă şi el ar fi venit înapoi. Cei doi l-ar aresta, iar ea şi-ar putea cere recompensa. Dar s-ar mulţumi doar să-l aresteze? Auzea vocea lui Robert spunîndu-i: *„Dacă mă găseşte poliţia, are ordin să mă ucidă."*

Cei de la masă o urmăreau. Erau aşa de multe lucruri pe care le putea face cu cincizeci de mii de dolari. Rochii frumoase de cumpărat, croaziere, un mic apartament în Roma... Iar Robert ar fi probabil mort. Şi apoi, ura afurisita de poliţie. Pier spuse la telefon:

– Aţi greşit numărul.

Robert auzi telefonul închizîndu-se şi rămase pe loc, înmărmurit. Crezuse poveştile pe care i le spusese, şi probabil că îi salvase viaţa. *Binecuvînteaz-o, Doamne.*

Robert întoarse maşina îndepărtîndu-se de casă şi luînd-o spre port, dar în loc să se apropie de acea parte de unde vasele părăseau Italia, o luă spre partea cealaltă, pe lîngă Santa Lucia, spre un mic debarcader unde era scris deasupra unui chioşc: *„Capri şi Ischia".* Robert parcă maşina într-un loc unde va putea fi uşor găsită, şi se îndreptă spre vînzătorul de bilete.

– Cînd pleacă următorul vas spre Ischia?

– Peste treizeci de minute.

– Şi spre Capri?

– Peste cinci minute.

– Daţi-mi un bilet la Capri.

– *Si, signore.*

– Ce-i rahatul ăsta de *„Si, signore?"* spuse Robert cît mai tare. De ce nu vorbeşti engleza ca toţi ceilalţi?

Ochii omului se dilatară şocaţi.

– Voi macaronarilor sînteţi toţi la fel. Stupizi! Sau aşa cum ziceţi voi *stupido*. Robert îi întinse nişte bani, înhăţă biletul şi porni spre vas.

Peste trei minute era în drum spre insula Capri. Vasul porni încet, croindu-şi cu grijă drumul prin canal. După ce îl depăşi, se avîntă înainte, plutind pe apă ca un delfin plin de graţie. Feribotul era plin de turişti din mai mule ţări, sporovăind fericiţi în mai multe limbi. Nimeni nu-i acorda atenţie lui Robert. Îşi croi drum spre un mic bar unde se serveau bături. Îi spuse barmanului:

– Dă-mi o vodcă cu tonic.

– Da, domnule.

Îl urmări pe barman amestecînd băutura.

– Poftim, *signore.*

Robert luă paharul şi bău o înghiţitură. Trînti paharul.

– Asta numeşti tu băutură? spuse el. Parcă-i urină de cal. Ce se întîmplă cu voi, afurisiţi de italieni?

Oamenii din jur se întorceau ca să caşte ochii.

Barmanul îi răspunse înţepat:

– Îmi pare rău, *signore*, folosim cea mai bună...

– Nu-mi trînti minciuni din astea!

Un englez din apropiere îi spuse supărat:

– Sînt şi femei aici. De ce nu vă purtaţi civilizat?

– N-am chef, ţipă Bellamy. Ştii cine sînt? Sînt comandantul Robert Bellamy. Şi ăsta se numeşte vas? E o ladă de gunoi!

Îşi croi drum spre prora şi se aşeză. Simţea ochii celorlalţi pasageri privindu-l. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar şarada încă nu se terminase.

Cînd feribotul ancoră în Capri, Robert se îndreptă

spre casa de bilete de la funiculare. Înăuntru un bătrînel vindea bilete.

– Unul, ţipă Robert. Şi grăbeşte-te! N-am toată ziua la dispoziţie. Şi oricum eşti prea bătrîn să mai vinzi bilete. Mai bine ai sta acasă. Probabil că nevasta îţi regulează toţi vecinii.

Bătrînul dădu să se ridice furios. Trecătorii îi aruncau priviri dispreţuitoare. Robert înhăţă biletul şi păşi în funicularul plin de lume. *Îşi vor aminti de mine,* se gîndi Robert. Lasă o urmă pe care nimeni nu o va putea ignora.

Cînd funicularul făcu o oprire, Robert trecu prin mulţime. Se îndreptă spre Via Vittorio Emanuele, la hotelul *Quisisana.*

– Am nevoie de o cameră, îi spuse Robert funcţionarului de la recepţie.

– Îmi pare rău, îşi ceru scuze acesta, dar nu mai avem camere libere.

Robert îi întinse şaizeci de mii de lire.

– Orice cameră e bună.

– Ei bine, în acest caz, cred că vă putem servi, *signore.* Vreţi să vă notaţi numele în registru?

Robert semnă cu numele său: comandant Robert Bellamy.

– Cît timp veţi rămîne la noi, comandante?

– O săptămînă.

– Bine. Îmi puteţi da paşaportul?

– E în bagajele mele. Vor sosi imediat.

– Voi chema un băiat să vă arate camera.

– Nu acum. Trebuie să ies cîteva minute. Mă întorc imediat.

Robert ieşi din holul hotelului. Amintirile îl năpă-

dirã ca o palã de aer rece. Se plimbase pe aici cu Susan, explorînd strãzile înguste, hoinãrind pe Via Ignazio Cerio şi Via Li Campo. Fuseserã clipe vrãjite. Au vizitat Grotta Azzurra, şi au luat cafeaua de dimineaţã în Piazza Umberto. Au luat *funicolare* pînã la Anacapri, şi au cãlãtorit pe mãgar pînã la Villa Jovis, au înotat în apele albastre din Marina Piccola. Au fãcut cumpãrãturi pe Via Vittorio Emanuele şi au luat tele-scaunul pînã la Monte Solaro, picioarele lor plutind deasupra viţei de vie şi a copacilor înfrunziţi. La dreapta se vedeau casele presãrate pe dealul care cobora în mare, florile galbene care acopereau pãmîntul, o cãlãtorie de unsprezece minute printr-un pitoresc ţinut de basm, format din copaci verzi, case albe, şi, în depãrtare, marea albastrã.

Ajunşi în vîrful muntelui au bãut o cafea la *Barbarossa Ristorante*, apoi s-au dus în mica bisericã din Anacapri pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru bucuriile lor şi pentru cã se aveau unul pe altul. Robert îşi imaginase atunci cã magia o reprezenta insula Capri. Greşise. Magia era datã de Susan, iar magicianul pãrãsise scena.

Robert se întoarse la staţia funicularului din Piazza Umberto şi coborî pierzîndu-se printre ceilalţi pasageri. Cînd funicularul ajunse jos, ieşi afarã ocolindu-l cu grijã pe vînzãtorul de bilete. O luã spre un chioşc unde se închiriau bãrci. Cu un puternic accent spaniol, Robert întrebã:

– *A qué hora sale el barco a Ischia?*

– *Sale en treinta minutos.*

– *Gracias.* Robert îşi cumpãrã un bilet.

Intrã într-un bar de lîngã ţãrm, ocupã un loc la o

masă din spate, şi ceru un scotch. La vremea asta găsiseră fără îndoială maşina, iar vînătoarea continua. Îşi desfăşură în minte harta Europei. Logic ar fi fost ca el să se îndrepte spre Anglia şi să găsească o cale de a ajunge în State. Nu avea nici un sens să se întoarcă în Franţa. *Deci, în Franţa voi pleca,* îşi zise Robert. *Un port din care să părăsească Italia. Civitavecchia. Trebuie să ajung la Civitavecchia. Halcyon.*

Îi ceru fise proprietarului barului şi telefonă. Telefonistei îi trebuiră cinci minute pentru a face legătura cu iahtul. Susan răspunse aproape imediat.

– Aşteptam să ne suni. Aşteptam. *Ea şi Monte.* Lui Robert i se păru interesant. Motorul este gata. Putem ajunge în Neapole mîine dimineaţă. De unde să te luăm?

Era prea riscant pentru *Halcyon* să vină pînă în Neapole. Robert spuse:

– Îţi aminteşti palindromul? Am fost acolo în luna de miere.

– Ce să-mi amintesc?

– Am făcut o glumă pentru că eram obosit.

Urmă o scurtă tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi Susan spuse încet.

– Îmi amintesc.

– Poate iahtul să ajungă mîine acolo?

– Aşteaptă puţin.

Robert aşteptă. Susan reveni.

– Da, putem ajunge acolo.

– Bine. Robert ezită. Se gîndi la toţi acei nevinovaţi care fuseseră ucişi. Îţi cer foarte mult. Dacă vor afla vreodată că m-ai ajutat, vei fi în mare pericol.

– Nu-ţi face probleme. Ne întîlnim acolo. Ai grijă de

tine.

– Mulţumesc.

Legătura se întrerupse.

Susan se întoarse spre Monte Banks.

– Vine.

La cartierul general al SIFAR din Roma, se asculta convorbirea din sala comunicaţiilor. În încăpere erau patru bărbaţi. Operatorul radio spuse:

– Am înregistrat-o în caz că aţi dori să o ascultaţi din nou.

Colonelul Cesar îl privi întrebător pe Frank Johnson.

– Da. Aş vrea să aud încă o dată partea în care discută despre unde se vor întîlni. Mi s-a părut că am auzit Palindrom. Există o astfel de localitate în Italia?

Colonelul Cesar clătină din cap.

– Niciodată nu am auzit despre locul ăsta. Se întoarse spre ajutorul lui. Căutaţi-o pe hartă. Şi continuaţi să supravegheaţi toate convorbirile de pe *Halcyon*.

– Da, domnule.

La ferma din Neapole, sună telefonul. Pier vru să se ridice.

– Aşteaptă, spuse unul dintre bărbaţi. Se duse la telefon şi îl ridică.

– Alo? Ascultă un moment, apoi trînti jos telefonul

şi se întoarse spre colegul lui.

– Bellamy a luat feribotul spre Capri. Hai să mergem.

Pier îi urmări ieşind în goană şi se gîndi: *Se pare că Dumnezeu nu a vrut ca eu să am aşa de mulţi bani. Sper ca Robert să scape.*

Cînd sosi feribotul pentru Ischia Robert se amestecă printre ceilalţi care urcară. Se ţinu deoparte evitînd să privească pe cineva în ochi. Peste treizeci de minute, cînd vasul se opri în Ischia, Robert coborî şi se îndreptă spre casa de bilete de la debarcader. Pe o pancartă era scris că feribotul spre Sorento pleca peste zece minute.

– Un bilet dus-întors pentru Sorento, spuse Robert.

Peste zece minunte era în drum spre Sorento, înapoi spre ţărm. *Cu puţin noroc, mă caută acum prin Capri,* se gîndi Robert. *Cu puţin noroc.*

Piaţa de alimente din Sorento era aglomerată. Fermierii veniseră de la ţară aducînd fructe şi legume proaspete şi hălci de carne care atîrnau pe tarabe. Pe străzi se îngrămădeau vînzători şi cumpărători.

Robert se apropie de un bărbat mătăhălos cu un şorţ pătat care încărca un camion.

– *Pardon, monsieur,* spuse Robert vorbind cu un

perfect accent francez. Caut un mijloc de transport pînă în Civitavecchia. Nu mergeţi cumva în acea direcţie?

– Nu, spre Salerno. Arătă cu degetul spre un alt bărbat care încărca un camion de lîngă ei. Giuseppe s-ar putea să te ajute.

– *Merci.*

Robert făcu cîţiva paşi spre camionul următor.

– *Monsieur*, nu mergeţi cumva spre Civitavecchia?

Bărbatul îi dădu un răspuns neutru.

– S-ar putea.

– V-aş plăti bucuros dacă m-aţi duce pînă acolo.

– Cît?

Robert îi întinse o sută de mii de lire.

– Cu banii ăştia ţi-ai putea cumpăra un bilet pînă la Roma.

Robert îşi dădu imediat seama de greşeala făcută. Privi nervos în jur.

– Adevărul e că nişte creditori pîndesc prin aeroport. Aş prefera să călătoresc cu camionul.

Bărbatul dădu din cap.

– Aha. Înţeleg. În regulă, urcă. Sîntem gata de plecare.

Robert căscă.

– Sînt *très fatigué*. Cum se spune? Obosit? Se poate să dorm în spate?

– E un drum plin de hîrtoape, dar fă cum vrei.

– *Merci.*

Partea din spate a camionului era plină cu lăzi şi cutii goale. Giuseppe îl privi pe Robert urcîndu-se şi închise oblonul. Înăuntru, Robert se făcu nevăzut după nişte lăzi. Îşi dădu brusc seama cît e de obosit.

Vînătoarea începuse să-i stoarcă puterile. Cît timp trecuse de cînd nu mai dormise? Se gîndi la Pier şi la cum venise la el în timpul nopţii şi-l făcuse să se simtă din nou bărbat. Spera să nu fi păţit nimic. Robert adormi.

În cabina camionului, Giuseppe se gîndea la pasagerul lui. Se răspîndise vestea despre un american căutat de autorităţi. Pasagerul lui avea accent francez, dar arăta ca un american, era îmbrăcat ca un american. Poate nu strica să verifice. S-ar putea să existe o recompensă frumuşică.

O oră mai tîrziu, la o parcare pentru camioane de-a lungul autostrăzii Giuseppe opri la o pompă de benzină.

– Fă-i plinul, spuse el. Înconjură camionul şi aruncă o privire înăuntru. Pasagerul lui dormea.

Giuseppe intră în restaurant şi telefonă poliţiei locale.

Capitolul Patruzeci şi Cinci

Legătura fusese făcută cu biroul colonelului Cesar.

– Da, îi spuse el lui Giuseppe, se pare că e vorba de el. Ascultă-mă cu atenţie. Este periculos, aşa că fă exact ce-ţi spun. Ai înţeles?

– Da, domnule.

– Unde eşti acum?

– La parcarea AGIP în drum spre Civitavecchia.

– Iar el e în spatele camionului?

– Da. Conversaţia asta îl făcea să fie nervos. *Poate că ar fi trebuit să-mi văd de treburile mele.*

– Nu face nimic care să-l pună pe gînduri. Du-te

înapoi şi continuă-ţi drumul. Dă-mi numărul camionului şi spune-mi cum arată.

Giuseppe se conformă.

– În regulă. Vom avea grijă de toate. Acum du-te.

Colonelul Cesar se întoarse spre colonelul Johnson şi dădu din cap.

– L-am prins. Voi cere să fie blocată autostrada. Putem ajunge cu elicopterul în treizeci de minute.

– Să mergem.

După ce Giuseppe puse receptorul în furcă, îşi şterse mîinile transpirate de cămaşă şi se îndreptă spre camion. *Sper că nu vor fi împuşcături. Maria m-ar ucide. Pe de altă parte dacă recompensa va fi destul de mare...* Urcă în cabină şi porni spre Civitavecchia.

Peste treizeci şi cinci de minute Giuseppe auzi zgomotul unui elicopter deasupra sa. Ridică privirea. Avea însemnele poliţiei de stat. În faţa lui pe autostradă văzu două maşini ale poliţiei, aşezate faţă în faţă pentru a bloca drumul. În spatele maşinilor erau poliţişti cu arme automate. Elicopterul ateriză la marginea şoselei, iar Cesar şi colonelul Frank Johnson ieşiră din el.

Apropiindu-se de blocaj, Giuseppe încetini. Opri motorul, sări afară, luînd-o la fugă spre cei doi ofiţeri.

– E în spate! strigă el.

Poliţiştii înconjurară camionul cu armele pregătite.

– Nu trageţi, ţipă colonelul Johnson. Îl scot eu. Se apropie de spatele camionului. Ieşi afară, Robert, strigă colonelul Johnson. S-a terminat.

Nu se auzi nici un răspuns.

– Robert, ai cinci secunde.

Linişte. Aşteptară.

Cesar se întoarse spre oamenii lui şi le făcu semn cu capul.

– Nu! urlă colonelul Johnson. Însă era prea tîrziu.

Poliţiştii începură să tragă în spatele camionului. Zgomotul făcut de armele automate era asurzitor. Aşchii din lăzi zburară prin aer. După zece secunde focul încetă. Colonelul Frank Johnson sări în spate şi dădu la o parte lăzile şi cutiile.

Se întoarse spre Cesar.

– Nu e aici.

Ziua a nouăsprezecea

Civitavecchia, Italia

Civitavecchia este vechiul port al Romei, dominat de un fort masiv, terminat de Michelangelo în 1537. Este unul dintre cele mai active din Europa, servind tot traficul maritim care vine şi pleacă din Roma şi Sardinia. Era dimineaţă devreme, dar portul era în plină activitate. Robert trecu peste liniile de cale ferată şi intră într-o mică *trattoria* în care se simţea mirosul înţepător al mîncării gătite.

Halcyon îl aştepta la locul convenit, Elba. Îi era recunoscător lui Susan că îşi amintise. În luna de miere rămaseră în camera de la hotel trei zile şi trei nopţi făcînd dragoste pînă la epuizare. Susan spusese: „N-ai vrea să înotăm puţin?"

Robert clătinase din cap. „Nu. Nu mă pot mişca"

Able was I, ere I saw Elba"[1]. Iar Susan rîsese, şi au făcut din nou dragoste. *Şi Dumnezeu s-o binecuvînteze, şi-a adus aminte de palindrom.*

Acum nu trebuia decît să găsească o barcă care să-l ducă la Elba. Se plimbă pe străzile care duceau spre port. Fremăta de activitate maritimă, cargoboturile, bărcile cu motor, iahturile particulare se înghesuiau unele lîngă altele. Exista un debarcader pentru un feribot. Ochii lui Robert se aprinseră cînd îl văzu. *Era cel mai sigur mod de a ajunge în Elba.* Îi va fi uşor să se piardă printre ceilalţi pasageri.

Pornind spre debarcader, observă o furgonetă neagră, fără nici un semn pe ea, parcată puţin mai departe şi se opri. Înăuntru erau doi bărbaţi care supravegheau portul. Robert se întoarse şi porni în cealaltă direcţie.

Împrăştiaţi printre docheri şi turişti, erau detectivi în haine civile care se străduiau să treacă cît mai neobservaţi. Robert îi zări. Ieşeau în evidenţă ca nişte felinare. Inima lui Robert începu să bată tot mai tare. Cum de reuşiseră să dea de el? Apoi îşi dădu seama ce anume se întîmplase. *Dumnezeule, i-am spus şoferului unde vreau să ajung! Idiot! Trebuie că sînt foarte obosit.*

Adormise în camion, iar absenţa mişcării îl trezise. Se ridicase ca să privească afară şi îl văzuse pe Giuseppe intrînd şi dînd un telefon. Robert sărise afară din camion şi se urcase în altul care se îndrepta spre nord, spre Civitavecchia.

---

1. Capabil am fost înainte să văd Elba (aprox.)

Intrase singur în capcană. Îl căutau aici. La cîteva sute de metri erau zeci de ambarcaţiuni care i-ar fi putut oferi şansa de a scăpa. Nu şi acum.

Robert întoarse spatele portului şi o porni spre oraş. Trecu pe lîngă o clădire cu un poster mare, colorat, lipit de perete. Pe el scria: *Veniţi la Parcul de Distracţii. Mîncare! Jocuri! Plimbări călare! Veniţi să vedeţi Marea Întrecere*. Robert se opri şi se holbă.

Ştia cum va scăpa.

Capitolul Patruzeci şi Şase

În parcul de distracţii situat la opt kilometri de oraş, se aflau mai multe baloane uriaşe, colorate, împrăştiate pe cîmp, arătînd ca nişte curcubee rotunde. Erau ancorate de camioane în timp ce mai multe echipe se ocupau cu umplerea lor cu aer rece. Şase maşini de urmărire erau gata pregătite pentru a supraveghea zborul baloanelor, doi oameni în fiecare maşină, şoferul şi observatorul.

Robert se apropie de un om care părea să răspundă de întreaga pregătire.

– Vă pregătiţi de o cursă mare, spuse Robert.

– Exact. Aţi călătorit vreodată cu balonul?

– Nu.

Pluteau deasupra lacului Como şi el coborî balonul pînă ajunse să atingă apa. „Ne vom prăbuşi", ţipase Susan. El zîmbise. „Nu, fii liniştită". Fundul balonului dansa pe valuri. Aruncase un sac de nisip şi balonul începu să urce. Susan rîse, îl îmbrăţişă şi spuse...

Bărbatul îi vorbea:

– Ar trebui să încercaţi. E un sport grozav.

– Da. Încotro se îndreaptă cursa?

– Spre Iugoslavia. Bate un vînt prielnic din est. Decolăm peste cîteva minute. E mai bine să zbori dis de dimineaţă cînd aerul e mai răcoros.

– Da? spuse Robert politicos. Îşi aminti brusc de o zi de vară din Iugoslavia. *„Avem de scos din ţară patru oameni, comandante. Trebuie să aşteptăm ca aerul să se răcorească. Un balon care poate ridica patru oameni iarna nu poate ridica decît doi în timpul verii."*

Robert observă că echipele aproape terminaseră de umplut baloanele cu aer şi începuseră să aprindă arzătoarele de propan, îndreptînd flacăra spre deschizătura balonului pentru a încălzi aerul dinăuntru. Baloanele care erau aşezate pe o parte începură să se ridice pînă cînd nacelele au ajuns să stea drept.

– Îmi permiteţi să arunc o privire? întrebă Robert.

– Poftiţi. Doar să nu încurcaţi pe nimeni.

– În regulă. Robert se duse lîngă balonul roşu şi galben care era umplut cu propan. Singurul lucru care îl ţinea la pămînt era o frînghie legată de unul dintre camioane.

Cel care se ocupase de el plecase puţin mai departe pentru a discuta cu cineva. În jur nu mai era

nimeni.

Robert urcă în nacelă şi balonul uriaş umplu tot cerul de deasupra lui. Controlă instalaţiile şi echipamentul, altimetrul, hărţile, un pirometru pentru a controla temperatura din balon, un indicator de coborîre şi trusa de scule. Totul era în ordine. Robert scotoci prin trusa de scule, scoase afară un cuţit. Tăie frînghia de ancorare şi peste o clipă balonul începu să se ridice.

– Hei, ţipă Robert. Ce se întîmplă? Daţi-mă jos.

Bărbatul cu care vorbise mai devreme se uita cu gura căscată la balonul care o luase la fugă.

– *Figlio d'una mignota!* Nu te speria, strigă el. Ai un altimetru la bord. Foloseşte balastul şi rămîi la trei sute de metri. Ne întîlnim în Iugoslavia. Mă auzi?

– Te aud.

Balonul se ridica tot mai sus, ducîndu-l spre est, departe de Elba care era în vest. Dar Robert nu-şi făcea probleme. Vîntul îşi schimba direcţia la diferite altitudini. Nici unul dintre celelalte baloane nu pornise încă. Robert zări una din maşinile de urmărire, pornind pe urmele lui. Aruncă balast şi privi cum urcă altimetrul. O sută optzeci de metri... două sute zece metri... două sute şaptezeci de metri... trei sute treizeci de metri...

La patru sute cincizeci de metri vîntul abia dacă mai bătea. Balonul aproape că stătea pe loc. Robert aruncă şi mai mult balast. Folosi tehnica de urcare în trepte, oprindu-se la diferite altitudini pentru a verifica direcţia vîntului.

La şase sute de metri, Robert simţi cum vîntul îşi schimbă direcţia. Se mişcă în cerc o clipă, apoi încet,

începu să bată spre vest.

La distanţă, cu mult mai jos, Robert putea vedea celelalte baloane ridicîndu-se şi pornind spre est în direcţia lugoslaviei. Nu se auzea nici un sunet, doar şoapta blîndă a vîntului. *E atîta linişte aici, Robert. Parcă am pluti pe un nor. Aş vrea să putem rămîne aici pentru totdeauna.* Îl îmbrăţişă. *Ai mai făcut vreodată dragoste într-un balon? murmură ea. Hai să încercăm.*

Iar mai tîrziu: *„Pariez că sîntem singurii din lume care au făcut dragoste într-un balon."*

Robert era acum deasupra Mării Tireniene, îndreptîndu-se spre nord-vest spre coasta Toscanei. Dedesubt, un şir de insule se întindeau în cerc, aproape de coastă. Elba fiind cea mai mare dintre ele.

La distanţă se desluşi brusc Monte Capanne ridicîndu-se la o mie de metri spre cer. Robert trase de siguranţa care deschidea valva din vîrful balonului pentru a permite ieşirea aerului cald, iar balonul începu să coboare. Sub el se vedeau rozul şi verdele luxuriant al insulei Elba, rozul care provenea de la aflorismentul de granit şi casele toscane, iar verdele de la pădurile dese. Dedesubt, plaje albe, imaculate înconjurau marginile insulei.

Ateriză cu balonul la baza unui munte, departe de oraş, pentru a atrage cît mai puţin atenţia asupra lui. Nu departe era o şosea şi merse pe jos pînă acolo aşteptînd să treacă o maşină.

– Aţi putea să mă duceţi pînă în oraş? întrebă Robert.

– Sigur. Sari înăuntru.

Şoferul era în jur de optzeci de ani, cu o faţă plină

de riduri.

– Aş putea jura că am văzut un balon în aer cu puţin timp în urmă. Dumneata nu l-ai văzut, domnule?

– Nu, spuse Robert.

– În vizită?

– Doar în trecere. Sînt în drum spre Roma.

Şoferul înclină din cap.

– Am fost pe acolo o dată.

Restul călătoriei decurse în tăcere.

Cînd au ajuns în Portoferraio, capitala şi singurul oraş al insulei, Robert coborî din maşină.

– O zi plăcută, spuse şoferul în engleză.

Dumnezeule, se gîndi Robert, *californienii au trecut pe aici.*

Robert trecu pe Via Garibaldi, strada principală, plină de turişti, în mare majoritate familii, şi lui Robert i se păru că timpul se oprise în loc. *Nu se schimbase nimic; doar că am pierdut-o pe Susan, şi jumătate din guvernele lumii încearcă să mă asasineze. În rest,* îşi zise Robert cu prefăcută veselie, *totul este exact la fel.*

Îşi cumpără un binoclu într-un magazin de cadouri, ajunse la ţărm şi se aşeză la o masă afară la *Stella Mariner Restaurant,* de unde putea să vadă bine ce se întîmpla în port. Nu erau maşini dubioase, nici bărci ale poliţiei, şi nu se vedeau nici poliţişti. Erau încă convinşi că-l prinseseră în cursă. Va fi în siguranţă dacă va ajunge la bordul iahtului. Nu-i rămînea decît să-i aştepte sosirea.

Stătea la masă sorbind din *procanico*, delicatul vin de regiune, urmărind sosirea iahtului. Îşi verifică din nou planul. *Halcyon* îl va putea lăsa în apropiere de Marsilia, iar de acolo va ajunge cumva la Paris unde avea un prieten, Li Po, care îl va ajuta. Ce ironie a soartei. Auzea vocea lui Francesco Cesar spunîndu-i la telefon: *„Am auzit că ai făcut un tîrg cu chinezul."*

Ştia că Li Po îl va ajuta, pentru că Li îi salvase cîndva viaţa şi conform unui vechi proverb chinezesc, trebuia să se simtă răspunzător pentru Robert. Era o problemă de *win yu* – „onoare".

Li Po făcea parte din *Guoijia Anquanbu*, Ministerul Chinez al Securităţii Statului, care se ocupa cu spionajul. Cu ani în urmă Robert fusese prins pe cînd încerca să treacă un disident peste graniţă. Fusese trimis la Qincheg, o închisoare secretă din Beijing. Li Po era agent dublu care mai lucrase cu Robert şi înainte. Reuşise să-i aranjeze evadarea.

La frontieră, Robert îi spusese:

– Ar trebui să scapi de toate astea cît timp se mai poate, Li. Norocul tău nu va dura la nesfîrşit.

Li Po zîmbise.

– Am *ren* – capacitatea de a îndura, de a supravieţui.

Peste un an, Li Po fusese transferat la Ambasada de la Paris.

Robert hotărî că venise vremea să facă prima mişcare. Părăsi restaurantul şi o porni la plimbare pe malul apei. Era o mare îngrămădeală de vase mici şi mari care plecau din Portoferraio.

Robert se apropie de un bărbat care lustruia partea exterioară a unei bărci cu motor lucioase. Era

un Donzi, cu un motor V-8 de 351 cai putere.

– Drăguţă barcă, spuse Robert.

Omul dădu din cap.

– *Merci.*

– Mă întreb dacă nu mi-aţi putea-o închiria puţin să mă plimb prin port?

Bărbatul se opri şi-l studie pe Robert.

– E posibil. Vă pricepeţi la bărci?

– Da. Şi eu am un Donzi acasă.

Bărbatul dădu din cap afirmativ.

– De unde sînteţi?

– Din Oregon, spuse Robert.

– Vă costă patru sute de dolari pe oră.

Robert zîmbi.

– Îmi convine.

– Şi o garanţie.

– Bineînţeles.

– E gata de plecare. Vreţi să o luaţi acum?

– Nu. Mai am cîteva treburi de aranjat. M-am gîndit că poate mîine dimineaţă.

– La ce oră?

– Vă spun eu.

Îi dădu omului nişte bani.

– Poftim o parte din garanţie. Ne vedem mîine.

Ajunse la concluzia că ar fi periculos ca iahtul să intre în port. Erau prea multe formalităţi. *Capitaniera di porto* – căpitănia portului îi distribuia fiecărui iaht o *autorizzazione* şi îi înregistra şederea. Robert dorea ca *Halcyon* să fie cît mai puţin implicat în problema sa. Se vor întîlni pe mare.

În biroul Ministerului Marinei Franceze, colonelul Cesar şi colonelul Johnson discutau cu operatorul

comunicaţiilor marine.

– Eşti sigur că nu au mai existat şi alte convorbiri telefonice cu iahtul *Halcyon*?

– Nu, domnule, nu de la ultima pe care v-am raportat-o.

– Continuă să fii pe recepţie.

Colonelul Cesar se întoarse spre colonelul Johnson şi zîmbi.

– Nu-ţi face probleme. Vom şti cînd comandantul Bellamy va urca la bordul iahtului.

– Dar am vrut să-l prind înainte să ajungă pe iaht.

Operatorul spuse:

– Colonele Cesar, nu există localitatea Palindrom pe harta Italiei. Dar cred că am descoperit despre ce e vorba.

– Şi anume?

– Nu e o localitate, domnule. E un cuvînt.

– Un ce?

– Da. Un palindrom este un cuvînt sau o propoziţie care se citeşte la fel de la stînga la dreapta ca şi de la dreapta la stînga. Am descoperit cîteva căutînd în computerele noastre. Îi întinse o listă cu cuvinte.

Colonelul Cesar şi colonelul Johnson examinară lista.

– cuc... dud... mim... sos... rar... capac... potop... reper...

Cesar ridică privirea.

– Nu ne e de mare ajutor, nu-i aşa?

– S-ar putea să fie, colonele. Este evident că au folosit un fel de cod. Unul dintre cele mai faimoase palindromuri se presupune că a fost rostit de

Napoleon. *„Able was I, ere I saw Elba".*

Colonelul Cesar şi colonelul Johnson se priviră unul pe celălalt.

– Elba! Isuse! Acolo e!

Ziua a douăzecea

Insula Elba

Mai întîi apăru ca o pată neînsemnată la orizont, mărindu-se rapid în lumina dimineţii. Prin binoclu Robert o urmări cum se materializează în iahtul *Halcyon.* Nu-l putea confunda. Nu existau prea multe la fel.

Robert o luă grăbit spre plajă unde aranjase să închirieze barca.

– Bună dimineaţa.

Proprietarul ridică ochii.

– *Bonjour, monsieur.* Vreţi să plecaţi?

– Da.

– Pentru cît timp doriţi să o închiriaţi?

– Nu mai mult de o oră sau două.

Robert îi dădu omului restul garanţiei şi urcă în barcă.

– Să aveţi grijă de ea, spuse bărbatul.

– Nu vă faceţi probleme, îl asigură Robert.

Proprietarul dezlegă barca şi peste cîteva clipe Robert se îndrepta spre largul mării, grăbindu-se să ajungă la iaht. Îi trebuiră zece minute. Cînd ajunse

aproape, îi văzu pe Susan şi Monte Banks stînd pe punte. Susan îi făcu cu mîna şi Robert putu să-i vadă îngrijorarea de pe faţă. Robert aduse barca lîngă iaht şi îi aruncă frînghia unui om de pe punte.

– Vreţi să o urcaţi la bord? îi strigă cel de sus.

– Nu, lasă-o să plutească în voia valurilor.

Proprietarul o va găsi destul de repede.

Robert urcă pe scară pînă ajunse pe puntea lustruită. Susan îi descrisese o dată iahtul, iar el rămăsese impresionat, însă acum cînd îl vedea cu ochii lui era chiar mai impresionat. *Halcyon* avea peste optzeci de metri lungime, o cabină mare luxoasă, opt cabine pentru oaspeţi, şi un echipaj de şaisprezece oameni. Avea o sufragerie, o sală de mese, un birou, un salon şi o piscină.

Vasul avea motoare Diesel 399 Caterpillar de o mie două sute cincizeci de cai putere şi ducea şase mici ambarcaţiuni pentru a ajunge la mal. Interiorul fusese decorat de Luigi Sturchio. Era un palat plutitor.

– Mă bucur că ai reuşit, spuse Susan.

Iar Robert avu impresia că se simţea stînjenită, că nu era în regulă ceva. Sau erau doar nervii lui?

Arăta splendid, deşi, într-un fel, se simţea dezamăgit. *La ce dracu m-am aşteptat? Că va fi palidă şi nefericită?*

Se întoarse spre Monte.

– Vreau să-ţi spun că-ţi sînt foarte recunoscător.

Monte înălţă din umeri nepăsător.

– Mă bucur că te-am putut ajuta.

Omul ăsta era un sfînt.

– Ce planuri ai?

– Aş dori să te întorci şi să o porneşti spre vest,

spre Marsilia. Mă poţi lăsa pe undeva în apropierea coastei...

Un bărbat într-o uniformă imaculată se apropia de ei. Avea cam în jur de cincizeci de ani, era bine clădit, cu o barbă îngrijită.

– Căpitanul Simpson... şi... Monte Banks îl privi pe Robert cerîndu-i ajutorul.

– Smith. Tom Smith.

Monte îl informă pe căpitan:

– Pornim spre Marsilia.

– Nu mergem la Elba?

– Nu.

– Foarte bine. Căpitanul Simpson păru surprins.

Robert cercetă orizontul. Nimic neobişnuit.

– Vă propun să coborîm jos, spuse Monte Banks.

După ce toţi trei s-au aşezat în salon, Monte întrebă:

– Nu crezi că ne eşti dator cu o explicaţie?

– Ba da, răspunse Robert, dar n-am să vă dau nici una. Cu cît veţi şti mai puţine despre întreaga afacere cu atît mai bine. Nu vă pot spune decît că sînt nevinovat. Sînt implicat într-o situaţie politică. Ştiu prea multe şi de aceea sînt vînat. Dacă mă găsesc mă vor ucide.

Susan şi Monte schimbară o privire.

– Nu au nici un motiv să facă legătura dintre mine şi *Halcyon*, continuă Robert. Crede-mă Monte, dacă ar fi existat o altă cale de scăpare nu aş fi aici acum.

Robert se gîndi la toţi oamenii nevinovaţi care fuseseră ucişi după ce el îi găsise. Nu suporta gîndul că i s-ar fi putut întîmpla ceva lui Susan. Încercă să vorbească pe un ton cît mai normal.

– V-aş fi recunoscător, pentru binele vostru dacă nu aţi aminti că am fost vreodată pe acest iaht.

– Bineînţeles.

Iahtul se mişcase uşor în cerc şi acum pornise spre vest.

– Scuzaţi-mă, trebuie să discut ceva cu căpitanul.

Cina a fost destul de penibilă. Existau nişte vibraţii ciudate pe care Robert nu le înţelegea, o tensiune aproape tangibilă. Din cauza prezenţei sale? Sau era cu totul altceva? Ceva între cei doi? *Cu cît voi pleca mai repede de aici cu atît mai bine,* îşi zise Robert.

Erau în salon bînd un pahar după cină, cînd căpitanul Simpson intră în cameră.

– Cînd vom ajunge în Marsilia? întrebă Robert.

– Dacă vremea rămîne frumoasă, ar trebui să ajungem mîine după-amiază, domnule Smith.

Era ceva în comportarea căpitanului Simpson care-l irita pe Robert. Căpitanul era ţîfnos, aproape grosolan. *Trebuie să fie bun*, îşi zise Robert, *altfel Monte nu l-ar fi angajat. Susan merită un iaht ca acesta. Susan merită tot ce e mai bun.*

La ora unsprezece Monte îşi privi ceasul şi îi spuse lui Susan:

– Cred că ar trebui să ne retragem, draga mea.

Susan îi aruncă o privire lui Robert.

– Da.

Se ridicară toţi trei. Monte spuse:

– Vei găsi haine de schimb în dulapul din cabină.

Avem cam aceeaşi mărime.

– Mulţumesc.

– Noapte bună, Robert.

– Noapte bună, Susan.

Robert rămase pe loc privind-o pe femeia pe care o iubea plecînd la culcare cu rivalul lui. *Rival? Pe cine cred eu că păcălesc? El e învingătorul. Eu sînt învinsul.*

Somnul fu doar o umbră estompată dansînd prin faţa ochilor lui, dar de neatins. În pat, Robert se gîndea că de cealaltă parte a peretelui, doar la cîţiva metri distanţă, era femeia pe care o iubea mai mult decît orice pe lumea asta. Şi-o imagină pe Susan în pat, goală – niciodată nu purtase cămaşă de noapte – şi simţi un impuls sexual. *Oare Monte făcea dragoste cu ea chiar în această clipă, sau era singură... Şi se gîndea ea oare la el, îşi amintea ea oare de toate momentele fericite pe care le trăiseră împreună? Probabil că nu. Ei bine, el va dispărea curînd din viaţa ei pentru totdeauna. Probabil nu o va mai vedea niciodată.*

Răsărise soarele cînd în sfîrşit reuşi să închidă ochii.

În sala comunicaţiilor de la SIFAR, radarul urmărea drumul iahtului *Halcyon*. Colonelul Cesar se întoarse

spre colonelul Johnson şi spuse:

– Destul de rău că nu am putut să-l prindem la Elba, dar acum nu ne mai poate scăpa. Un crucişător este gata pregătit. Nu aşteptăm decît semnalul de pe *Halcyon* pentru a urca la bord.

Ziua a douăzeci şi una

Dis de dimineaţă, Robert era deja pe punte, privind marea senină. Căpitanul Simpson se apropie de el.

– Bună dimineaţa. Se pare că vremea va rămîne frumoasă, domnule Smith.

– Da.

– Vom ajunge în Marsilia cam pe la ora trei. Cît timp vom rămîne acolo?

– Nu ştiu, răspunse Robert politicos. Vom vedea.

– Bine, domnule.

Robert îl urmări îndepărtîndu-se. *Ce nu e în regulă cu el?*

Robert se întoarse la pupa şi cercetă orizontul. Nu se vedea nimic – şi totuşi. În trecut, instinctele îi salvaseră viaţa de mai multe ori. Învăţase să se bazeze pe ele. Ceva nu era în regulă.

Dincolo de linia orizontului, nevăzut, crucişătorul

italian *Stromboli* stătea la pîndă.

Cînd Susan apăru la micul dejun era palidă şi trasă la faţă.

– Ai dormit bine, draga mea? întrebă Monte.

– Da, spuse Susan.

Deci nu dorm în aceeaşi cabină! Aflînd aşa ceva, Robert simţi o plăcere nejustificată. El şi Susan dormiseră mereu în acelaşi pat, trupul ei gol, voluptuos, ghemuit lîngă al lui. *Isuse, va trebui să nu mă mai gîndesc la aşa ceva.*

În faţa iahtului, la arcul de la tribord era o barcă de pescuit din Marsilia care aducea peşte proaspăt.

– Nu doriţi nişte peşte la prînz? întrebă Susan.

Amîndoi bărbaţii dădură din cap.

– Da, cum să nu.

Erau aproape alături de barcă.

Cînd căpitanul Simpson trecu pe lîngă ei, Robert îl întrebă:

– Cît mai avem pînă în Marsilia?

– Vom ajunge peste două ore, domnule Smith. Marsilia este un port interesant. Aţi mai fost acolo?

– Este într-adevăr un port interesant, spuse Robert.

În sala comunicaţiilor de la SIFAR cei doi colonei citeau mesajul care tocmai le fusese trimis de pe

Halcyon. Era scurt: *„Acum"*.

– Care e poziţia iahtului? răcni colonelul Cesar.

– Două ore distanţă pînă în Marsilia.

– Transmite-i crucişătorului *Stromboli* ordinul.

Peste treizeci de minute, *Stromboli* se apropiase deja de *Halcyon*. Susan şi Monte erau în capătul iahtului urmărind vasul de război înaintînd în viteză spre ei.

Se auzi o voce de pe crucişător vorbind la megafon.

– Ahoy, *Halcyon*. Coboară ancora. Urcăm la bord.

Susan şi Monte schimbară o privire. Căpitanul Simpson venea grăbit spre ei.

– Domnule Banks...

– Am auzit. Fă cum îţi spun. Opreşte motoarele.

– Da, domnule.

Un minut mai tîrziu, pulsul motoarelor se opri, iar iahtul rămase nemişcat în apă. Susan şi soţul ei urmăriră cum marinari înarmaţi de pe crucişător coborau o şalupă.

Peste zece minute, zece marinari urcau pe scara iahtului.

Ofiţerul căruia i se încredinţase acţiunea, spuse:

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule Banks. Guvernul italian are motive întemeiate să creadă că ascundeţi un fugar la bordul iahtului. Avem ordine să vă percheziţionăm vasul.

Susan rămase nemişcată privind cum soldaţi ai marinei se împrăştiau pe iaht, de-a lungul punţii şi

coborînd pentru a cerceta cabinele.

– Nu spune nimic.

– Dar...

– Nici un cuvînt.

Au rămas în tăcere pe punte, urmărind percheziţia.

Treizeci de minute mai tîrziu toţi se adunseră din nou pe punte.

– Nu e aici, comandante, raportă un marinar.

– Eşti sigur?

– Categoric, sir. Nu există nici un pasager la bord şi am identificat fiecare membru al echipajului.

Comandantul era nemulţumit. Superiorii lui făcuseră o mare greşeală.

Se întoarse spre Susan, Monte şi căpitanul Simpson.

– Vă datorez scuze, spuse el. Îmi pare foarte rău că v-am creat neplăceri. Plecăm. Se întoarse.

– Comandante...

– Da.

– Omul pe care-l căutaţi a plecat cu o barcă de pescuit acum o jumătate de oră. Va fi foarte uşor să-l arestaţi.

Peste cinci minute, *Stromboli* se îndrepta în mare viteză spre Marsilia. Comandantul avea toate motivele să fie mulţumit de sine însuşi. Guvernele lumii îl urmăreau pe Robert Bellamy şi el era cel care îl găsise. *Va urma o avansare rapidă*, îşi zise el.

De pe puntea de comandă, ofiţerul de navigaţie îi

strigă:

– Comandante, puteţi să veniţi puţin aici, vă rog?

Găsiseră deja barca de pescuit? Comandantul urcă grăbit pe puntea de comandă.

– Priviţi, sir!

Comandantul aruncă o privire şi inima i se cufundă în piept. În faţa lor, la distanţă, acoperind tot orizontul era întreaga flotă de bărci de pescuit din Marsilia, o sută de bărci identice care se întorceau în port. Nu exista absolut nici o şansă să fie depistată cea în care se afla comandantul Robert Bellamy.

Capitolul Patruzeci şi Şapte

În Marsilia fură o maşină. Un Fiat 1800 Spider, decapotabil, parcat pe o stradă laterală, slab luminată. Era încuiat, iar cheia nu era în contact. Nici o problemă. Privind în jur pentru a se asigura că nu-l urmăreaşte nimeni, Robert făcu o tăietură în acoperişul de pînză şi îşi vîrî mîna înăuntru pentru a deschide uşa. Se strecură în maşină, întinse mîna sub bord şi trase afară toate firele de la contact. Ţinu firul gros, roşu într-o mînă în timp ce cu cealaltă atinse de el, unul cîte unul celelalte fire pînă găsi unul care aprinse luminile de bord. Apoi legă cele două fire împreună, şi atinse de ele cele rămase pînă motorul

porni. Robert era în drum spre Paris.

Cel mai important lucru era să-l găsească pe Li Po. Cînd ajunse în împrejurimile Parisului se opri la o cabină telefonică. Îl sună la apartamentul lui şi auzi vocea cunoscută vorbind la robot. „*Zao, mes amis.... Je regrette que je ne sois pas chez moi, mais il n'y a pas du danger que je ne réponde pas à votre coup de téléphone. Prenez garde que vous attendiez le signal de l'appareil.*"[1]

Robert numără cuvintele din codul lor privat. Cuvintele cheie erau: Regret...pericol... atenţie...

Telefonul era urmărit, bineînţeles. Li îi aştepta telefonul, şi acesta era un avertisment pentru Robert. Trebuia să-l găsească cît mai repede. Se va folosi de un alt cod pe care îl cunoşteau amîndoi.

Robert trecu pe Rue du Faubourg St.Honoré. Se plimbase cu Susan pe această stradă. Ea se oprise în faţa vitrinei unui magazin şi luase poza unui manechin. „*N-ai vrea să mă vezi în rochia aceea, Robert? Nu, te prefer fără rochii pe tine.*" Vizitaseră Luvrul, iar Susan rămăsese transfigurată în faţa Mona Lisei, cu ochii scăldaţi în lacrimi...

Robert o luă spre birourile ziarului *Le Matin*. Aproape de intrare, opri un adolescent care trecea pe stradă.

– Ai vrea să cîştigi cincizeci de franci?

Băiatul îl privi bănuitor.

1. „Bună dimineaţa. Regret că nu sînt acasă, dar nu există pericolul să nu vă răspund la telefon. Fiţi atenţi să aşteptaţi semnalul aparatului."

– Făcînd ce?

Robert mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie şi îi întinse băiatului o bancnotă de cincizeci de franci.

– Du asta la ghişeul cu mica publicitate.

– *Bon d'accord.*

Robert îl urmări intrînd în clădire. Anunţul va apărea în ediţia de dimineaţă. Va fi: *„Tilly. Tata foarte bolnav. Are nevoie de tine. Vizitează-l cît mai repede. Mama."*

Nu-i rămînea altceva de făcut decît să aştepte. Nu îndrăznea să se ducă la un hotel, pentru că toate fuseseră alertate în privinţa lui. Parisul era o bombă cu ceas.

Robert se urcă într-un autobuz aglomerat care făcea turul oraşului şi se aşeză în spate, rămînînd cît mai neobservat posibil. Grupul vizită Grădinile Luxemburg, Luvrul, mormîntul lui Napoleon, şi zeci de alte monumente. Şi ca întotdeauna Robert reuşi să se piardă în mulţime.

Ziua a douăzeci şi doua

Paris, Franţa

Îşi cumpără un bilet pentru un spectacol de noapte la *Moulin Rouge*, împreună cu un alt grup de turişti. Spectacolul începu la 2:00 a.m. Cînd se termină îşi petrecu restul nopţii plimbîndu-se prin Montmartre, trecînd dintr-un bar în altul.

Ziarele de dimineaţă nu apar pe străzi înainte de ora cinci. Cu cîteva minute înainte de cinci Robert stătea lîngă un chioşc de ziare, aşteptînd. Trecu un camion roşu şi un băiat aruncă pe asfalt un pachet de ziare. Robert îl luă pe primul. Întoarse paginile pînă ajunse la mica publicitate. Anunţul lui era acolo. Nu-i rămînea decît să aştepte.

La prînz Robert intră într-o mică tutungerie, unde zeci de mesaje personale erau prinse pe o tablă. Se căutau femei de serviciu, se închiriau apartamente, studenţi căutau colegi cu care să locuiască în aceeaşi cameră, se vindeau biciclete. În mijlocul tablei Robert găsi mesajul care îi era adresat. *„Tilly e dornică să te vadă. Sun-o la 50 41 26 45."*

Li Po îi răspunse după primul apel.

– Robert?

– Zao, Li.

– Dumnezeule, omule, ce s-a întîmplat?

– Speram ca tu să-mi spui.

– Prietene, ţi se dă mai mare atenţie decît Preşedintelui Franţei. Telegramele sînt pline de numele tău. Ce-ai făcut? Nu, nu-mi spune. Indiferent despre ce e vorba ai intrat în mari necazuri. Au pus sub urmărire telefonul de la Ambasada Chineză, cel de acasă, iar apartamentul îmi este supravegheat. Mi-au pus o mulţime de întrebări despre tine.

– Li, nu ştii cumva despre ce...?

– Nu la telefon. Îţi aminteşti unde e apartamentul lui Sung?

Prietena lui Li.

– Da.

– Ne întîlnim acolo peste o jumătate de oră.

– Mulţumesc. Robert era foarte conştient în ce pericol se vîra Li. Îşi aminti ce se întîmplase cu Al Traynor, prietenul lui de la FBI. *Sînt blestemat. Toţi cei de care mă apropii, mor.*

Apartamentul era situat pe Rue Bénouville, într-un cartier liniştit al Parisului. Cînd Robert ajunse în faţa clădirii, cerul era acoperit de nori şi se auzea în depărtare bubuitul tunetului. Intră în hol şi sună la uşa apartamentului. Li Po îi deschise imediat.

– Intră, spuse el. Repede. Închise uşa în urma lui Robert şi o încuie. Li Po nu se schimbase de cînd Robert îl văzuse ultima oară. Era înalt, slab, fără vîrstă.

Cei doi bărbaţi şi-au strîns mîinile.

– Li, nu ştii cumva ce dracu se întîmplă?

– Stai jos, Robert.

Robert se aşeză.

Li îl studie o clipă.

– Ai auzit vreodată de *Operaţiunea Judecata de Apoi?*

Robert se încruntă.

– Nu. Are vreo legătură cu UFO?

– În mod special. Lumea se apropie de dezastru, Robert.

Li Po începu să se plimbe prin cameră.

– Extratereştrii vin pe Pămînt ca să ne distrugă. Acum trei ani, au aterizat şi s-au întîlnit cu reprezentanţi ai guvernelor cerînd ca toate puterile industriale să-şi închidă uzinele nucleare şi să

oprească arderea combustibilului fosil.

Robert îl asculta, uluit.

– Au cerut să oprim prelucrarea petrolului, a chimicalelor, cauciucului, plasticului. Asta ar însemna închiderea a mii de fabrici pe tot cuprinsul globului. Uzinele de automobile şi de oţel ar fi obligate să-şi închidă porţile. Economia întregii lumi ar ajunge la pământ.

– De ce ar cere...?

– Pretind că poluăm universul, distrugem plantele, mările... Vor să ne oprească să mai fabricăm arme, să punem capăt războaielor.

– Li...

– Un grup de oameni puternici din douăsprezece ţări – cele mai industrializate, Statele Unite, Japonia, Rusia, China, au format un comitet... Un om al cărui nume de cod este Janus a organizat agenţiile de informaţii din întreaga lume pentru a colabora la *Operaţiunea Judecata de Apoi* care are ca scop să-i împiedice pe extratereştri să-şi pună planurile în aplicare. Se întoarse spre Robert. Ai auzit de SDI?

– *Războiul Stelelor.* Sistemul prin satelit pentru doborîrea rachetelor balistice intercontinentale ale Uniunii Sovietice.

Li clătină din cap.

– Nu. Asta era doar o acoperire. SDI nu a fost creat pentru a lupta împotriva ruşilor. A fost conceput cu scopul de a distruge UFO- uri. Ę singura cale de a-i opri.

Robert rămase nemişcat, înmărmurit, străduindu-se să absoarbă ceea ce Li Po îi spunea, în timp ce zgomotul furtunii se auzea tot mai puternic.

– Vrei să spui că guvernele sînt în spatele acestei...?

– Să zicem că sînt cabale în fiecare guvern. *Operaţiunea Judecata de Apoi* este condusă de un grup aparte. Înţelegi acum?

– Dumnezeule! Guvernele nu sînt la curent cu... Ridică privirea spre Li. Li... de unde ai aflat tu toate astea?

– Foarte simplu, Robert, spuse Li încet. Eu sînt filiera chineză. În mînă avea un pistol Beretta.

Robert se holbă la armă.

– Li...!

Li apăsă pe trăgaci, iar sunetul împuşcăturii fu înăbuşit de bubuitul tunetului şi fereastra se lumină de un fulger orbitor.

Capitolul Patruzeci şi Opt

Primii cîţiva stropi de apă curată de ploaie o treziră. Zăcea întinsă pe o bancă din parc, prea extenuată pentru a se mişca. În ultimele două zile, simţise cum se scurge din ea energia vieţii. *Voi muri aici, pe această planetă.* Se lăsă în voia a ceea ce ea crezuse că va fi ultimul ei somn. Şi apoi pornise ploaia. Ploaia binecuvîntată. Nici nu-i venea să creadă. Îşi înălţă capul spre cer şi simţi stropii răcoroşi curgîndu-i pe faţă. Începu să plouă din ce în ce mai tare. Lichid proaspăt, pur. Se ridică şi îşi înălţă mîinile în sus, lăsînd apa să se reverse peste ea, să-i dea putere, să o readucă la viaţă. Lăsă apa să-i

umple corpul, absorbind-o în întreaga ei esenţă pînă simţi că-i dispare oboseala. Simţea cum devine din ce în ce mai puternică pînă cînd în sfîrşit, se gîndi. *Sînt pregătită. Pot gîndi clar. Ştiu cine mă poate ajuta să ajung înapoi la navă.* Scoase micul transmiţător, închise ochii şi începu să se concentreze.

Capitolul Patruzeci şi Nouă

Lumina fulgerului îi salvase viaţa lui Robert. În clipa în care Li Po se pregătise să apese pe trăgaci, lumina neaşteptată de la fereastră îi distrăsese atenţia pentru o secundă. Robert se mişcă, iar glonţul îl atinse în umărul drept şi nu în piept.

Cînd Li ridică din nou arma, Robert îl lovi lateral făcîndu-l să scape pistolul din mînă. Li se roti înainte lovindu-l puternic pe Robert în umărul rănit. Durerea fu îngrozitoare. Jacheta lui Robert era plină de sînge. Atacă cu o lovitură din cot. Li gemu de durere. Ripostă cu un mortal *shuto* la gît, însă Robert îl evită. Cei doi bărbaţi se învîrteau în cerc, amîndoi respirînd

greu, căutînd o deschidere pentru a ataca. Se luptau în tăcere, într-un ritual străvechi, şi fiecare ştia că doar unul dintre ei va rămîne în viaţă. Lui Robert îi slăbeau puterile. Durerea din umăr era tot mai puternică şi îşi vedea sîngele picurînd pe podea.

Timpul era de partea lui Li Po. *Trebuie să termin cît mai repede*, îşi zise Robert. Atacă frontal cu o lovitură de picior. În loc să o evite, Li o primi în plin, ajungînd destul de aproape de Robert pentru a-şi împinge cotul în umărul lui Robert. Acesta se clătină. Li atacă, rotindu-se, lovindu-l din spate cu laba piciorului, iar Robert făcu un pas înapoi. Li se aruncă asupra lui, cărîndu-i pumni, izbindu-i umărul de mai multe ori, făcîndu-l să se retragă. Robert era prea slăbit pentru a opri această ploaie de lovituri. Ochii îi erau tot mai înceţoşaţi. Căzu peste Li, împingîndu-l jos, şi cei doi bărbaţi se trîntiră pe podea spărgînd o masă de sticlă. Robert rămase la podea, incapabil să se mişte. *S-a terminat*, îşi zise el. *Au cîştigat.*

Zăcea la podea, aproape inconştient, aşteptînd ca Li să-l termine. Nu se întîmplă nimic. Încet, chinuit de dureri, Robert îşi ridică capul. Li era întins lîngă el pe podea, cu ochii larg deschişi, privind ţintă tavanul. Un ciob mare de sticlă ieşea din pieptul lui ca un pumnal transparent.

Robert se strădui să se ridice în picioare. Se simţea slăbit din cauza pierderii de sînge. Umărul îi era un ocean de suferinţă. *Trebuie să ajung la un doctor. Exista cineva – un doctor pe care agenţia îl folosea la Paris – un doctor de la spitalul american. Hilsinger. Aşa-l chema. Leon Hilsinger.*

Doctorul Hilsinger se pregătea să-şi părăsească biroul cînd sună telefonul. Asistenta plecase deja acasă, aşa că ridică el receptorul. Vocea de la celălalt capăt al firului pronunţa cu dificultate.

– Doctor Hilsinger?

– Da.

– Aici Robert Bellamy... Am nevoie de ajutor. Am fost grav rănit. Mă ajutaţi?

– Bineînţeles. Unde sînteţi?

– Nu are importanţă. Ne întîlnim la spitalul american peste o jumătate de oră.

– Voi fi acolo. Intraţi direct în salonul de urgenţe.

– Doctore... nu spuneţi nimănui că am sunat.

– Vă dau cuvîntul meu. Legătura se întrerupse.

Doctorul formă un număr.

– Mi-a telefonat comandantul Bellamy. Mă aşteaptă la spitalul american peste o jumătate de oră...

– Mulţumim, doctore.

Doctorul Hilsinger puse jos receptorul. Auzi uşa deschizîndu-se şi ridică privirea. În prag se afla Robert Bellamy cu un pistol în mînă.

– M-am răzgîndit, spuse Bellamy, ar fi mai bine dacă m-ai trata aici.

Doctorul încercă să-şi ascundă surpriza.

– Dumneata... dumneata ar trebui să fii la spital.

– E prea aproape de morgă. Pune-mi un bandaj şi fă-o cît mai repede. Îi venea greu să vorbească.

Doctorul încercă să protesteze, apoi se gîndi că nu are sens.

– Bine. Cum doreşti. Îţi voi da un anestezic. Va...

– Nici măcar să nu te gîndeşti la aşa ceva, spuse Robert. Fără şmecherii. Ţinea pistolul în mîna stîngă. Dacă eu nu plec viu de aici, fii sigur că nici tu. Alte întrebări? Îi era tot mai rău.

Doctorul Hilsinger înghiţi în sec.

– Nu.

– Atunci treci la treabă...

Doctorul îl conduse pe Robert în camera alăturată, plină de ustensile medicale. Încet şi cu mare grijă Robert îşi scoase jacheta. Cu arma în mînă se aşeză pe o masă. Doctorul luase un scalpel în mînă. Degetele lui Robert se strînseră în jurul trăgaciului.

– Linişteşte-te, spuse doctorul cam agitat. Nu vreau decît să-ţi tai cămaşa.

Rana era adîncă, roşie şi sîngele curgea din ea.

– Glonţul e încă înăuntru, spuse doctorul. Nu vei suporta durerea dacă...

– Nu! Nu avea de gînd să se lase drogat. Scoate-l afară.

– Cum vrei.

Robert îl urmări cum se îndreaptă spre un aparat de sterilizat şi pune înăuntru un forceps. Robert stătea pe marginea mesei luptîndu-se cu ameţeala care ameninţa să-l cuprindă. Închise pentru o clipă ochii, iar doctorul apăru în faţa lui cu forcepsul în mînă.

– Ia să vedem. Împinse forcepsul în carnea vie, iar Robert urlă de durere. Lumini albe strălucitoare îi fulgerară prin faţa ochilor. Era cît pe ce să leşine.

– L-am scos, spuse doctorul.

Robert rămase acolo tremurînd, respirînd adînc, luptîndu-se să-şi recapete controlul.

Doctorul Hilsinger îl urmărea atent.

– E în regulă?

Lui Robert îi trebui o clipă să-şi regăsească vocea.

– Da... bandajează-mă.

Doctorul turnă în rană apă oxigenată şi Robert aproape că leşină. Strînse din dinţi. *Rezistă. Nu mai e mult.* Şi în sfîrşit, din fericire, ce fusese mai rău trecuse. Doctorul îi înfăşură umărul în bandaj.

– Dă-mi jacheta, spuse Robert.

Doctorul se holbă la el.

– Nu poţi pleca. Abia te ţii pe picioare.

– Adu-mi jacheta. Vocea îi era pierdută şi abia putea vorbi. Privi cum doctorul traversează camera să-i ia jacheta, şi parcă deveniseră doi.

– Ai pierdut mult sînge, îl preveni doctorul. Ar fi riscant să pleci.

Şi mult mai riscant dacă aş rămîne, se gîndi Robert. Cu grijă îşi îmbrăcă jacheta şi încercă să se ridice. Picioarele începură să i se îndoaie. Se apucă de marginea mesei.

– Nu vei reuşi, îl avertiză doctorul Hilsinger.

Robert privi ca prin ceaţă la chipul din faţa lui.

– Voi reuşi.

Însă ştia că în clipa în care va pleca doctorul va telefona din nou. Privirea lui Robert căzu pe sulul de bandaj folosit de doctor.

– Stai jos pe un scaun. Vorbea crispat.

– De ce? Ce ai de gînd?

Robert ridică arma.

– Stai jos.

Doctorul Hilsinger se aşeză. Robert luă sulul de bandaj. Era neîndemînatic pentru că nu se putea folosi decît de o mînă. Trase de un capăt şi începu să desfăşoare sulul. Se îndreptă spre doctor.

– Stai liniştit şi nu ţi se va întîmpla nimic.

Legă capătul de braţul scaunului apoi începu să înfăşoare bandajul în jurul mîinilor doctorului.

– Nu era necesar, spuse Hilsinger. Nu aş fi...

– Taci. Robert continuă să-l lege de scaun. Efortul pornise din nou durerea. Privi spre doctor şi spuse:

– N-am de gînd să leşin.

Leşină.

Plutea în spaţiu, purtat prin nori albi, liniştit. *Trezeşte-te.* Nu voia să se trezească. Voia ca această senzaţie minunată să continue la infinit. *Trezeşte-te.* Ceva tare îl apăsa într-o parte. Ceva din buzunarul jachetei. Cu ochii încă închişi, îl atinse şi îl luă în mînă. Era cristalul. Se lăsă din nou în voia somnului.

Robert. Era vocea unei femei, blîndă şi liniştitoare. Se afla pe o splendidă pajişte verde, în aer se auzea muzică, iar cerul de deasupra era acoperit de lumini strălucitoare. O femeie venea spre el. Era înaltă şi frumoasă cu o faţă plăcută, ovală şi un ten aproape transparent. Era îmbrăcată într-o rochie albă, imaculată. Vocea îi era calmă şi uşor răguşită.

Nimeni nu-ţi va mai face nici un rău, Robert. Vino la mine. Te aştept.

Încet, Robert deschise ochii. Rămase întins un lung moment apoi se ridică plin de un neaşteptat neastîmpăr. Ştia cine e cel de-al unsprezecelea martor, şi ştia unde anume trebuie să o întîlnească.

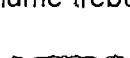

Capitolul Cincizeci

Ziua a douăzeci şi treia

Paris, Franţa

Îi telefonă amiralului Whittaker din biroul doctorului.

– Amirale? Robert.

– Robert! Ce se întîmplă? Mi s-a spus că...

– Acum nu mai are importanţă. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Aţi auzit vreodată de numele Janus?

Amiralul spuse încet:

– Janus? Nu. N-am auzit niciodată.

– Am aflat că e şeful unei organizaţii secrete care ucide oameni nevinovaţi şi acum încearcă să mă ucidă şi pe mine. Va trebui să-l oprim.

– Cum te pot ajuta?

– Aş vrea să vorbesc cu Preşedintele. Îmi puteţi

aranja o întîlnire cu el?

Urmă un moment de tăcere.

– Sînt convins că da.

– Mai e ceva. Generalul Hilliard este şi el implicat.

– Poftim? Cum?

– Şi mai sînt mulţi alţii. Cea mai mare parte a serviciilor de informaţii din Europa. Nu vă pot explica totul acum. Aş vrea să-l sunaţi pe generalul Hilliard. Spuneţi-i că am găsit un al unsprezecelea martor.

– Nu înţeleg. Un al unsprezecelea martor la ce?

– Îmi pare rău, amirale, dar nu vă pot spune. Hilliard va înţelege. Vreau să-l întîlnesc în Elveţia.

– Elveţia?

– Spuneţi-i că sînt singurul care ştie unde e al unsprezecelea martor. Dacă face o singură mişcare greşită, nu-i voi spune nimic. Anunţaţi-l să plece la *Dolder Grand* în Zürich. La hotel îl aşteaptă un bilet. Spuneţi-i că îl vreau de asemenea pe Janus în Elveţia.

– Robert, eşti sigur că ştii ce faci?

– Nu, sir, nu sînt sigur, dar este singura şansă pe care o am. V-aş ruga să-l informaţi că condiţiile mele nu sînt negociabile. În primul rînd vreau să pot ajunge nestingherit în Elveţia. În al doilea rînd vreau să mă întîlnesc acolo cu generalul Hilliard şi Janus. În al treilea rînd, după aceea, vreau să mă întîlnesc cu Preşedintele Statelor Unite.

– Voi face tot ce pot, Robert. Cum voi putea lua legătura cu tine?

– Vă sun din nou. De cît timp veţi avea nevoie?

– Cam de o oră.

– În regulă.

– Şi Robert...

Putea auzi durerea din vocea bătrînului.

– Da, sir?

– Ai grijă de tine.

– Nu vă faceţi probleme, sir. Sînt un supravieţuitor.

Peste o oră Robert vorbi din nou cu amiralul Whittaker.

– S-a făcut. Generalul Hilliard a părut distrus de vestea că există încă un martor. Mi-a dat cuvîntul lui că nu ţi se va întîmpla nimic. Ţi se vor îndeplini toate condiţiile. Pleacă acum spre Zürich şi mîine va ajunge acolo.

– Şi Janus?

– Janus va fi în avion cu el.

Robert simţi o mare uşurare.

– Mulţumesc, amirale. Şi Preşedintele?

– Eu însumi am vorbit cu el. Se va aranja o întrevedere pentru tine atunci cînd vei găsi de cuviinţă.

Slavă Domnului!

– Generalul Hilliard a trimis pentru tine un avion să...

– Nici vorbă. Nu avea de gînd să le permită să-l urce într-un avion. Sînt la Paris. Vreau o maşină şi voi conduce singur. Vreau să fie lăsată în faţa hotelului *Littré* din Montparnasse, în cel mult o jumătate de oră.

– Voi avea grijă.

– Amirale?

– Da, Robert.

Îi venea greu să vorbească.
– Mulţumesc.

Ajunse pe Rue Littré mişcîndu-se încet din cauza durerii. Se apropie precaut de hotel. Parcat chiar în faţa intrării era un Mercedes negru. Înăuntru nu era nimeni. De cealaltă parte a străzii era o maşină alb şi albastră a poliţiei iar un poliţist în uniformă stătea la volan. Pe trotuar doi bărbaţi în civil îl urmăriră pe Robert apropiindu-se. *Serviciul de Informaţii Francez.*

Robert îşi dădu seama că respiră tot mai greu. Inima îi zvîcnea în piept. Intra oare într-o capcană? Singura protecţie o reprezenta cel de-al unsprezecelea martor. Îl crezuse generalul Hilliard?

Se îndreptă spre maşină, aşteptîndu-se ca oamenii să facă o mişcare. Ei însă rămaseră pe loc, urmărindu-l în tăcere.

Robert se duse la locul şoferului şi privi înăuntru. Cheile erau în contact. Simţea ochii celor din jur lipiţi de el cînd deschise uşa maşinii şi se aşeză pe scaunul şoferului. Rămase o clipă nemişcat, privind fix bordul maşinii. *Dacă generalul Hilliard îl trăsese pe sfoară pe amiralul Whittaker, acesta era momentul potrivit ca totul să se termine cu o explozie puternică.*

Aşa! Robert trase adînc aer în piept, întinse în jos mîna stîngă şi întoarse cheia de contact. Motorul porni. Oamenii serviciului secret îl urmăriră plecînd. Apropiindu-se de intersecţie, o maşină a poliţiei apăru în faţa lui şi pentru un moment Robert crezu că va fi

oprit. Însă maşina poliţiei porni sirena iar traficul intens păru să dispară. *Îmi dau şi o afurisită de escortă!*

Deasupra lui Robert auzi un elicopter. Ridică privirea. Partea laterală a elicopterului purta insemnele poliţiei franceze. Generalul Hilliard făcea tot posibilul ca el să ajungă în siguranţă în Elveţia. *Iar după ce-i voi arăta ultimul martor*, se gîndi Robert înverşunat, *crede că va reuşi să mă ucidă. Dar va avea o mare surpriză.*

Robert ajunse la graniţa cu Elveţia la ora patru după-amiază. Acolo, maşina poliţiei franceze se întoarse, şi o maşină a poliţiei elveţiene preluă escorta. Pentru prima dată de cînd începuse toată această misiune, Robert începu să se relaxeze. Slavă Domnului că amiralul Whittaker are prieteni în cercurile înalte. Din moment ce Preşedintele urma să se întîlnească cu Robert, Generalul Hilliard nu va îndrăzni să-i facă nimic. Mintea i se întoarse la femeia în alb, şi în clipa aceea îi auzi vocea, răsunînd în maşină ca un ecou.

– Grăbeşte-te, Robert. Toţi te aşteptăm.

Toţi? Deci sînt mai mulţi? Voi afla în curînd, îşi zise Robert.

La Zürich, Robert se opri la hotelul *Dolder Grand*

şi lăsă la recepţie un bilet pentru general.

– Generalul Hilliard va întreba de mine, îi spuse Robert funcţionarului. Vă rog să-i daţi asta.

– Da, domnule.

Afară, Robert se îndreptă spre maşina poliţiei care îl escortase. Se aplecă să discute cu şoferul.

– Mai departe merg singur.

Şoferul ezită.

– În regulă, comandante.

Robert urcă în maşina sa şi porni spre Uetendorf şi locul unde se prăbuşise nava spaţială. Pe drum se gîndi la toate tragediile care avuseseră loc din această cauză, şi la vieţile care fuseseră curmate. *Hans Beckerman şi părintele Patrini; Leslie Mothershed şi William Mann; Daniel Wayne şi Otto Schmidt; Laslo Bushfekete şi Fritz Mandel; Olga Romanchanko şi Kevin Parker. Morţi. Toţi erau morţi.*

Vreau să văd chipul lui Janus, îşi spuse Robert, *şi să-l privesc în ochi.*

Satele păreau să treacă în goană, iar frumuseţea imaculată a Alpilor dezminţea vărsarea de sînge şi teroarea care porniseră de aici. Maşina se apropia de Thun, iar Robert era tot mai curios şi agitat. În faţa lui se afla cîmpul unde el şi Hans Beckerman găsiseră balonul meteo, locul în care începuse coşmarul. Robert trase maşina la marginea şoselei şi opri motorul. Spuse o mică rugăciune. Apoi coborî din maşină şi traversă şoseaua, intrînd pe cîmp.

O mie de amintiri îi fulgerară prin minte. Telefonul primit la ora patru dimineaţa: „Aveţi ordin să vă prezentaţi la generalul Hilliard, la cartierul general al *Agenţiei de Securitate Naţională* din Fort Meade, la 6:00 în această dimineaţă. Aţi înţeles mesajul, comandant Bellamy?"

Cît de puţin îl înţelesese atunci. Îşi reaminti cuvintele generalului Hilliard: „Trebuie să-i găsiţi pe acei martori. Pe fiecare dintre ei". Iar căutarea lor îl purtase de la Zürich la Berna, Londra, München, Roma şi Orvieto; de la Waco la Fort Smith; de la Kiev la Washington şi Budapesta. Ei bine, căutarea se terminase în sfîrşit, aici, unde începuse totul.

Ea îl aştepta, aşa cum Robert ştiuse că o va face, şi arăta exact aşa cum îi apăruse în vis. S-au îndreptat unul spre celălalt, iar ea părea să plutească spre el, cu un zîmbet radios întipărit pe faţă.

„Îţi mulţumesc că ai venit, Robert."

O auzise într-adevăr vorbind? Cum trebuia să vorbeşti cu un extraterestru?

– A trebuit să vin, spuse el simplu. Întreaga scenă i se părea ireală.

Stau aici şi vorbesc cu cineva dintr-o altă lume! Ar trebui să fiu îngrozit, dar niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai liniştit.

– Trebuie să te previn, spuse Robert. Vor veni aici nişte oameni care îţi vor răul. Ar fi mai bine dacă ai pleca înainte de sosirea lor.

„Nu pot pleca."

Iar Robert înţelese. Băgă mîna în buzunar şi scoase mica bucată de metal în care se afla cristalul.

Faţa ei se lumină.

„Mulţumesc, Robert."

I-l întinse şi o urmări potrivindu-l în bucata pe care o ţinea în mînă.

– Şi acum ce se va întîmpla?

„Acum pot comunica cu prietenii mei. Vor veni să mă ia."

Exista ceva ameninţător în această propoziţie? Robert îşi aminti cuvintele generalului Hilliard: „Intenţionează să ocupe această planetă şi să ne facă sclavii lor". Dar dacă generalul Hilliard avusese dreptate? Dacă extratereştrii intenţionau într-adevăr să le invadeze planeta? Cine îi va opri? Robert îşi privi ceasul. Se apropia momentul cînd generalul Hilliard şi Janus trebuiau să sosească şi, chiar în timp ce se gîndea la aşa ceva, auzi zgomotul unui gigantic elicopter *Huey,* care venea dinspre nord.

„Au sosit prietenii tăi."

Prieteni. Erau duşmanii lui de moarte, şi era hotărît să le expună activităţile criminale, să-i distrugă.

Iarba şi florile de pe cîmp începură să se mişte sălbatic cînd elicopterul ateriză.

Urma să vadă chipul lui Janus. Gîndul acesta îl umplu de furie. Uşa elicopterului se deschise.

Susan păşi afară.

Capitolul Cincizeci şi Unu

În nava-mamă, care plutea deasupra Pământului, bucuria era imensă. Toate luminile panourilor scînteiau în verde.

„Am găsit-o!"

„Trebuie să ne grăbim."

Uriaşa navă se azvîrli spre îndepărtata planetă de dedesubt.

Capitolul Cincizeci şi Doi

Pentru o singură secundă timpul încremeni, apoi se sfărîmă în mii de fărîme. Robert privi, uluit, cum Susan coboară din elicopter. Rămase o clipă nemişcată, apoi porni spre Robert, însă Monte Banks care era chiar în spatele ei, o apucă şi o trase înapoi.

– Fugi, Robert! Fugi! Vor să te ucidă!

Robert făcu un pas spre ea, şi în acea clipă generalul Hilliard şi colonelul Johnson ieşiră din elicopter. Generalul spuse:

– Sînt aici, comandante. Am respectat înţelegerea. Veni spre Robert şi femeia în alb. Presupun că acesta este cel de-al unsprezecelea martor. Extraterestrul

lipsă. Sînt convins că va fi extrem de interesant să o studiem. Deci, s-a terminat în sfîrşit.

– Nu încă. Mi-aţi promis că mi-l veţi aduce pe Janus.

– Ah, da. Janus a insistat să vină să te vadă.

Robert se întoarse spre elicopter. Amiralul Whittaker stătea în pragul uşii.

– Ai vrut să mă vezi, Robert?

Robert se holbă la el, nevenindu-i să creadă şi o peliculă roşie îi căzu peste ochi. Era de parcă întreaga lui lume se prăbuşise.

– Nu! De ce...? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Amiralul venea spre el.

– Nu înţelegi, nu-i aşa? Niciodată n-ai înţeles. Te îngrijorează cîteva vieţi fără sens. Pe noi ne preocupă salvarea acestei lumi. Pămîntul ne aparţine nouă, să facem ce vrem cu el.

Se întoarse şi o privi stăruitor pe femeia în alb.

– Dacă voi, creaturi, vreţi război, îl veţi avea. Şi vă vom învinge! I se adresă din nou lui Robert. M-ai trădat. Ai fost fiul meu. Te-am lăsat să-i iei locul lui Edward. Ţi-am oferit şansa de a-ţi servi ţara. Şi cum m-ai răsplătit? Ai venit la mine să te plîngi ca să te las acasă, ca să poţi sta cu soţia ta. Vocea îi era plină de dispreţ. Fiul meu nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ar fi trebuit să-mi dau seama cît de deformate îţi sînt valorile.

Robert rămase pe loc, paralizat, prea şocat pentru a vorbi.

– Ţi-am distrus căsătoria pentru că încă mai aveam încredere în tine, dar...

– Mi-ai distrus...?

– Îţi aminteşti cînd CIA te-a trimis după acel Fox? Eu am aranjat. Speram că-ţi vei reveni. Ai dat greş pentru că nu exista un Fox. Am crezut că te-am pus pe făgaşul cel bun, că eşti unul dintre noi. Apoi mi-ai spus că vrei să părăseşti agenţia. Atunci am ştiut că nu eşti un patriot, că trebuie să fii eliminat, lichidat. Dar mai întîi trebuia să ne ajuţi în misiunea noastră.

– *Misiunea voastră?* Să-i ucideţi pe toţi acei oameni nevinovaţi? Eşti nebun.

– Trebuiau ucişi pentru a-i împiedica să provoace panică. Acum sîntem pregătiţi pentru extratereştri. Nu avem nevoie decît de puţin timp, iar tu ni l-ai oferit.

Femeia în alb asculta fără să spună nimic, însă acum gîndurile ei pătrunseră în minţile celor care erau pe cîmp. *„Am venit ca să vă împiedicăm să distrugeţi planeta. Facem toţi parte din acelaşi univers. Priviţi sus."*

Îşi ridicară ochii spre cer. Deasupra lor se afla un enorm nor alb, şi în timp ce îl priveau, acesta se transformă. Priveau la imaginea unei calote polare, care începu să se topească sub ochii lor, iar apa se revărsă peste rîurile şi oceanele planetei inundînd Londra, Los Angeles, New York, Tokyo şi oraşele de coastă din întreaga lume, într-un fotomontaj ameţitor. Imaginea se schimbă într-o panoramă a unor ferme dezolante, cu recolte arse de un soare nemilos, înfierbîntat, iar cadavrele unor animale moarte erau risipite peste tot. Scena din faţa lor se schimbă din nou şi văzură revolte în China, foamete în India şi un război nuclear devastator şi la sfîrşit oameni trăind în peşteri. Imaginea dispăru treptat.

Se lăsă o tăcere amestecată cu teamă şi uimire. *„Acesta este viitorul vostru dacă o să continuaţi ca şi pînă acum."*

Amiralul Whittaker îşi reveni primul.

– Hipnoză în masă, se răsti el. Sînt sigur că puteţi să ne arătaţi şi alte şmecherii. Se apropie de femeie. Te iau cu mine la Washington. Avem multe de aflat de la tine. Amiralul îl privi pe Robert. Eşti terminat. Se întoarse spre Frank Johnson. Ocupă-te de el.

Colonelul Johnson îşi scoase pistolul.

Susan scăpă de lîngă Monte şi alergă spre Robert.

– Nu! urlă ea.

– Ucide-l! spuse amiralul Whittaker.

Colonelul Johnson ţinti cu arma spre amiral.

– Amirale, eşti arestat.

Amiralul Whitakker se holbă la el.

– Ce... ce-ai spus? Ţi-am ordonat să-l ucizi. Eşti unul dintre noi.

– Greşit. N-am fost niciodată. M-am infiltrat în organizaţia voastră cu mult timp în urmă. Îl căutam pe comandantul Bellamy nu pentru a-l ucide ci pentru a-l salva. Se întoarse spre Robert. Îmi pare rău că nu am dat de tine mai devreme.

Chipul amiralului Whittaker se făcu palid ca al unui mort.

– Atunci vei fi şi tu distrus. Nimeni nu ne poate sta în cale. Organizaţia noastră...

– Nu mai există. În clipa asta toţi membrii sînt arestaţi. S-a terminat, amirale.

Deasupra lor, cerul părea să vibreze de lumină şi sunet. Uriaşa navă-mamă plutea exact peste capetele

lor, lumini verzi strălucitoare răzbătînd dinăuntrul ei. O priveau cu respect şi uimire, urmărind-o aterizînd. Apăru o navă mică, apoi alta, şi alta, apoi încă două şi alte două, pînă cînd cerul se umplu de ele, iar aerul vibră de o muzică glorioasă a cărei ecou se transmitea prin munţii din jur.

Femeia în alb se întoarse spre Robert.

– *„Acum voi pleca"*. Păşi spre amiralul Whittaker, generalul Hilliard şi Monte Banks. *„Voi veţi veni cu mine."*

Amiralul Whittaker făcu un pas în spate.

– Nu! Nu voi pleca!

„Ba da. Nu vă vom face nici un rău". Întinse mîna şi pentru o clipă nu se întîmplă nimic. Apoi, în timp ce ceilalţi priveau, cei trei porniră încet, parcă ameţiţi spre nava spaţială.

Amiralul Whittaker urlă.

– Nu!

Încă urla cînd cei trei bărbaţi dispărură în interiorul navei.

Femeia în alb le vorbi celorlalţi:

„Nu li se va întîmpla nimic. Au multe de învăţat. Cînd vor fi învăţat, vor fi aduşi înapoi."

Susan îl îmbrăţişă strîns pe Robert.

„Spune-le oamenilor că trebuie să înceteze să ucidă planeta, Robert. Fă-i să înţeleagă.

– Nu sînt decît un singur om.

„Sînt mii ca tine. În fiecare zi numărul vostru creşte. Într-o zi veţi fi milioane, şi va trebui să vorbiţi într-un singur glas. O vei face?"

– Voi încerca. Voi încerca.

„Acum plecăm. Însă vă urmărim. Şi ne vom

întoarce."

Femeia în alb se îndreptă spre navă şi intră în ea. Luminile dinăuntru începură să strălucească tot mai puternic pînă cînd luminară întreg cerul. Pe neaşteptate nava decolă, urmată de navele mai mici şi în cele din urmă dispăru din vedere.

„Spune-le oamenilor să trebuie să înceteze să ucidă planeta". În regulă, îşi zise Robert. *Ştiu acum ce voi face cu restul vieţii mele.*

O privi pe Susan şi zîmbi.

Început

Nota autorului

În cursul investigaţiilor făcute pentru scrierea acestui roman, am citit numeroase cărţi şi articole apărute în reviste şi ziare în care sînt citaţi astronauţi care au raportat întîmplări cu extratereştrii: colonelul Frank Borman de pe *Gemini 7* se presupune că ar fi fotografiat un UFO care îi urmărea capsula spaţială, Neil Armstrong de pe *Apollo 11* a văzut două nave neidentificate atunci cînd a aterizat pe Lună. Buzz Aldrin a fotografiat o navă spaţială neidentificată pe Lună. Colonelul L.Gordon Cooper a întîlnit un enorm UFO în timpul unei misiuni de zbor deasupra oraşului Perth din Australia şi a înregistrat voci vorbind în limbi care, s-a descoperit mai tîrziu, nu erau cunoscute pe Pămînt.

Am vorbit cu aceşti oameni, ca şi cu alţi astronauţi şi fiecare m-a asigurat că articolele erau inventate, că nu au avut nici un fel de experienţe cu nici un fel de UFO. La cîteva zile după convorbirea mea telefonică cu colonelul Gordon Cooper, acesta m-a sunat din nou. Cînd am încercat să vorbesc cu el a devenit pe neaşteptate de negăsit. Un an mai tîrziu, am reuşit să

obţin o scrisoare scrisă de el, datată 9 noiembrie 1978, în care discuta de UFO.

I-am telefonat din nou colonelului Cooper să-l întreb dacă scrisoarea îi aparţinea într-adevăr. De data asta a fost mult mai binevoitor. M-a informat că scrisoarea este autentică şi că în timpul călătoriilor prin spaţiu urmărise personal mai multe zboruri ale unor UFO. A menţionat de asemenea că şi alţi astronauţi au avut experienţe similare dar că au fost preveniţi să nu discute despre ele.

Am citit multe cărţi care dovedesc în mod concludent că există farfurii zburătoare. Am citit multe cărţi care dovedesc în mod concludent că *nu* există farfurii zburătoare. Am urmărit casete video despre care se susţine că prezintă imagini ale unor farfurii zburătoare şi m-am întîlnit cu tereapişti din Statele Unite şi din străinătate care s-au specializat în hipnoza celor care pretind că au fost luaţi de UFO. Au afirmat că au tratat sute de cazuri în care detaliile privind experienţele victimelor erau uluitor de similare, incluzînd urme identice, inexplicabile pe trupurile lor.

Un general al *Forţelor Aeriene* răspunzător de *Proiectul Carte Albastră* – un grup guvernamental din Statele Unite format pentru a investiga farfuriile zburătoare – m-a asigurat că nu au existat niciodată dovezi concrete despre existenţa farfuriilor zburătoare sau a extratereştrilor.

Totuşi, în prefaţa extraordinarei cărţi a lui Timothy Good, *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up,* Lord Hill-Norton, Amiral al Flotei şi Ministru al Apărării în Anglia între 1971 şi 1973, scrie

următoarele:

> Dovezile privind obiectele văzute în atmosferă sau chiar şi pe terra ferma, care nu pot fi considerate ca obiecte făcute de om sau o forţă fizică cunoscută oamenilor de ştiinţă, mi se par copleşitoare... Un număr foarte mare al apariţiilor au fost confirmate de persoane a căror credibilitate este mai presus de orice bănuială. Este surprinzător faptul că atît de mulţi dintre ei sînt observatori antrenaţi, cum ar fi ofiţeri de poliţie, piloţi de curse şi de avioane militare...

În 1933 al *4-lea Corp de Zbor Suedez* a început o anchetă privind o misterioasă navă spaţială neidentificată care apăruse deasupra Scandinaviei, iar la 30 aprilie 1934, general-maior Erik Reuterswaerd a dat presei următoarea declaraţie:

> Compararea rapoartelor arată că nu poate fi nici o îndoială în privinţa unui trafic aerian ilegal deasupra zonelor noastre militare secrete. Există multe rapoarte provenind de la oameni de încredere care descriu observarea de aproape a unui zbor enigmatic. Şi, în toate cazurile, este de remarcat aceeaşi constatare: maşinile nu au însemne sau embleme vizibile... Întrebarea este: Cine sau ce sînt ei, şi de ce au invadat teritoriul nostru aerian?

În 1947, profesorul Paul Santorini, un important om de ştiinţă grec, a fost rugat să cerceteze rachetele zburînd deasupra Greciei. Cercetările lui au fost însă anulate: **„Am descoperit foarte repede că nu era vorba de rachete. Dar, înainte de a putea afla mai**

mult, Armata, după consultări cu oficialităţi din străinătate, a ordonat sistarea investigaţiilor. Oameni de ştiinţă străini au venit în Grecia pentru a purta cu mine discuţii în secret." (Accentuare adăugată).

Profesorul a confirmat că **„un văl de secret"** învăluia problema UFO, pentru că, printre alte motive, autorităţile nu doreau să recunoască existenţa unei forţe împotriva căreia **„nu exista posibilitatea de apărare."**

Din 1947 pînă în 1952, *Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene* a primit aproximativ o mie cinci sute de rapoarte oficiale privind diferite apariţii. Dintre acestea *Forţele Aeriene* consideră douăzeci la sută inexplicabile:

Lord Dowding, Mareşal al *Forţelor Aeriene*, Comandant şef al RAF în timpul Bătăliei pentru Anglia a scris:

> Au fost raportate peste 10000 de apariţii, majoritatea dintre ele neputînd fi justificate prin nici un fel de „explicaţie ştiinţifică". Au fost urmărite pe ecranele radarelor... iar vitezele observate au depăşit 150000 kilometri pe oră... Sînt convins că aceste obiecte există şi că nu sînt produsul nici unei naţiuni de pe Pămînt (Accentuare adăugată). De aceea nu văd nici o altă alternativă decît acceptarea teoriei că provin dintr-o sursă extraterestră.

Recent în Elmwood, Wisconsin, întregul oraş a urmărit farfurii zburătoare mişcîndu-se pe cer, mai multe zile la rînd.

Generalul Lionel Max Chassin, care s-a ridicat la rangul de Comandant General al *Forţelor Aeriene Franceze* şi a servit ca General co-ordinator al forţelor aeriene aliate, Europa Centrală (NATO), a scris:

> Faptul că au fost văzute lucruri ciudate nu mai surprinde pe nimeni... Numărul persoanelor educate, inteligente, responsabile, în deplina stăpînire a facultăţilor lor mintale care „au văzut ceva" şi pot să şi descrie, creşte în fiecare zi.

Apoi a existat faimosul Incident Roswell din 1947. Conform declaraţiilor unor martori oculari în seara zilei de 2 iulie, un obiect strălucitor de forma unui disc a fost văzut deasupra localităţii Roswell, New Mexico. În ziua următoare, un fermier din partea locului şi cei doi copii ai lui au găsit rămăşiţe ale unei nave spaţiale împrăştiate pe o întindere mare. Au fost alertate autorităţile şi a fost dat un comunicat oficial prin care se confirma faptul că au fost găsite rămăşiţe ale unui disc zburător.

A urmat imediat un al doilea comunicat care afirma că rămăşiţele aparţineau unui balon meteo, prezentat şi la o conferinţă de presă. Între timp, adevăratele resturi ale navei s-a raportat că au fost văzute în drum spre Wright Field. Corpurile au fost descrise de unul dintre martori ca:

> cele umane dar nu erau fiinţe omeneşti. Aveau capul rotund, ochii foarte mici şi nu aveau păr. Ochii le erau foarte depărtaţi unul de celălalt. Erau foarte mici în comparaţie cu noi, iar capul le era mult mai mare.
>
> Îmbrăcămintea părea să fie dintr-o singură bucată şi de culoare gri. Toţi păreau să fie

> măsculi şi crau destul de mulţi... Personalul militar a preluat comanda şi ni s-a spus să părăsim zona şi să nu vorbim cu nimeni despre ceea ce am văzut.

Conform unui document primit de la o sursă din cadrul serviciului de informaţii în 1984, un grup secret, codificat sub numele *Majestic 12*, sau *MJ-12*, a fost format de Preşedintele Truman în 1947 pentru a ancheta problema UFO şi a-i raporta Preşedintelui concluziile. Documentul, datat 18 noiembrie 1952 se pretinde că ar fi fost conceput de amiralul Hillenkoetter pentru preşedintele Dwight Eisenhower şi include surprinzătoarea afirmaţie că au fost găsite resturile a patru corpuri de extratereştri la trei kilometri de Roswell.

La cinci ani după formarea sa grupul a adresat un memoriu preşedintelui ales Eisenhower, despre proiectul UFO şi necesitatea păstrării secretului:

> Implicaţiile pentru Securitatea Naţională sînt de o mare importanţă, deoarece motivele şi intenţiile acestor vizitatori rămîn complet necunoscute... Din aceste motive, precum şi datorită motivelor evidente privind tehnologia internaţională şi nevoia de a evita cu orice preţ panica, Grupul Majestic 12 este în unanimitate de părere că trebuie luate cele mai stricte măsuri de securitate care să continue şi în noua administraţie.

Explicaţia oficială este că autenticitatea documentului este discutabilă.

Se consideră că *Agenţia de Securitate Naţională*

deţine mai mult de o sută de documente referitoare la UFO-uri; CIA, aproximativ cincizeci; iar DIA, şase.

Maiorul Donald Keyhoe, fost asistent al lui Charles Lindbergh, a acuzat public guvernul Statelor Unite că neagă existenţa UFO pentru a preveni panica.

În august 1948, cînd *Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene* a prezentat un raport secret în care se oferea o opinie despre UFO ca fiind vizitatori interplanetari, generalul Vandenberg, Şef de Stat Major al *Forţelor Aeriene,* a ordonat ca documentul să fie ars.

Există oare o conspiraţie guvernamentală internaţională pentru a ascunde adevărul marelui public?

În scurtul interval de şase ani, douăzeci şi trei de oameni de ştiinţă englezi care lucrau la proiectul *Războiul Stelelor,* au murit în condiţii dubioase. Toţi au lucrat la diferite probleme ale aparaturii electronice de război, care include şi cercetările UFO. Urmează o listă a celor morţi şi a datelor şi condiţiilor în care au murit:

1. 1982. Profesor Keith Bowden: mort într-un accident de maşină.

2. Iulie 1982. Jack Wolfenden: mort într-un accident de planorism.

3. Noiembrie 1982. Ernest Brockway: sinucidere.

4. 1983. Stephen Drinkwater: sinucidere prin strangulare.

5. Aprilie 1983. Locotenet-colonel Anthony Godley: dat dispărut, declarat mort.

6. Aprilie 1984. George Franks: sinucidere prin spînzurare.

7. 1985. Stephen Oke: sinucidere prin spînzurare.

8. Noiembrie 1985. Jonathan Wash: sinucidere sărind dintr-o clădire.

9. 1986. Doctor John Brittan: sinucidere prin otrăvire cu monoxid de carbon.

10. Octombrie 1986. Arshad Sharif: sinucidere prin punerea unei frînghii în jurul gîtului, legarea ei de un copac şi pornirea automobilului la viteză maximă. S-a întîmplat în Bristol.

11. Octombrie 1986. Vimal Dajibhai: sinucidere prin sărirea de pe un pod în Bristol, la o sută cincizeci de kilometri de casa lui din Londra.

12. Ianuarie 1987. Avtar Singh-Gida: dat dispărut, declarat mort.

13. Februarie 1987. Peter Peapell: sinucidere în garaj.

14. Martie 1987. David Sands: sinucidere, intrînd în plină viteză într-o cafenea.

15. Aprilie 1987. Mark Wisner: moarte prin strangulare.

16. Aprilie 10, 1987. Stuard Gooding: ucis în Cipru.

17. Aprilie 1987. David Greenhalgh: a căzut de pe pod.

18. Aprilie 1987. Shami Warren: sinucidere prin înecare.

19. Mai 1987. Michael Baker: ucis într-un accident de maşină.

20. Mai 1988. Trevor Knight: sinucidere.

21. August 1988. Alistair Beckham: sinucidere prin electrocutare.

22. August 1988. Brigadier Peter Ferry: sinucidere prin electrocutare.

23. Dată necunoscută. Victor Moore: sinucidere.

Coincidenţe?

În ultimele trei decenii au existat cel puţin şaptezeci de mii de rapoarte privind obiecte misterioase văzute pe cer şi nenumărate alte apariţii, poate de zece ori mai multe, care nu au fost raportate.

UFO au fost văzute în sute de ţări de pe tot globul. În Spania UFO sînt cunoscute ca *objetos foladores no identificados:* în Germania, *fliegende Untertassen*; în Franţa, *soucoupes volantes*; în Cehoslovacia, *letajici talire.*

Eminentul astronom Carl Sagan a estimat că doar în Calea Lactee ar putea exista în jur de 250 miliarde de stele. Cam un milion dintre acestea ar putea avea planete care să conţină o formă de civilizaţie.

Guvernul nostru neagă existenţa unui sistem de informaţii privind extratereştrii, deşi în 1992, în California şi Porto Rico, NASA va activa telescoape radio echipate cu antene speciale şi computere capabile să analizeze zeci de milioane de canale radio în acelaşi timp, pentru a căuta forme de viaţă inteligentă în univers.

NASA a poreclit misiunea MOP de la *Microwave Observing Project,* dar astronomii se referă la ea ca SETI, de la Search for Extraterrestrial Intelligence.

Am întrebat doi foşti preşedinţi ai Statelor Unite dacă au cunoştinţă despre UFO-uri sau extratereştri, iar răspunsul lor a fost negativ. Mi-ar fi spus dacă ar fi deţinut astfel de informaţii? Dat fiind secretul care înconjoară acest subiect, mă îndoiesc.

Există într-adevăr farfurii zburătoare? Sîntem vizitaţi de extratereştri de pe o altă planetă? Cu noua tehnologie capabilă să pătrundă tot mai adînc în univers, căutînd în spaţiu semne de viaţă inteligentă, s-ar putea să avem răspunsul mult mai repede decît ne-am aştepta.

Sînt mulţi cei care lucrează la explorarea spaţiului, astronomie, cosmologie care, nefiind mulţumiţi să aştepte un răspuns, se hazardează să facă preziceri. Jill Tartar, astrofizician şi om de ştiinţă la *Centrul NASA,* din Ames, Iowa, este unul dintre aceştia:

În galaxie sînt 400 miliarde de stele. Sîntem făcuţi din praf stelar, ceva obişnuit. Într-un univers plin de praf stelar, este greu de crezut că sîntem singurele creaturi făcute din aşa ceva.

9 Noiembrie, 1978
Ambasador Griffith
Misiunea Grenada către Naţiunile Unite
866 Second Avenue
Suite 502
New York, New York 10017

Stimate domnule Ambasador Griffith,

Aş dori să-mi prezint opiniile privind vizitatorii extratereştri, cunoscuţi sub denumirea de UFO, şi să vă propun cîteva sugestii în legătură cu ce ar putea fi făcut în privinţa lor.

Cred că aceste vehicule extraterestre şi echipajele lor ne vizitează planeta venind de pe alte planete, şi

este evident că sînt mult mai avansaţi din punct de vedere tehnic decît noi. Cred că este nevoie să existe un program coordonat care să adune şi să analizeze ştiinţific toate datele de pe întreg globul privind orice tip de întîlnire şi cum ar fi mai bine să luăm legătura cu aceşti vizitatori într-un mod cît mai prietenesc. Va trebui mai întîi să le demonstrăm că am învăţat cum să ne rezolvăm problemele noastre într-un mod paşnic, şi nu prin violenţă, înainte de a fi acceptaţi ca membri pe deplin responsabili ai universului. Această acceptare ne va da posibilitatea să avansăm rapid în toate domeniile de activitate. Atunci se va dovedi că ONU are un interes legitim să rezolve această problemă cît mai corect şi cît mai prompt.

Trebuie să atrag atenţia că eu nu sînt un cercetător UFO. Nu am avut încă şansa de a zbura cu un UFO, nici să întîlnesc vreun membru al echipajelor lor. Simt totuşi că am calificarea de a discuta despre ei pentru că am fost la hotarele zonelor vaste în care ei călătoresc. De asemenea am avut ocazia în 1952 să observ, timp de două zile, zborurile lor, de diferite mărimi, în formaţie de luptă, în general de la est spre vest deasupra Europei. Erau la o altitudine mult mai mare decît am fi putut noi ajunge cu aparatele noastre de atunci.

Aş vrea de asemenea să scot în evidenţă faptul că mulţi astronauţi nu doresc să discute despre UFO datorită numărului mare de poveşti false şi documente falsificate care au abuzat de numele şi reputaţia lor. Acei puţini astronauţi care continuă să participe la proiectele UFO o fac cu foarte mare atenţie. Sîntem

mai mulţi cei care credem în UFO şi care am avut ocazia să vedem un UFO de la Pământ sau din avioanele cu care am zburat.

Dacă ONU acceptă să studieze acest proiect şi să-i împrumute credibilitatea sa, poate mult mai mulţi oameni vor fi de acord să-şi acorde sprijinul şi informaţiile pe care le deţin.

Cu respect,
L.Gordon Cooper
Col. USAF (Ret)
Astronaut

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)